

#شهاب [?]:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

د سهار څخه چې د واده په سودا لگیا وم، نور نو نفس مې د ډیري ستړیا څخه نه پورته کیدو، پینو کې مې هیس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما څخه مخکې د یو کالو دوکان خواته روانه وه نارې کرل او ومې ویل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پینو کې هیس توان او انرژي نشته ته و خداي نور خرید به پریردو سبا ته!

آسما- وي سبا نو كله د خريد وقت لرو؟ سبا ته د نكړيزو شپه ده، ستا خسر گڼي اوس لا خفه وه او ويل يې: مور رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور څخه ووځي، نن يې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پریردی؟

د آسما په خبرو باندې مې د جهان د مور خبرې یاد ته راځي، حق د آسما سره وو که نن مې خپل خريد نه وايې پوره کړی سبا خو بيخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او ستړی گامو باندې د آسما پسې شوم، او د ماندیگر خوا آذنونه يې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسيدم نور د لاس او پښو غورځيدلې وم، يواځې نفس مې تلو راتلو. د ډير ستړيا څخه خپل کوتي ته نشوم تلې او مجبورې په دهليز کې د جهان د مور او راغلي ميلمنو سره کيناستم،

زما د حال په ليدو د جهان مور وويل: وی نو په تا باندې څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پشو واچوی؟ هلته کندهار کې ولي ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شيان دلته جر، جر دی واخيستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مې هيس ونه ويل، يواځې سر مې بنسکته واچوی چې دهليز ته يو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلوميدې رانوتې او کرار زما خواته راغې او ويې ويل: جهان کاکا وايې يو واری د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبرې زه د موضوع تر اخيره پوه شوم! غوښتل مې لځايه پاسم او د باندې د جهان ليدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونيو او په تروش تندي هغه ماشوم ته وويل: ورځه جهان کاکا ته دی ووايه چې ادی ويل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وگوری، تر هغه وخته ورته وايه په زړه دی لويه ډبره کشيژده (کيرده) او بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د ميريه مخې ته ولاړسي..

د هغې خبرو ته مې په حيرت باندې غور نيولې وو! د ځان سره مې وويل: دا نو څنگه کار دی؟ مور خو کوژده کې يو بل ليدې وه او خبرې کړی وه نو بيا دوي ولي دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بيرته هملته کينسم، فکر مې د جهان خواته وو پوهيدم ضرور يې پوښتنه کول چې ولي مو ناوخته کړل؟ د بازار څخه په راتلو؟ موبایل

می هم نه درلود چې ورته زنگ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنی ماشوم بیا راغلو او ویی ویل: جهان کاکا وایي یو دقه دی راسی لژ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهلیز کې ناست ټول بنځی په خندا شول او هر چا یو خبره کول چا ویل "جهان تر ما بنام صبر نلری" بل ویل دومره ورباندی گرانه یی زموږ لیور دی د اوس څخه لیونی کړی خپل د دیدن پسی " او خلاصه چې هر چا یوه، یوه خبره کول او زه د شرم څخه گز، گز په ځمکه ننوتلم او پوهیدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنگون خبره لری...!

د هغه راپیښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پیدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې یو کال وروسته موږ باید کړی وایي! په یو میاشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهی ترڅو ژر یی وکړو دومره ولاړی راغی او بابا ته یی وویل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسی زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسی ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وگوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د څنگ څخه پاسیرم د هغی تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وایي د جهان خان د څلور وریندارگیانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقیه د شیطان نظر لاندی د حویلی خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وینم، زما په لیدو هغه دریزی او ماته راگوی.

کرار کرار ورته نږدی کیرم چې د هغه د مخ گونځی نور هم زیاتیری د پینو د نوک څخه د سر تر وینسته می په ځیر، ځیر گوری بیا په همغه تروش تندی وایي: ولې دی ناوخته کړل؟

په کراره لهجه ورته وایم: هغه آسما ویل نن به خرید خلاص کرو ځکه سبا نکیری. جهان خان- ولې نکیزی؟ دا اوس تا چشي اخیستل چي دوني مهمه وه چي بیخی ماشام دی کی؟ امم؟

ورگورم پوهیرم د بهانې پسې گرځې پوهیرم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بنکته کوی، پدی ټولو پوهیرم خو هیس چاره نشته راسره! نه پوهیرم څه وکړم جهان خان بیرته د اول ورځې پشان شي؟ یواځې په کراره وایم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بیخی نه کیدل نو ځکه نن مو خرید خلاص کرو.

جهان خان- دا اوس چشي خرید وو؟ ما درته وویل زه درسره ځم خو تا ویل "یا زنانه خرید دی؟ دا زنانه خرید بیا چشي دی؟
په خوار نظر ورگورم چي شاید نور د دی خبری سر او بر پیریدی خو جهان همغسې په ځیر، ځیر زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بنکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چي نور جهان د دی خبری شا پیریدی وایم: ه... هغه... دغه... دغه مو اخیستل هغه..

جهان خان په بی حوصله لهجه وایي: چشي هغه؟ دغه؟ چشي دی اخیستل خو صحیح ووايه؟!

د ډیر غوسې او شرم څخه تکه سره کیرم او ناساپه په یو ثانیه کې وایم: د کالو لاندې شی می اخیستی.

دا خبره کوم او د ډیر شرم څخه تکه سره کیرم، زړه می غوښت ځمکه څیری شي او ما لاندی کړی دومره وشرمیدم، څو ثاني جهان هیس و نه ویل کله چي سر می پورته کرو هغه په شیطان نظر راکتل! د یو میاشت وروسته ما د جهان دا نظر ولیدو! هم حیرانه هم خوشحاله شوم ورته خو یو څه هم شرمیدلې غوندی شوم، مخ می ورڅخه وگرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه می ویل درپسې غږ کوی! یا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هیس و نه ویل هیس!؟

د جهان پدی کار نه پوهیرم ولې زړه می ورڅخه ونبول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلي خو اوس

یواځې د هغه کار شوی وو شک کول بیخایه نیوکې او پوښتنې کول، چیرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا یو میاشت د جهان کار گرځیدلې وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چیری؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را گرځم او همداسې زړه نیولې کورته ننوځم، زما په لیدو ټول یو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرمیرم او په تلوار خپل د کوتې خواته ځم. خپل کوتې ته گورم چې اوس یواځې د کوتې ځینې شیان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نیولې غوندې شې او څو څاڅکې اوبسکې مې د سترگو څخه توی کیری، دی کوتې د هر کونج کونج سره ما یو خاطره درلود...

د کرکې څخه نیولې دیوالونه، الماری، قالینه، او حتا د کوتې چت..! چې زیاتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کتلو فکرونه کول نه پوهیرم ولې خو ناساپه مې حسیب یاد ته راغلو هغه شپه مې یاد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسیب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بیا مې هغه شپه یاد ته راغلل چې د کوتې همدی کونج کې ناسته وم

او د مرکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدایه رښتیا چې هم په انسان څنگه وختونه چې نه تیریری! داسې چې خپله د هغه وخت د تیریدو وروسته حیران وپې چې آیا دا زما پخوا وخت وو؟ دا چل پر ما شوی وو؟ هیس مې باور نکیدو زه هوسی محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ویل او راتلونکې کې خپل د هیلو او آرمانو پوره کولو او د گلابی رنگ کټ اخیستو او جوړه سیټ کالېو او بوتیان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی یم ...!؟!

د جهان پشان انسان سره اوسیدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور باید خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هیلې ټول او ټول پریږدم او یواځې یو بنځه اوسیرم هو بنځه مطلب د یو کور کار کونکې د ماشومانو راورونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

څخه ډیر پام لرونکې او په یو لفظ کې زه اوس د جهان خان سدوزی بنځه نه ...! بلکې کوم احسان چې هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنیزه نوکره شوم، د عمر تر اخیره به په پورته سترگو ورته کتلي نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلې نشم...! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حیا ژغورلې! آیا زه داسې ژوند کولې شم؟ د ډیر فکر کولو څخه مې نور مغزه کار پرېږدی ځم د نالې خواته تر څو شاید په ویده کېدلو باندې دا فکرونه مې له ذهن څخه ووځي او زړه مې لږ آرامه شي شاید پنځه دقې به لا د ځمليدو څخه مې تیر شوی نه وه چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او روقیه راننوتل

د راننوتلو سره سم یې د کوتې برق روښانه کړو او کله چې پر ما یې نظر پریوتو چې د کوتې کونج کې مې ځان په نالې او کمپل کې پیچلې نو په حیرت او تعجب یې وویل: وی... دا نو چشې دی؟

په بې حوصله نظر روقیه خواته گورم، د جهان د ټول کورني سره یې فرق درلود! د خبرو د انداز څخه یې نیولې کالې، فیشن، خبری، حتا خوراک دا یو شپه زمور میلمانه وه او زه په همدې یو شپه کې پوه شوم چې د جهان کورني د مشر څخه نیولې تر کشره ټولو یو شي بیحده خوښ دی؟ هغه هم "غوبنه" او د روقیه د غوبنې څخه بیحده بد راځي؟! ډیر جالبه انداز باندې زه پوه شوم چې د جهان کورني پسندیده او خوښ خوراک غوبنه ده؟! هغه هم داسې پوه شوم چې د جهان د مشر ورور کوچني پنځه کلن ماشوم ته قورمه کې غوبنه زما په خیال لږ ادی کیخودلې وه

چې ناساپه د یوډی مینځ کې دا ماشوم ژړا شروع کړل چې ادی زه غوبنه غواړم؟! رښتیا غوبنه یې هم ونه ویل یو ډیر بنایسته لهجه او لفظ یې ووايو چې مور بیخي پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرمیدلې غږ وویل دا غوبنه غواړی؟! د پرون شپې د خبرو د یاد راوړلو مې مسکا په خوله راوړل چې د روقیه غوسه ناکه غږ مې تر غور شو:

روقیه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسې ناسته یې، سړی پکر کوی په زوره یې یو او یا کلن بوډا ته ورکړی یې! چې داسې ماتم دی په ځان نیولې گروپونه دی د کوتې مړه کړی د کوتې پردی دی شته(بنسکته) کړی تکه توره شپه دی پځان جوړه کړی

خیرت دی؟ جهان لالا چشي درته وویل؟

د روقیه په خبری می خان ته فکر شو ربنیتیا وایی دا هغه آر امان مگه نه و چي ما یو میاشت مخکي د خان وژني څخه مخکي کړی و؟! نو بیا ولی اوس داسي خسته او زړه نیولې یم؟ زما ټول خفگان او زړه تنگون د جهان له لاسه دی! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چي داسي بي پروا یي ماته کول نو زه داسي د ټول دنیا څخه نامیده کیرم، روقیه زما خواته راغله او زما د نالي څنگ ته کینسته پداسي حال کي چي زما لاس یي خپل لاس کي نیوي په کراره لهجه یي راته وویل:

روقیه- ما ته نه بیخي لیدلې وی نه می چیری پیژندلې! یو دم ناساپه جهان لالا راغي او د ټولو مخ کي په کور کي وویل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا یي موژ راغلو ستا مرکي ته، په هغه اول ورځ چي تا چندان سم میلمه پالنه هم زموژ څخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بیا هم زما په زړه شه ولگیدی، هغه ورځ هم ته دغسي خفه او زړه نیولې ویي.

د نکاح ټولو وخت کیدی هم دسي د "هو" لفظ و وایو لکه چي په زوره او جبر او په نه زړه دی ویلي ویي؟! (د روقیه خبرو ته هک حیرانه وم یعنی زه دومره بنکاره ناراضه معلومیدم هغه ورځ؟ چي روقیه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حیرانه می د روقیه خواته کتل چي هغي زما لاسونه خپل لاس کي کلک ونيو او ویي ویل: زه پوهیژم چي شاید ستا په زړه نه و لالا او تابل رکم خوبونه به لیدلې وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه ویي خو که ته وغواړی هغه رکم کیدی سی، پوهیژم ته شاید ډیر شیانو ته ورختا او بیریدلې یي لکه د کلي ژوند، د جونید سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهیدل دا ټول) اسما خبری کول او زه د هغي د خبرو یو لفظ ته حیرانه وم جونید نو سوک دی؟ زړه می طاقت ونکړو او پوښتنه می وکړل:

- جونید سوک دی؟

زما په خبری روقیه څو دقي حیران راوکتل او بیایي په کراره وویل: لالا لکه چي ندی درته ویلي؟ جونید زما وراره د لالا زوی. (د روقیه په خبره تازه می سر خلاص شو د

جهان زوی د هغه بلي بنځې څخه! نه پوهيرم ولې خو ناساپه مي د روقيه څخه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟ (مطلب مي د جهان اول بنځه يا که ژوندی وايي خدای بخښلی د خلکو خبره زما بڼه!! اه چې سومره د بني له لفظ څخه مي کرکه ده.

شايد ظالمه او په زړه کلک ښکاره شم او شايد حتا راته د کافري لقب هم راکړی خو زه اوس او همدی حال کي شکر باسم چې د جهان اول بنځه ژوندی نده! د پيغمبر(ص) بيبيانو مبارکو د بني طاقت او زغم نه درلود! نو زما څخه خو هيس گيله نشته! روقيه خبره پورته ښکته کوی او ناساپه وايي:

روقيه- وی عجبه شی یی! د واده شپه دی ده او ته ناسته یی زما څخه سنگه پوشتتی کوی؟ (بیا په داسې حال کې چې خپل زما له څنگ څخه پاسیدل زه یی هم لځایه ځان سره پورته کړم او ویی ویل: راءه زه دی جوړه کړم د دی څخه مخکې چې د ادی ژغ پورته سي چې دا زموږ ناوی ولې نه راملومیژی؟

د روقیه په ډیر ټینګار او خبرو حمام مي وکړو او د هینداری مخکې ناسته وم، چې د کوتي دروازه خلاصه شوه او نیلوفر خپل د همیشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل کوتي ته د هغې سره روقیه هم راننوتل چې نیوفر اجازه ورنکړل او ورته ویی ویل: وای وای زه غوارم خپل د ملګری سره یواځې لږ خبری وکړم هسی هم تاسو بیا رانه وړی..!

د نیلوفر پدی خبره روقیه وخنډل او ویی ویل: خبرو مشکل خو نسته هسی زموږ ناوی هوایي نکړی نور بلا دی ورپسی وی. !
نیلوفر په حیرانه لهجه وویل: چرا هوایی بشه؟
روقيه- امممم نه یم خبر...

روقيه دا خبره وکړل او پداسی حال کي چې زما خواته یی سترګه وهل د کوتي دروازه یی بنده کړل او مور دواړه یی په حیرت کي پاتی کړو! د هغی د تلو وروسته نیلوفر زما خواته راغله او زما په لیدو یی په تروش تندی وویل: سم دم با دیوانه ها افتادی هوسی!

هیس جواب مي ورنکړو او خاموش مي وروکتل او ومي ویل: تاته چا خبر درکړی؟
زما په خبری نیلوفر زما لاس کلک چونګاری کړو او په خفه لهجه یی وویل: خاک د

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجاني ته دومره زاری وکړل چې اجازه یې راکړل راشم.

هیس مې ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینگار کولو بوخته شوه، او زه همداسې خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندې د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: ها! چې است؟ ولې دسی گم سم (خاموش گونگې) ناسته یې؟

په داسې غږ چې خپله مې لا په تکلیف اوریډی کرار مې وویل: هیس... نیلوفر - ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رگ رگ او ریشه پیژنم! چې شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینگار کولو څخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مې ویل یو چاته خپل د زړه درد ووايه ترڅو راته یو لاره چاره وبنای! او نیلوفر بهترینه نفر راته بنکاریده! ځکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته بسکته کوم او نه پوهیږم څنگه ورته بیام کړم چې هغې خپل وویل:

نیلوفر - خبره خو په حسیب باندې نده مربوط؟

د هغې پدې خبره زما د زړه راز هم ورته بنکاره شو او ما ورته د الف څخه تر یا ټولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د گواښونو څخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع څخه، او بیا د حسیب وهل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترگی د حیرت څخه خلاصیدي کله چې خبری مې خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما ورباندې غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس (حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه مني او راباندې ش... (خبره مې تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟

نیلوفر - ستا خاوند؟ شوهرت؟ مگه تا نه وه ویلې چې اطرافي هست؟

- هو د اطرافو څخه دی.

نیلوفر- نو سنگه؟ چطور امکان داره چی تاته یې هیس ندی ویلی؟

د نیلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پریکړی ته حیرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پریخوډم؟ مگه د پینتتو او د اطرافو رواج او فرهنگ دا ندی چې په داسی خبرو باندی د غیرت او ناموس نوم او نشان ټاپه ووهی او جنی مړه کړی؟! ولی جهان زما د وینې څخه راته تیر شو؟! زه لا په همدی فکرونو کی وم چې نیلوفر وویل:

نیلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره یې هوسی! یعنی دومره مینه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پیر صیب لاس نیولی وو چې خدای داسی په مرگ مرگ کی بچ کړی یی.؟!

هیس جواب نه ورکوم چې هغه راته په نصیحتونو شروع کوی، اول راته د حسیب بد وایې او خبرو خبرو کی هغه یې بنه بیاب کړو بیا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسیده، چی د هغه لپاره یې زه بنه چونگاری کړم او خبری راته وکړل چې ولی می هغی ته خبر نه و ورکړی او داسی یو احمقانه پریکړه می نیولی وه؟! بیا خبره د جهان د رارسیدو او د هغه د کارونو په اړه رسیږی چې نیلوفر اول خو بنه پریمانده د هغه تعریف کوی او اخیره کی په خدا او شیطنت وایې:

نیلوفر- بخدا ایکه مرد خوب ما د عمرم ندیدم! باور وکه زړه می غواری امباغت بشم) مطلب بنه دی شم، نیلوفر دا خبره کوی او په کت،کت خاندی چې زه ورته بد بد گورم او وایم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چې ماته راکوی؟! (او بیا د هغی د خولی پینې کوم او وایم: زړه می غواری امباغت بشم) زما په خبرو نیلوفر بد بد راگوری او وایې: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چې خدای بچ کړی یی د مرگ څخه زه اوس څه درته ووايم؟ ما اول څخه هغه قلق روده لاغر مردنی (حسیب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کیناستی پاسیدلی یو خبره دی کول حسیب... حسیب... چقدر درته ومی ویل دا وچ لرگی ماته سم نبنکاری؟! خو تا ویل نه... زما حسی... (نیلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چې د کوتی دروازه خلاصه شوه او روقیه را ننوتل او په مشکوکه نظر

مور دواړو ته چې خپل خبری مو نیم کی پریخودلی وه وکتل او ویی ویل:

روقیه- امممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبری نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالی وویل: نی.. نی چې مزاحمت!؟ مور
هم نور درتلو بهر کنه هوسی؟
د نیلوفر په داسی موضوع بدله ولو می ورته په خیر خیر وکتل چې هغی هم مقابل کی
خوله و خوئیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یی کنخل وکړل! هو نو
دومره یی پیژنم خپل لیونی ملگری می ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې
تراوسه یی مور دواړو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جانی مور هم نور درتلو ..
زما په خبری روقیه په خوشحالی وایي: اشه نو تاسو راځی زه ولاړسم هغه دایره یو څه
یخ اوبو باندی وو هم چې کلک سی.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایي: اووو زده چې څه کوی سم پکی ماستری مو
اخیستی...

روقیه او نیلوفر د دایری او د تپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری
خواته مخ اړوم، هینداره کی می خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه
سینگار باندی زما مخ ته یی سرخی او بنایست بڅنلی وو، خو اوس هم که یو ماهر او په
رنځ پوه انسان را وگوری نو زما د سترگو څخه زما ویره او وحشت احساس کولی شي!
زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکی د پیبینی او حادثی د حیرت څخه نه وم راوتلی...!؟

فکر می کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپی په خوب کی هغه سحرا او
دبنته گورم تراوسه د حسیب چغی او ناری او زاری می په غور کیدی! او ماته د حسیب
چغی او زاری دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوبنکو ډکی سترگی
او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زیره په درد راوړی.... روقیه پدی لفظ چې غواری
دایره جوړه کړی له کوتی ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغی خبری
زما لپاره داسی وه لکه په زخم باندی د مرحم پشان!

نیلوفر - گوره هوسی زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبی است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشی کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مې د نیلوفر خبری یاد وه چې راته ویلي وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلي او په غمجنه لهجه وايي:

نیلوفر - دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی ز مور رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده مور به چې ورڅخه سوال میکریم چې خاوند دی څنگه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی ښه آدم به روی زمین نیست، دومره ورباندی گران وو چې حد نه درلود، د هغې د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیری هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چې نیلوفر په پسخند وايي: زما د خاله یو همسایه وو هلك به كله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیخایه خبری کول، خودی په غور نه نیول یوه ورځ چې دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلك زما د خاله لور د همدوی د کوڅې مخکی دره وېي او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلك دا نه پریردی او دغه وخت د دی نامزد راحی ...

او د دی لځایه چی هلك ووهی او هغه ته کوم څه ووايي خپل په نامزد تهمت لگوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیری او کورته راحی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب گولی خوری ترڅو نامزد یې و ویریزی او بیرته د دی څخه بخښنه و غواری خو قسمتش نبود او گولی زیات قوی بود او دی هم زیات خورلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چې مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مې ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسې حال کې چې هیس گناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راگوری او وايي: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میره بیرته لاس ته راوری کنه ژوند دی جهنم میسه جهنم..

نیلوفر دا خبری کوی او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوتي څخه بهر لاړی شو، او د تلو تلو سره یو څه لاړی چاری هم را معلوم کوی چی سنگه بیرته جهان زیره ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلې ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چې د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چې هغه ماته درلود؟ مطلب کار بر عکس هغه وخت ما د جهان څخه مخ پتوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکي لاړشم او خبری او بحث ورسره وکړم!؟

سخته وه! د حد څخه هم زیات سخته وه، د هلپز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی څنگ ته خپل په دوه دری د خاله لورگانو مې نظر ولگیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالی سر په سر اچول شوی وه او یو توکر هم ورباندی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله اوزه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وگوره موژ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!؟

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی بنځو ته وکړل چې د هغوی مینځ کی یو نری دنگه او بنایسته بنځه چې آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خدا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایي: وی وی چا ویل چې موژ مجلس نژده اوس ته ورته گوره زه خپل د لیوره په شزی څه باندار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توگه باندی دایره وهی چی ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت څخه ورکتل، بیجده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټپې په ویلو لگیا کیری او د حق څخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان بنایسته او خور وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه اوزه یې د څو ټپو او مصری گانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور بنځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مې خلاص شو:

ما او گل سره حملې کړی بگي وا

مور یی کور پہ کور ناری کری بگی وا

ما او گل سرہ حملی کری بگی وا
مور یی خوا پر بدہ ولہ بگی وا

ہغہ لڑ سرک د موتر گور سو بگی وا
مور یی زوی راوری مامور سو بگی وا

گران اوس موتر پہ غرو حی بگی وا
زما جورہ ورونہ پر پشو حی بگی وا

د شین آس موتر پنچر سو بگی وا
زما جورہ ورونہ نظر سول بگی وا

گلہ شینستہ غرمہ دہ بگی وا
زما چارگل کری سایہ دہ بگی وا

گلہ مہ زغلہ مائنام دی بگی وا
ستا پہ جیب کی زما سلام دی بگی وا

گلہ مہ زغلہ اغزی دی بگی وا
ستا پہ جیب کی زما رانجہ دی بگی وا

د برمک لاندی ہگی دہ بگی وا
دا د پوری ناوکی دہ بگی وا

د آسمان پہ سنگرو کی بگی وا
د یخشک پہ تیارو کی بگی وا

د یخشک پہ تیارو کی بگی وا

زما لشتی یی په جیو کی بگی وا

زما گله جهان گل بگی وا
ناوی راوړه د کابل بگی وا

زما گل ولی خسته دی بگی وا
لو کوی ورور ورسره دی بگی وا

لو کوی ورور ورسره دی بگی وا
د لو گرو شهزاده دی بگی وا

د تپی مینخ کی روقیه په شیطنت خپل وریندار ته وویل: زما خوره ده ډنگره .. (د هغی
پدی لفظ ټولو وخنډل خو زه هغه وخت پر معنا یی پوهه شوم چې د جهان مشری
ورینداری خپل د تپی په دویم مصری کی د روقیه الفاظ ور گډ کړل...

زما خور ده ډنگره بگی وا
ستن په سو وھی ډاکتره بگی وا

توره نده بوره گی ده بگی وا
شایی ملر مخ یی سپوژمی ده بگی وا

د رقیب په بام ولاړه بگی وا
جرمني ټوپک په غاړه بگی وا

د موټر په سیټ کی سپور دی بگی وا
د نظر تعویذ یی تور دی بگی وا

زما د گل په مخ کی یوم دی بگی وا
په خوانانو کی معلوم دی بگی وا

ما و گل ته ځان تیار کړو بگي وا
گل چوپان و خر يي بار کي بگي وا

د پلو لاندي تيريدی سپينې غونچې انجلي، ولی مې سيځي انجلي غريب گيله کړی ولی مې
سيځي انجلي غريب گيله کړی....

د دی اخیری مصری او تپي په ویلو روقیه په خندا دایره خپل د مشر ورینداری له لاسه
واخیسته! خو ما او نیلوفر تراوسه ورته حیران حیران کتل! دا دومره یو کتاب خبری دوی
څنگه د حفظ څخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مینواله اویم ولاکه
مې داسی زده کړی وی!؟

تر لس بجو روقیه مجلس گرم ساتلي وو او هم نخايي کول او هم تپي ویل! دومره شوقی
وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقیه د ټولو څخه خوشحاله وه، جهان دری
خویندی درلود او روقیه د ټولو څخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته یې ورکړی
وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خویندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور
یې بیا هم لږ لږ بڼه وه خبری کول خنډل خو دویمې خور یې هیس نه ویل!؟

نه یو خوشحالی نه کوم خبره هیس ... هیس لکه بت پشان ناسته وه نه پوهیږم ولی!؟
یوولس بجو شاوخوا د نیلوفر ورور دهغې پسی راغی او هغه یې ویوره په ټلو ټلو کی
نیلوفر زر منه نصیحتونه راته وکړل او قول یې راکړو چی سهار به وخته راځی بیرته،
شپه نور په خلاصیدو وه خو تراوسه د جهان ورینداریانی او د کاکا لورگانی ناستی ول
او دایری وهل او تپي ویل! دومره شوقی خلک، زه د زیات ستړیا څخه نوره کیناستلي
نشوم په خواشمنند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی
ځای څخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځایه د جهان مور وویل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده
ولاریسی بیدی سی چی سبا خو یوڅه شومه (توان) ولری چی یو کار وکی..
روقیه په شیطنت باندی وایي: وی زه ادی زه تازه روانه وم چی ولاریت سم لالا ته مې
ناری کم چی راسی خوشینه یې ورته گوته په نکریزو سره کړی!؟

د روځپه پدی خبره زه د شرم څخه سر بنسکته اچوم خو په دهلیز کی موجود ټول بنځي خاندی او کرار کرار ټول د ادی د کوتی خواته روان کیږی، او ځینی لا دهلیز کی خانته ځایونه اچوی ځکه کوته کی ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نیسی او د کوتی خواته می وری او روځپه هم په شیطنت باندی یو ماشوم د جهان پسی استوی..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپي د ناوی زوم ځای د ناوی خور اچوی! او د زوم کچنږه (کوچنی گوته) د هغه خوابنینه (مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشني ته پیسی ورکوی او هم د نالی لاندی پیسی ایردی ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پیسی هغه کس واخلی! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړی؟! آسما پدی رسم او رواجونو باندی زما څخه بڼه خبره وه!

ما د هغی د واده په شپه د ادی په زور او بنیر او ور غلم او د جمیل گوته می په تلوار سره کړه حتا پیسی ما لا وانخیستل ورڅخه او الفرار هغه بیچاره بیا سهار د آسما په لاس ماته پیسی راوستول! ځای هم ورته ادی اچولې وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پوهیږم ولی؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړی وه زه یی په هوار کړی نالی کینولم او خپل د کوتی څخه ووټل!

زړه می بی واره درزیدی د هر خرپ سره می په تلوار د کوتی دروازی ته کتل! ځان سره می ویل چې شاید جهان رانشی! نه پوهیږم خو همدا احساس می درلود لس دقی تیری شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقریبا نامیده شوی وم او سترگی می د اوبنکو ډکیږو حال کی وه، چې د روځپه غږ می د کوتی د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روځپه- ادی دایره رانه واخیستل کنی اوس می دایره درته وهل!

د روځپه د خندا څخه ډک دا الفاظ اورم او بیا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور ورور کوتی ته رانوتل، نه پوهیږم ولی خو نظر می بی اختیاره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوتی شاوخوا ته یی کتل خو ماته یی هیس نظر نه برابره وی! زړه می ورنه ونیول شو خو هیس می ونه ویل روځپه جهان لاس نیولې زما څنگ ته په نالی کینوی د

هغه د کیناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چې پکی نکریزی وه
کوټی ته راننوتل

زموږ دواړه په لیدو یې وخنډل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو
مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتگ د هغه څنگ ته جهان په یو
محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره یې کامل فاصله ونيول خو
سترکی لا هم لاندی د کوټی د غالی گلانو ته نیولی وه هیچا ته یې نه کتل! نه ماته نه آسما
ته او نه هم روقیه ته؟! آسما نکریزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته یې
په اشاره وویل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترگی د غالی د گلانو څخه واخیستل او آسما ته یې لنډ نظر وکتل
بیا د هغې لاس کی نکریزو ته وکتل او کله چې متوجه شو چې آسما غواړی د هغه گوته
ورته په نکریزو سره کړی تندی وار تر وار ه ترورش شو لکه چې زړه یې نه وو آسما
ورته گوته په نکریزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغی
جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره
نه وکړی؟! لکه سنگه چې جمیل یا هم اجمل کول؟!!

ولي؟ خپل جواب می خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال
حرام پسې سر گرځه وی! او د هغه په نظر خوبینې ته لاس ورکول او د خوابنې سره
بیخایه توکي تکالی کول بڼه خبره نده؟! نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې خپل د جهان لاس
ونیو چې هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چې د هغه حیران نظر ته
وگورم په خدا مې آسما ته وویل: گوته به یې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نازړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ویې ویل: صحیح ده
خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخنډل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل
خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنی گوته مې په نکریزو ورته سره کړل! د گوټی د
سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشي کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او
نه پوهیږم سومره روپی آسما خواته ونيول؟ آسما هم په خدا او خوشحالی د جهان له لاسه

پېسي واخيستل

روقيه او آسما يو څو دقي زمور سره کوټه کې ناستې ول، او خبری او شیطنت يې کوی خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندي او زما يو دم خاموشي دواړی مجبور کړل چې کوټه پریردی او لاری شي! د هغوی د تلو او د کوټې دروازی بندیدو سره زما د زړه درزا يو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشي وه، نه هغه خبری کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه يې د سر وباسل او خپل د بالښت اندی ته يې کيخودل او بغير لدی چی ماته راوگوری یا کومه خبره وکړی

زما څخه لری د نالی په بل اړخ وځمليدی او ماته يې شا کړل؟! د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونيول شو او سترگی مې د اوبنکو ډکی شول! څو دقي همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مې واوریدی: بیدیزی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟! (کینی)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمې ولگیده، د سترگو څخه مې اوبنکې په بهیدو شول او بغير لدی چی جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پښې مې په توکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل يې دا رکم نکریزو رنگ تک سور کیری او پښې دی سم رنگ اخلي؟! په همغه توکرانو سره ولاړم د کوټې گروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولې د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کې گرځیدل هغې د تلو څخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پریرده د خاوند شک او زړه تور والی دی درباندی زیات شي؟! د هغې خبرو ته فکر ویورم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چې جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهی وکړی راته زما زړه ورڅخه نیول کیری او زړه مې غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وترم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چې د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی ورباندی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چې جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلي؟ او هغه زما د

خفگان څخه دا معنا او تعبیر اخلې چې زما زړه ورسره ندی؟! پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تر اوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته نارې کوم فکر کوم شاید ویده ویې؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول پوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیرم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راگرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته بسکته کوم او وایم: ه... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته گورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راگرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترگی او تروش تندی لیدلې شم! څو دقې همغسې زېر او زیر باندی راگوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسی درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترگی می بیا د اوبسکو ډکې شول، ولې د هغه دومره کوچنی خبره هم پر ما بده لگیده؟ ولې می زړه غواړی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلې؟ جهان بیرته ماته شا راگرځه وی او ویدیری! زه هم په نیولې زړه او خفگان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوبنس کوم، د سهار آذنو پوری می سترگو ته خوب رانغی! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مولا الله کرل تر اکبر رسیدلې نه وو چې د کوتې څخه ووتې

د کوتې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار می د سترگو څخه اوبسکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزماینستونو او د تقدیر د کرښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلې نشم! ته راسره مرسته وکړه ته می یواځې پدی امتحان کې مه پریرده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشگاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشگاه او د سینگار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده می په هوټل کې اوسیری خو د جهان کورنې ویلی وه چې مور رسم لرو جنی د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!!

تر غرمه د کوتې څخه ونه وتلم! زما واده وو ټولو د باندې نڅا گانې کول اتن یې کوی د شلو څخه یې زیات رنگارنگ کالي په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کې یواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالي مې اغوستې وه چې نیلوفر کوټې ته راننوتل، زما په هغه خوار زار لیدو یې تندې تروش سو او زما څنگ ته راغلل د هغې په لیدو مې فکر وکړو په یواځې او تنها میدان کې مې یو شناخته پیدا کړی وی هغې زه غیر کی ونيولم او ما ورته ژړا شروع کړل نیلوفر هم څه نه ویل یواځې زه یې غیر پوری نیولې وم

هغه پوهیدل چې اوس زه یواځې یو هم دم او هم راز غواړم نه نصیحت کونکې، ما ژړل گیلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقي او خبرو مې ورته وویل خپل د آرمان مې ورته ویل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تیر کو بنه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو گنگس او سرگردانه پاسیدم نیلوفر بغیر له کوم خبرې راسره مرسته وکړل ترڅو سپین جوړه کالي مې واغوندم، او راته سینگار یې وکړو او بیا د یو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د بنځو مینځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ویل، خو زما زړه غوښتو سترگې پټې کړم او دا ټول شیان دی تمام شوی وی

نه پوهیږم سومره وخت هلته وم چې د څو سړیانو غږ راغې او د دویم ځل لپاره یې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوگرځیدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دویم نکاح د واده د جهان! آیا د شک او تردید او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کیږی؟ نکاح وتړل شوه پوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فیروزخان (د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد میلمانه راغلي وه چې نیلوفر ویل از سر کوچه بگیر تا سرک راه بند بود!

دوه غوایان یې حلال کړی وه دوه رکم غوښنه، وریجې، سلات، کوفته، پیپسی، حتا فرینې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د پوډی څخه یو گوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، پوډی ورکول شول! خو زه همغسې د بت پشان ناسته وم او فکر مې یو خبری ته وو د دی څخه وروسته به څه وشي؟ ټول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندې او خاموش

نظر کې وو چې د روقیه غږ د فکرونو د نړۍ څخه راوباسلم...

روقیه- موټر ولاړ دی بابا وایې نور راځې.

د روقیه په خبرې مې اوبنکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوبنکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیوني دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، ټول اخیر یوه ورځ واده کړی کومه پښتنه انجلۍ د پلار په کور پاتې شوی چې ته پاتې شی؟! مه ژاړه خوری.

آسما خبرې کول دلدارۍ را کول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدې، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو یک شین شال یې زما په سر راچوی په غږ کې ونيولم، او ما اول ځل د ادی داسې جگر سوزه ژړا چې ټول بنځي یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسې ژړل چې اخیره د جهان مور زما څخه جلا کړه او ورته وېې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟! لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوبنکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونيو او ورته وېې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به ورباندې نکوی، زیاتې به ورباندې نکوی سنگه چې درته روقیه گرانه ده د هغې نیم اندازه گرانبست زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه ټوټه ده، اولاد مې دی

ادی خبرې کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلدارۍ ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوږې ونيول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورگانو په غږ کې مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبرې او کارونه مې لیاډه و باسل او بنکل مې کړل او و مې ژړل فکر مې کوی ما د قرباني ډگر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

مورن رسم درلود د ناوی د پښې بوت یا هم چپلکه د ناوی ورور ورته په پښو کول او ملا یې ورته په یو دسما تړل! خو ما ورور نه درلود ما ورور نه درلود چې ماته دا کار وکړی، ما ورور نه درلود چې پر اوږه یې سر کېږم او هغه راته ووايي خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما ورور نه درلود چې د زړه درد ورته ووايم. آسما پداسې حال کې چې اوبنکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالی شو او ځینی بنځې د راغلي موټرو خواته ولاړه او ځینی هم د حجاب اغوستو لپاره کوتې ته، زه پاتې شوم او ځینی شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی څنگ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولاړه او د اوبنکو ډکی سترگی یواځې زما څخه لږ لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو می کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونيول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لږزی ولیدی! ما سر بنکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشني مهرباني وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم بنکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کوچ کړی دی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله می فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شي او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه څخه یو خدای خبر وو

ویره می درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي (بابا زما لاس خپل لاس کې ونيوی او په لږزنده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب می چې کړی ستا د خوشحالي او بڼه ژوند لپاره می کړی،) سر می راپورته کې او د اوبنکو ډکو سترگو می ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا څخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولی؟ شاید خپل نظر می ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل می ستا څخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری می په حیرت وروکتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما څخه

وکړی؟! د بابا څخه مې نظر واخيستی او ادی ته مې وکتل د اوبنکو په ډکو سترگو يې راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د شمال ورکولو مخکې کړی وايي شاید هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو لفظ وو!

- زه راضي يم پدی نکاح باندی بابا!

زما په خبری د بابا سترگی په آرامش باندی د څو ثانویو لپاره پټې شول، او بیا پداسې حال کې چې زما تندی بنکل کوی، شال يې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په پښو او ملا يې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه يې د لاس څخه ونيولم حویلي ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه بنحو ته مې فکر شو او په هغه حال کې مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مې په شوق کتل یا هم تلم د کوتې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځی تکرار نشي، په کوڅه کې موتران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتې بنځي هم موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غږ وه او زما ژړا نور ټول سریان تللی وه یواځې جهان د هغه ورور او پلار پاتې وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غږ کې ونيولم او جهان خواته يې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ويې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړی خو د هغه سر بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بی کسه او بی قوم لور وړی که مرغه په هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتې کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې په رڼا ورځ يې ستا له کوره بیرته راوړم (د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخي سر بنکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلي!

خو د هغه کار وروسته جهان یواځې بابا ته وویل چې زه مې خپل ناوی ځان سره وړم! بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته يې وویل: وعده

در کوم چي خپل د ځان څخه به يې زيات خيال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسليم کړو او کرار يې وويل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسي د موټر خواته وړلم چي د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لوري.
د ادی د ژړا څخه پک غږ د تلو څخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چي ادی په
تلوار بيا غير کي ونيولم، داسې چي زړه يې نکیدی خوشي مې کړی، جهان په بی حوصله
اخوا ديخوا کتل چي ادی زما تندي بشل کړو او هغه ته يې وويل: تاته د خدای روی
مخکي کوم چي فکر به ورباندي ساتي..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توگه خپل سر پورته بنسکته کړو او دا ځل يې په تلوار زه د
ځان پسي د موټر خواته کش کړم، د شال لاندی مې سر شاته تاو کړو او سترگي مې په
ادی، بابا، اسما، نیلوفر او د خاله په کورنی چي د اوبنکو په پک نظر يې راکتل ولگیدل،
جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کیدلو مخکي یو ځل بيا
مې کورته او هغه کوڅي ته وکتل چي زما د عمر ډیر کلونه خوشحالیاڼي او غمونه پکي
تیر شوی وه، موټر ته د پورته کیدلو مخکي مې نظر په انجینر اغا ولگیدی!

تور چشمکي په سترگو ول او خپل د کور مخکي ولاړ وو او مور ته يې راکتل! زما د
نظر په تعقيب کولو د جهان سترگي په هغه ولگیدل او زما لاس يې په کلکه ونيو او موټر
ته يې پورته کړم، خپل هم زما څنگ ته کیناستي او خپل ورور ته چي موټروان و په
غوسه ناکه لهجه وويل: څه خپل پلار ته ولاړ يې حرکت وکړه.

جهان دا خبره وکړل او بيا په کراره لهجه ځان سره داسې چي ما هم واوریدل ويې ويل:
لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سي، هر سر کي یو کوڅه ډب سپي ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځایونو څخه په یو نامعلوم لوری په
حرکت شوم، د موټر د بنیښی څخه مې د باندي خواته کتل چي سنگه یو د بل پسي آشنا
ځایونو څخه تیریدم او اوبنکي مې پر بهیدو وه، جهان هيس نه ويل یو لاس کي زما لاس
نیولي وو او بل لاس يې د موټر کرکی ته تکیه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر
کي معلومیدی او تندي تروش وو؟!!

د موٽر د ننه د سنڌری په غڙ د جهان د کتلو څخه مې نظر واخيستي چي د جهان د ورور خوشحاله او خندانه غڙ مې واوریدی: اها اوس صحیح سو البته بخشه کوی چي سم سنډره نلرم خو بیا هم د ژړا د آزونو څخه شه دی.

ما هیس ونه ویل او خپل اوبنکي مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وویل: د غزل د حای مخ ته دی گوره او خیر وایه. د جهان په خبری د هغه ورور وخنډل او ویې ویل: عه عه ما ویل د واده سره به یو څه دا تریخ مزاج دی نرم سوی ویې! خو تخو نور هم ... (هغه خبره خلاصه کړی نه وه چي جهان په گواښ کونکي لهجې ورته وویل: پکر دی نیسه دا موټر خو دريژی بیا موږ هم سره تنها کيږو!)

د جهان پدی خبره د هغه ورور چي نوم یې نه وم خبر چي څه دی؟ خو دومره پوهیدمه چي د ټولو څخه کوچني دی او تازه یې ورته کوژدن کړی د روقیه ایندروور یې د ته کړی وه؟! یعنی روقیه یې په بدل ورکړی وه د کاکا لور یې د ته کړی وه او روقیه یې خپل د کاکا زوی ته ورکړی وه! د جهان په ټول ورورنو کي دغه ورور یې گیره نه درلود! مطلب اخیستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سیخ سیخي وینستیان یې دره ولی وه! او د سنډری د آوریډو څخه یې هم معلومیدل چي فکر یې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان ورور یوڅه تندی تروش کړو #شهاب [?]:

خو لکه چي د جهان څخه ویره درلودل که احترام! هر شي چي وو نور څه یې ونه ویل یواځي سنډری غڙ یې یو څه کرار کړو خو بیا هم سنډره کامل د موټر فضا کي آوریډل کیدل...

زه دی له دره و نازکي خوږ زرگي ولاړم مانديگري ولاړم محبوبی جار محبوبی نوره مې مه زیره وه محبوبی جار محبوبی

زما پر حال باندي محبوبی لیونیان جاری ډیر قریبان جاری مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مې ورکه به هو ماضي فکرونه

لا به درکوم زه و عدی درد او تکون کرم حان خیری می سو گریوان
خپل می کره خپل نازکی بی لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کې

بی لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کې

یو زړه می و هغه می هم تاته درکړی دی لا ما دی وری دی
تنها تنها گرځمه بس دی درخپل می کره ته زه په ژړا گرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د یارانی خبری
خپل می کره خپل می کره بی لتا نلرم سوک د پیکې گل می کره

زه دی له دره و نازکی خوژ زرگی ولاړم مانډیگری ولاړم
محبوبی جار محبوبی نوره می مه زیره وه محبوبی جار محبوبی

نوره می مه زیره وه محبوبی جار محبوبی

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولې ژغ نکوی رشتیا ووايه راته که یارانه نکوی

زه دی شیرنی د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووايه که مینه نکړی نازکی ماته شکاره ووايه

زه دی له دره و نازکی خوژ زرگی ولاړم مانډیگری ولاړم
محبوبی جار محبوبی نوره می مه زیره وه محبوبی جار محبوبی

"کامل سنډره زه دی شیرنی د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سنډری په نیمه کې لکه چې جهان خان هم سنډره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چې په
کوم لاس کې نیولی وو هغه باندی کرار خپل په گوتو ضربه نیولی وه! او کرار کرار سر

یې هم ورسره بنوره وی؟! زه خاموشه ناسته وم او د هغه د گوتو حرکاتو ته می کتل خو فکر می د راتلونکې په اړه وو! آسما او ادی لږ لږ د جهان خان د کور په اړه ویلې وه چې لوی کور یې دی پنځه وروڼه چې درې دانو یې واده او ماشومان درلود یو یې هم جهان او یو یې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب ټول گډ وه او یو نفر هم ویش نه وواخیستی؟! ادی ویل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوايان لری میری لری! او حتا ادی د بابا له خولې اوریدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتي نور زیات معلومات ادی او بابا هم ورڅخه نه درلود یواځې د نوم پیژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهیدم چې څه می مخ کیدی؟

یو په ابهامو او شکونو پیچلې مستقبل او راتلونکې می مخې ته وو! دومره د جهان د کور او کورنې په اړه اندیښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه اندیښمنه وم! د نیلوفر خبره بنځه د خسر کور کې د میره او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهې کوی که خاوند یې په نظر ونه نیسي او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وگوری!

د جهان دریم ورور دوه بنځې کړی وه چې واده ته یې خپل یوه بنځه هم نه وه راوړی! یواځې خپل دوه مشر زامن د مشرې بنځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه درې حتا څلور بنځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کیری مخصوص که سپری پیسه داره او د جهان د کورنې پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهیږم ولی خو زړه می ویل چې کوم رفتار چې جهان کوی یو مطلب لری!؟

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووايي ستا اشتباه زه د دویمې بنځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر می اوبنکې د سترگو څخه په بهیدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسیدلی نه یم او فکر او فکر می راته وایی چې بڼه دریاندی راروانه ده! د سترگو اوبنکې می د جهان په لاس کوم چې زما لاس یې نیولې وو وڅڅیدل سر می پورته کړو ترڅو گورم ما ته خو یې پام شوی ندی!؟

د نظر پورته کولو سره مې سترگې په دوه تک تور سترگو کې بندې شو! تندي تروش وو او په خیر خیر یې راکتل، د هغه پېښې وروسته ما د جهان خلاص تندي ندی لیدلی! دا یو میاشت کې په زوره که دوه خبری زما سره کړی وی هغه هم نه د مینې او محبت خبری نه نه په هیس صورت هغه دوه خبری هم سم دم د جنای پولیسو پلټنه وه! خپل گیره یې د یو میاشت مخکې په پرتله اصلاح کړی وه!

سپین جوړه کالی اغوستې وه د همیشه پشان یو کندهاری خولې په سر وه، تور واسکت او د کمیس دوه پورته تې خلاصې وه! که تروش تندي او بد خلقي یاده نکړم واقعا نن بښایسته شوی دی! د نیلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن خوان معلومیدی! البته که د خولې لاندی دوه دری هغه سپین وینته او د گیری مینخ کې دا دوه تاره د نظر څخه وغورځه وم! بیا هغه وخت د نیلوفر خبره تایید کولی شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بیخي مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستونې په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس څخه زما څخیل اوبنکه پاکه کړه او کرار یې وویل: که ستړی یې یو گړی بیده سه لاره لا ډیره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل یعنی اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره یې وکړل؟ یا که عصاب یې زما د پیر ژړا څخه خراب شوی وه چې غواری د خوب په پلمه ما یو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا څخه یې حوصله تنگه شوی او داسې خبره یې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د یواځې توب احساس مې وکړو او زړه مې ونيول شو ورنه د هغه څخه د لری کیو کوبښن مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرینخو دم او زما لاس یې کلک خپل لاس کې ونيوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنگری مات شو او لاس یې راته خوړ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار یې زما لاس خوشي کړو، بنگری مې په مړوند کې ننوتلې وو او وینه یې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس څخه مات شوی بنگری وباسې او خوړ شوی حای خپل په لاس کې کلک ونيوی ترڅو د وینو د توی کیو مخه ونیسي

زموږ په آوازو د جهان ورور شاته راوکتل او کله چې زما لاس یې په وینو لږلې د جهان لاس کې ولیدی په حیرت یې وویل: خیریت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ویې ویل: خیرو خیرت دی ته خپل مخې ته گوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زموږ څخه واخیستی او کرار یې وویل: وبه سته که غواړی موټر به یو کونج ته و دره وم لاس دی پریوی او و دی تری چې وینه یې بنده سې!؟

د دی څخه مخکې چې زه ووايم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټر یې د سرک کونج ته و دره ویې جهان بنکته شو او زه یې لږ د موټر بنیښی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس یې لاس کې کلک نیولې وو خپل د ورور څخه یې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په یو شیطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شیطان خندا د شرم څخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تیر کړی نه وو چې د جهان د مشر ورور موټر چې زموږ پسې وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره ورینداره او روقیه ناست وه

زموږ د موټر په دریدو هغوی هم ودریدل او ورور یې د موټر څخه رابنکته شو، د جهان مشر ورور زموږ څخه په څو قدمی کې خپل کوچنی ورور ته غږ کړو او ویې ویل: وه هلکه جمشید چشي سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچنی ورور چې اوس پوه شوم نوم یې جمشید دی نامردی ونکړل او په همفه شیطان نظر او خندا یې په لور غږ وویل: د ورینداری بنگری مات سوی او لژ قدری لاس په وینو سوی! لالا یې لاس ورته پریوی!

د هغه پدی خبره زه خو گز، گز د ځمکې څخه ووتلم د ټولو څخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر ورور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار څخه نیولې مور، خور ورینداری ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشید پدی شیطان لهجه او خبری د هغه مشر ورور وخنډل او ویې ویل: اها شه جر کوی موژ روان سو.

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی ورور ته یې په تروش تندې او غوسه ناکه لهجه وویل: یعنی بل شي دی ویلي نسو ورته؟!
جمشید په خدا وویل: وی چشی می ویلي وای؟ خو رشتیا می وویل.

ما د شرم څخه سر بنکته اچولې وو او هیس می نه ویل، جهان خپل ورور ته غابنونه وچپل خو نور څه یې ورته ونه ویل خپل د واسکت د جیب څخه یې یو کوچنی سپین د سمال راوخیستی او زما لاس یې ورباندې وټره یې، د بوتل پاتی اوبه یې د جمشید خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورته کامل فاصله ونيول او د موټر هغه بل کونج ته می ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندې راوکتل خو نور یې څه ونه ویل

خپل خور شوی لاس می پدی بل لاس کی نیولی وو درد یې نکوی دومره نه و خور شوی خو ما ته ژر راتلل! داسی احساس می کوی چې زما حق کی زیات غټ ظلم او زیاتی شوی! سر می د موټر بنیینه ته تکیه کړو او سترگی می پټې کړل د نن لپاره می ټول انرژي او توان صفر شوی وو، نه پوهیږم سومره وخت به په هغه حال کی وم چې د زیات استرس او بی خوبی له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جمشید په غږ لږ لږ می سترگی د خوب څخه خلاصی شوی!

جمشید- دا شزی هم عجب بد شیانئ دی! تراوسه زموږ راتلو ته ویش ناستې وه! اوس پدی نیمه شپه دا ټول کلی په سر اخلې؟!

د جهان غږ می بیحده نږدی واوریدی؟! چې ویې ویل: ته اول تا څه ورته ووايه اوس پدی نیمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی یو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د ورور د تلو خبر یې راکړو سترگی می خلاص کړی! او ځان می نامعلوم ځای کی پیدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کی کینم چې زما د کیناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا گورم نه پوهیدم زه دلته موټر کی څه کوم؟! ولې خپل کوټه کی نه یم؟! همغسی گنگس او حیرانه نظر شاوخوا تاوه وم او گورم چې د جهان د خدا غږ می تر غور شو چې ویې ویل:

جهان خان- امممم دا رکم چي ته شاوخوا گوري مطلب د خوبه يي او تراوسه دی مغزه
خای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره یو څو ثاني ورته په خاموشه نظر گورم او تازه مي ټول شيان ياد ته راي،
د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخيره کي خوب؟! د ټول خبرو په ياد راوړلو باندی
سترگي می بيا د اوبسکو ډکي کيږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی گورم
تکه توره شپه وه يواځي ځيني کورنو څخه رنا راتلل او کوڅه يي رنا کړی وه، موټر د يو
غت کور مخکي ولاړ وو! پدی تياره کي هيس شي سم نه معلومیدی يعنې مور رارسيډلي
وو د جهان کور او کلي ته؟!!

د بيرون څخه نظر اخلم او تازه مي ځانته فکر کيږی زما پر اوږو د جهان پټو وو؟! لکه
چي زما د ويده کيدلو وروسته يي پر ما اچولی وو؟! جهان ته مي وکتل چي هغه بغير له
کوم خبری ماته راکتل کله چي زما نظر يي وليدی کرار يي وويل: لاس خودی درد
نکوی؟

خپل لاس ته گورم چي په سپين دسمال ټرل شوی او د دسمال څخه لږ وينه د باندی را
وتي وه د نه پشان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکي چي جهان کوم بله خبره
وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کيږی او جمشيد د موټر خواته راي موټر ته په
کيناستلو سره سم وايي: اوفف په زوره مي ورنه دايري واخيستل ترڅو بد حال جوړ نکي.

جمشيد دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چي يو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه
او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حويلی کي مي په زیات بنځو او ماشومانو نظر
پريوت! لکه چي زموږ راتگ ته په انتظار وه؟! جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما
خواته لاس نيسي ترڅو بنکته شم د جهان لاس نيسم او د موټر څخه بنکته کيږم زموږ د
بنکته کيدلو سره سم د چاکليټ او گلانو باران شروع شو، زموږ په سرونه يي نه شيندل!
بلکه موږ دواړه يي ورباندی ویشتلو! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لور غږ
يي وويل:

جهان خان- بس دی.

د هغه په غږ د ماشومانو او بنځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکليټو ویشتل نه

کول، د جهان مشر ورور لکه چې زمورن څخه مخکې راغلی وه چې مور یې په تلوار سپانده دود کړل او زمورن خوا ته یې راوړل په داسې حال کې چې سپانده یې زما او د جهان شاوخوا گرځه ول دعا گانې کول، جهان زه د لاس څخه نیولې وم او د کور پخوا چې درې منزله ودانې ماته معلومیدل په حرکت شو خو د هلیز ته د ننوتلو څخه مخکې مور یې په لور غږ وویل:

د جهان مور- وی وی و درېزه دسی مه ننباسه کورته!
په حیران نظر مې هغه ټول کسانو ته چې زمورن شاوخوا ولاړ وه وکتل! یعنی دا ټول یواځې د جهان کورني ده یا د کلي خلک هم پکې دی؟ خو زما زړه ویل دا یواځې د جهان کورني ده او کلي خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځایه یې روقیه په شیطنت وویل: وی لالا یا خو ستړی یې یا هم زیات خوشحاله یې! چې بیخی مو رسم او رواجونه لیاډه باسلي!؟

د روقیه په خبرې ټولو وخنډل او هر چا یو خبره کول او خنډل یې چې د جهان مور رامخکې شوه او زما د لاس په نیولو یې جهان ته وویل: صحیح دی چې دوی رواج نلری او سوک ورسره ندی راغلی خو موژ خو رواج لرو رسم لرو!

زه حیران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نیولی وو! د څه رواج چې مور یې نلرو او دوی لری؟! گنگس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبرې تازه پوه شوم څه یاده وی؟ دوی رواج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کیږی ترڅو زوم ورته یو شی ونه مني؟! مطلب ورته ووايي درته د طلاو غاړه گي اخلم یا گوتمي اخلم یا داسې بل کوم شی ورته ومني ترڅو ناوی رضایت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او هو زوم چې کوم شی ورته ووايي باید هغه بیا ضرور ورته واخلي او ناوی ته یې ورکړی!؟

عجیب رسم وو! بیجده ما فکر کو مورن یواځې داسی عجیب غریب رسمونه او رواجونه لرو! خو د جهان کورني زمورن څخه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو چې هغوی څه یاده وی خپل د کورني خواته یې مخ کړو او په لور غږ یې وویل: د دوست محمد بای د ځمکو انډی ته چې کوم دوه بیسوی د انارو باغ دی هغه مې دیته ورکي!؟

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس څنگه شي دی او څنگه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنی حیران نظر او د جمشید خبری باوری کړم چې ضرور کوم قیمتی شی یې زما په نوم کړی؟
جمشید- اوووو لالا مه کوه خطرناک!

د جمشید په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغیر لدی چې څه ووايي زه یې د لاس څخه ونيولم او په داسې حال کې چې بسم الله یې په غټ غبر سره وویل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسې په تلوار کښه ولم چې نه مې کور سم ولیدی نه بل شي؟! دویم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کیدلو جهان زما لاس خوشې کړو او ما تازه یو راحت ساه واخیستل، هک حیران د کوټې مینځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلي خو جهان دوی بیا رواج درلود چې د زوم کورنی ورته واخلي!؟

او اخیره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شیان یې خپله اخیستی وه! ما یواځې په دوه بکسو کې خپل یو څو جوړی کالی او خپل د ضرورت شیان راوخیستل بس نور ټول کور جهان اخیستی وو؟! په حیران نظر مې شاوخوا کتل یو اته متره غټ کوټه چې په سور رنگ نالېو پوښل شوی وه! سری پردی، سره غالي، او د ټولو څخه جالب او عجیب د کوټې کونج کې یو غټه سره الماری چې زیاتره یې د کتابونو څخه ډکه وه! ما د ماشومتوب څخه د کتابونو سره عجیب مینه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترگې مې د یو کتاب پر جلد ولگیدل او نږدی وو د حیرت او خوشحالی څخه وزری پیدا کړم! "د رحمان بابا دیوان" کتاب مې راوخیستی او په نه کنټرول کونکې خوشحالی مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغی:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دي ضائع کیري بی وفا
په دنیا کښي هیڅوک ندی پاتي شوي

واره تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورخ راخيري بيل بيل نمر دي
هر چی پریوخي هغه نه شی ختي بیا

چی په زمکه خاڅکي پریوخي له آسمانه
بیا له زمکي ختي نه شی په سما

گومان مه کړه چی به بیا سترگو له ورشي
هغه اوبسکي چی له سترگو شی جدا

که یو خلي سر د خدای په لوری تیت کړي
په قیامت به سر بلند شی تر هر چا

چی د ورور د عزیز زړه پري آزاريزي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواړه چی یو ئي خوري بل ورته گوري
خواړه نه دی هغه زهر دي گویا

که یو خاڅکي اوبه تزي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درمیان به شي دریا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کی ډوبه وم چی جهان زما د لاسه کتاب واخیستي،
چی ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کی چی کتاب بیرته الماری کی کیخودو کرار
یې وویل: دا کتابونه همیشه دلته دی هیس سوک یې نه وړی! ته اوس خپل کالي مالي بدل
که لاس او مخ دی پریوه، ډوډی دی وخوره ډیر وخت پاتی کتاب ویلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچیچل اه سومره زه نادانه او بیعقل یم! دا نو کار
وو چی ما وکړو؟! جهان د کوتې کونج کی یو دروازی ته چی ما تازه ورته فکر شو

اشاره وکړل او ویې ویل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی می خپل سر د تایید پشان پورته بښکته کړو چې جهان د کوتې دروازی خواته روان شو او ما د یو کامل نظر وروسته چې کوته کی می وگرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ می مینځی چې د تشناب دروازه وتکیدل او د جهان غږ می واوریدی: ستا شیان می دلته درته ویزدل زه هم اودس وکم.

او بیا بغیر لدی چې زما جواب وآوری د کوتې د بند کیدو غږ می واوریدی، په کراره می خپل د مخ څخه آرایش پریوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه می خپل یو جوړه ساده د کور کالی راوخیستل خو ناساپه می د نیلوفر خبره یادته راغلل چې راته ویل یی: بیا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سینگاری کړی او جوړه کړی وگرځه چې حقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروگوری!

په دوه لارو کی بنده وم زړه می ویل ساده د کور کالی واچوه! او عقل می ویل د نیلوفر خبر ومنه؟! اخیر هم عقل می زوره ور شو او یو جوړه سور رنگ جوړه کالی می واغوندل دا کالی یو څه زیات زما په نظر ازاد وه؟! د اخیستلو وخت کی هم ما د آسما سره زیات جنجال کړی وو خو آسما ویل خپل خاوند لپاره یی واچوه بیا سهار بدل کړه چې نور سوک یی ونگوری! نور می حوصله نه وه چې بدل کړم یواځی خپل د زړه د آرام کولو لپاره می غټ ټیکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپین جوړه کمیس می سم منظم قات کړو او بکس کی می کیخود، د کوتې کونج کی په سینگار میز می سترگی ولگیدی زړه کی می وسوسه پیدا شول چې ځان لږ سینگار کړم! خو دا کالی بیا سینگار؟! بیخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا می وکتل ټول کوته کی نالی وه او نالی! تل می د یو کټ آرمان درلود همیشه می ویل چی پیسی پیدا کړم خپل ځانته یی خپل اخلم خو اوس که پیسی هم پیدا کړم نشم اخیستی

کوتې مینځ کی ولاړ وم او گنگسه می شاوخوا کتل چې د کوتې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کی چې خپل د کمیس لستونې بښکته کول او د گیری څخه یی لږ د

اوداسه اوبه د کمیس په یخنتاق توبیل کوتی ته رانوتی، سر یې بنسکته وو خو کله چې نظر یې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حیران ماته په کتو شو! د هغه پدی نظر د شرم څخه می سر بنسکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانبردی شو او په سختی وویل:

جهان خان- هغه میز په سر می درته پودی ایژدلی زما په نظر د پرون راهیسی به دی چشی خورلی نه وی!؟

د هغه په خبره می خپل شونډه وچپل او ځان سره می وویل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځی پودی سمه نده خورلی؟ جهان بغیر لدی چې څه وواپی خپل پتو چې ما د الماری څنگ ته ایخودلی وو د مخ پریولو وخت کی راوخیست او په لمانځه ودریدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بیا کرار کرار د کوتی کونج ت راونه شوم وری وم خو زړه می نغوښتل پدی حال کی کینم پودی

وخورم!

بیخی د هغه میز خواته ولانرم ترڅو وگورم جهان څه اخیستی وه د خوراک لپاره، یو کمپل می راوخیستی او د خای اچولو وخت کی نه پوهیدم اوس څنگه خای واچوم! آیا د جهان خای هم خپل څنگ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کی وم چې د کوتی کونج کی د نور بیستره شوی نالیو سره می یو جوړه یی نالی تر سترگو شول! او مجبور هغه می هواره کړل او بغیر له کوم ځنډ د نالی په یو څنگ کی وځملمیدم کمپل می کامل خپل په سر کش کړو خو لږ می د سترگو خای ځانته پریخود او د هغه خایه می جهان ته کتل

چې په پوره آرمتیا او سکون باندی لگیا وو مونځ یی کوی! نه پوهیرم ولی د جهان خان مونځ کول راباندی بنه لری؟! د هغه د هر تکبیر ویلو سره هر رکوع او سجده کول یو جلا خوند او کیفیت درلود ماته! نه پوهیرم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کیفیت کی ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و گرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشی چې ما ورته کتل!

زړه می بی واره درزیدی فکر می کوی د غلا یا کوم بد کار د کولو وخت کی لاس تریلی گیره شوی اوسیرم؟! څو دقې همغسی ساه نیولی ځملمیدی وم چې خپل څنگ ته می د

جهان حضور احساس کړو او بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: امم بیده انسان که نور نه ویې منظم ساه خو اخلي؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندې خپل شونډه وچپچل او کمپل مې لږ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنگ ته ناست ولیدی، پداسې حال کې چې ما ته یې راکتل ویې ویل: ما تاته چشې وویل؟
د هغه په خبره مې کرار وویل: څه مو وویل؟

جهان- ما وویل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشې وکه؟ (کله چې زما خاموش نظر یې ولیدی نو په تروش تندی وویل: ومې ویل ته یوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- همیشه د زړه خبرو ته انسان باید غوږ ونه نیسي! کله ناکله عقل ته هم باید وخت ورکول سی.

نه پوهیږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسې لکه چې یو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنایه وایی؟! جهان زما څنگ ته د پیټزا پاکټ کیخود او ویې ویل: ولاړسه یوډی دی وخوره.
نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې ضد راغې او ومی ویل: نیخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وریځي له حیرت څخه پورته کول ویې ویل: امم زما په نظر خو څو میاشتي مخکې دغه پیټزا دی خوشېدل؟!
نه پوهیږم ولی خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنایه او طعنه وویل: د انسان خوبنه بدلیږی کله خپل په خوبنه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غابنونه یې یو پر بل وچپچل، چې زه په خپل کړی خبری پښیمانه شوم! خو هغه منل دی وایی ختا شوی تیر او ویل شوی خبره نه راگرځي! جهان د پیټزا قوطي زما سر ته کیخود او لځایه پاسیدی خپل پتو یې واخیست او له کوتي ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووايم چیرته ځی؟ د هغه په داسې تلو سترگی مې د اوبنکو ډکې شول او ځان سره مې وویل: ما خو یواځې یو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بیا ولی دی دومره خفه شو؟!

خو خپله پوهیدم چې خبره می سومره بده وه! کمپل می په سر راکش کړو او د ژړا څخه په لیکو سترگو د ویده کیدلو کوښښ می کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریباً دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغې یو خو می ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلې بلخوا د سپی غرونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غږ می هم اوریدی؟! هم د یواځې توب احساس می کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به می ژړل وه چې د زیات ژړا څخه خوب وری وم....

سهار د خبرو په غږ می سترگې خلاصې کړل چې جهان می د کوتې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیدلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.
جهان- ولی خیرت خو دی؟

مور- ماشام هم تا پریژدلو تخت واچو او وریندارگیانې دی د شزی په سر سیل (محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلی شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چی پوښتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ ووايو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ ستری ده د هغه دنیا سر څخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوتې دروازه بنده وی چې زه می ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وگورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ می ومینځم او لاندی لاره شم او د جهان د مور خبره یو بدنمای جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه می دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه می غوښتل چې ژړا ته ملا وترم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون می سترگو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دروازه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویی ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟

د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د مابنام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

می غوسه هم راغله او ومې ویل: په تا یې څه؟ وځه د باندی.
زما په خبره د هغه تندې تروش څو او کامل تشناب ته رانوتی پداسی حال کی چې زما
خواته رانږدی کیدی ویې ویل: څو واره می درته ویلې چې هر کار او خبره چې کوی
ویې که خو ماته مه وایه چې په تا یې څه؟

دا چې جهان زما خفگان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه یې نور هم
زیاته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه یې د اوبو بودنې (لوټه) واخیسته او یو مور
چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مینځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتي
په زوره یې زما مخ ونیوی ترڅو ویې مینځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وویل:
سترگې دی پټې که چې نور زگ هم سترگو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مینځلی شم.

جهان بغیر لدی چې زما خبری ته غور ونیسی زما مخ یې راته ومینځې د لاسو مینځو
وخت کې ما غوښتل خپل بنگری له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار
یې وویل: که زما د پاره یې نه اچوی مشکل نسته خو حذقل یو څو ورځې پریژده لاسونه
دی ورباندی پک وی، دلته خلک د ناوی سپین لاسونه (مطلب نکریزی وهلی نه وی) او
تش لاسونو (چې بنگری ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه یې د مینځو وروسته ونیول او د تشناب څخه راووتلو،
زه همغسی د ژړا څخه به پکو سترگو ورپسی وم چې هغه خپل پټو راوخیستی او زما
لاسونه او مخ یې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه یې وچ کول کرار یې
ځان سره ویل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه یې د یو 12 کلن کوچنی په اندازه لاندی،
یو دقه یې تنها پریژدی زره دی په لڅ، لڅ دی چې اوس به یې چشی کړی وی اوس به یې
چشی کړی وی؟!!

همغسی د ژړا څخه په نیولې غږ می کرار وویل: زه د 22 کالو یم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخیست او ماته یې راوکتل،
تندی لږ خلاص شو او پداسی حال کې چې د المار څنگ ته په نالی کیناستی زه یې هم خپل
څنگ ته کینولم او کرار یې وویل: دلته 10 کلني انجونی د دوه اولادونو مورگانی وی تخو
لا د 22 کالو یې!

د هغه پدی خبره می په غوسه ورته وویل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو یی اوس باید د
 ملسیانو او کروسیانو خاوند وایی!
 زما په خبری د څو میاشتو وروسته جهان په لور غږ وخنډل او ویی ویل: ما وویل انجونې
 چې د 10 کالو سې نه هلکان!
 نه پوهیږم ولې خو ناساپه می د خولې څخه ورته ووتل: عجیب ده که هغه 10 کلن انجونې
 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجونې د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه
 اولادونه هم ورباندی راوری؟!

د دی خبری وروسته پوه شوم عجب بد لفظ می وویل؟! د جهان تندی له ورايه زما په
 خبری باندی تروش سو او څو ثاني په دروند او خاموش نظر راوکتل بیا یی کرار وویل:
 دا ژبه دی در کنترول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر می بسکته واچوی او هیس می ورته ونه ویل جهان یو بل نظر راواچوی او خپل خبره
 یی وخورل او لځایه پاسیدی د کوتی څخه د وتلو حال کی وویل: یو جوړه سم کالی
 واغونده. (د جهان په خبری می تازه خپل کالو ته فکر شو او وی می له خولی ووت! ای
 وای زه پدی کالو دری ساعت د جهان مخکی ناسته وم او ژبه می ورسره وهل؟! خدای
 دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسیدم او یو جوړه سم
 کالی می د بکس څخه ځانته راوخیستل

آسما یو جوړه کالی راته انتخاب کړی وه او ډیر ټینگار یی هم ورباندی کړی وو چې دا به
 ضرور اغوندم! بڼه کالی وه البته که زیات غمیو او گلانو ته یی ونگورم خوښ می شول
 هغه می واچول او لږ سینگار می هم وکړو د طلاو بنگری می په لاس زیات وه هغه می
 بیا وانچول یواځې هغه ساده بنیینه یی بنگری می سم کړل او د کوتی دروازی خواته
 روانه شوم د دی څخه مخکی چې زه دروازه خلاصه کړم روقیه کوتی ته رانوتل او زما
 په لیدو یی په خوشحالی وویل:

روقیه- سهار پخیر وریندار جانی شه یی؟ شپه پخیر تیره سوه؟!

- ستا دی هم سهار پخیر وی. هو پخیر تیره شوه.

روقیه پداسی حال کی چې لاس کی یو پنتوس وو او هغه کی وچه پودی، شیدی، پنیر وه

زما خواته راغله او ویې ویل: زه شکر چې پخیر تیر سوی وی، لالا ویل تا د پرون څخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وویل چې لاندی راشی خو لالا ماته ویل چې پورته یې درته راوړم لاندی شرمیری او نشی خوړلی.

د روقیه پدی خبره می خپل شونډه وچپل او په شرم می وویل: ولی دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
 روقیه- د چشی زحمت نن سهار موژ دواړه وریندار او ایندروور تنها ډوډی خورو سنگه خوشه مو ده؟!
 - هو ولی نه خوشحالیرم.

د روقیه سره په نالی کیناستم چې روقیه په حیرت وویل: هغه قوطی کی چشی دی ورینداری؟
 د روقیه نظر می تعقیب کری او سترگی می د پیتزا په قوطی ولگیده کرار می وویل: امم هغه پیتزا ده.
 روقیه- خوړلی مو ده؟
 - نه.

روقیه- وی نو چې وژی وی خو خوړلی به دی وایې!؟

- هغه زما هیس اشتها ورته نه کیدل ځکه می ونخوړل.
 روقیه داسی په خوار نظر د پیتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وویل: که ستا زړه غواړی ویخوره البته لږ یخه شوی به وی!
 زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقیه د پیتزا خوړل شروع کړل! زما په حیران نظر یې وخنډل او ویې ویل: بخشه کوه خو زما دغه چشی ورته وایې؟! ها پیتزا زیات خوشه ده.

د روقیه په خبری می کرار وخنډل او ومی ویل: مشکل نسته نوش جان دی.
 ما د روقیه راوړلی ډوډی ته کتل عجیبه وه! نه نانواي د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره می روقیه ته چې په خوند لگیا وه پیتزا یې خوړل و می ویل: روقیه دا ډوډی مو په څه پخ کری؟
 روقیه- تناره!

د هغې په خبره مې په حیرت وروکتل تنور؟! تنور مې یواځې په ټیک تاک ویډیو گانې کې لیدلی وو چې د خټو جوړ د بیلر پشان ځای ته به یې اور واچوی بیا به په سختې بنسکته کیدل او ډوډی هلته وراچول؟! یعنی دوی هم داسې ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې یوځل تنور وگورم خو اوس لا ډیر شیان پاتې اول خپل کوټه کامل وگورم بیا به نورو ته وخت و کړم، پدې فکر مې د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بیا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې یو څه د پنیرو سره وخورل او نور هیس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شیدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رګم ما د اول هم د شیدو سره نه لگیدل خو دا بیا بیخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځایه پاسیرم چې روقیه کرار او په شرم وویل: وریندار جاني بخشه کوه که زما خبره درباندي بده ولگیده، خو کيژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنگری، غوروالي او گوتمي دی په گوته کړی؟! په حیران نظر مې وروکتل چې روقیه خپل شونډه وچپچل او ویې ویل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصیت نه پوهیژی د هغوی سترگی ستا طلاو او کالو ته دی که لږ خراب کالی واچوی یا طلا زيات ونلری بس تول کلي خبر کوی چې د جهان شزی ته یې طلا نه وه وړی او داسی....

روقیه خپل خبره نیمه کې پاتې کړل خو زه پوه شوم چې مطلب یې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعلیم یافته خلک وه د زرها وارو څخه زیات اوریدلی وه اطراف خو لری! روقیه ته مې مسکا وکړل او د سینگار میز په خوا ولاړم د طلاو بنگری مې په لاس کړل او گوتمي مې هم گوتو کې کړی روقیه خواته مې مخ کړو او ومې ویل: اوس صحیح شو؟

زما په خبری روقیه په خوشحالی او لږ شرم وویل: باور وکه ولاکه مې بد نیت درلودی ستاسو لپاره مې وویل کنه ادی بیا درته یو خبره کول مروره کیدلی! څه مې ونه ویل او یواځې د سر په ښوره ولو مې د روقیه خبره تایید کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقیه پنتوس واخیست او زما څخه زر بنسکته ولاړه زه یواځې کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زمور د کوټی بغیر دری نور کوټې هم وه او یو کوچني دراوزه چې زما په خیال تشناب وو!

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زینو خواته راونه شوم خو د دوه زینو تلو وروسته نور جرعت می نکوی لاندی لاره شم، شرمیدم همداسی خپل په سر لاندی لاره شم! سخته غوسه می روقیه ته راغلي وه چې زه یې داسی یواځې پریخولم لیونی! زره نازره د زینو په سر ولاړه وم چې د جهان د پلار غږ می واوریدی او نږدی وو د ورختای او ویری څخه زره د سینی څخه وتی وایې. (د جهان د پلار نوم به ارباب ولیکو ځکه ټول ورته ارباب وایې)

ارباب- ناوی ولی هلته ولاړه یې راځه لاندی!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښې د ویری څخه و لږزیدل، غږ یې بیحد بل رکم وو داسی چې انسان یې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس یو ځل می د پردی له شا د بابا سره لیدلې وو او یو ځل هم پروږن د واده په ورځ په ویری می وروکتل زه یو بد خاصیت لرم کله چې و ډاره شم ژبه می بندیزی او رنگ می یو دم الوځی! اوس هم همغه رکم شوی وم یواځې د سر په پورته بڼکته کولو می د سمده جواب ورکړو، چې هغه راته په حیرت راوکتل او ناساپه یې غږ پورته شو چې ویی ویل:

ارباب- روقیه راسه وگوره ورینداره دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زینو له مخ څخه د دهلیز دروازی خوته راون شو، روقیه زما خواته راغله او زما په لیدو یې وویل: وی خدای دی ما مړه کړی بیخی می فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته می ایله کړی!

په خوله خو می روقیه ته یواځې وخنډل خو زره کی می بڼه سم صحیح د کنځلو لاندی و نیول، روقیه زه د لاس څخه و نیولم او په شوق شوق یې راته کور بڼکاره کوی، هیس سوک بغیر ز مور او څو ماشومانو څخه په کور کی نه وه! آسما زه د حویلی خواته ویوړم او د حویلی په لیدو هک حیرانه شوم دومره غټ حویلی؟ دا شپی ولی زما فکر ورته نشو؟ حویلی یو سر کی د انگورو تاک وو چې د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقیه زه د حویلی اخیر، ځندی ته ویوړم او هلته می د جهان ټول وریندارگیانی

او وراره او وریری گیانی ولیدل چې یو بڼځی په تتور ټوډی پخه ول بل ورته ټوډی نیولی وه او ماشومان هم بغیر د پرتوگ او لوڅی پښې ولاړ وه هغوی ته؟! په حیرت مط

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشرل د وریندارگیانو نظر یې پر ما ولگیدی د جهان د دریم ورور دواړه بنځي همدلته وه خو مشر ورور بنځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مثنی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!!

د یو نوم گل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خدا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لپاره یې غټ حای او سایه جوړه کړی وه، گل بې بی راته په توکو وویل: موژ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت وروکتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیری تنور ته؟!!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خدا وویل: وی زما ورینداره مو و بیره ول! (د روقیه په خبرو ټولو وخنډل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره توکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د رښتیا دا خبره کړی وایې بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د ورینداری لاس کې تور ډیگ وو! او د جهان مور لاس کې واښه وه؟! او ما گمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان حای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لارشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندي مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخورل ناوی؟

- هو مننه.

جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د انډی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

په حیرت مې د جهان مور ته کتل چې هغی زه خان پسی کړم او د کور خواته یې روانه کړم، دا هم یو بل عجیبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو یې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راجو ته هک حیرانه کیدلم! د جهان مور زه دهلیز ته بوتلم او هلته یې زموږ د کور پشان دوه نالی سر په سر واچول او یو سپین توکر یې هم ورباندی اور کړو او ماته یې ویل چې هلته کینم او دا زما تخت دی!؟

د تخت اچولو او ټوله ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده یوڅه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پینو کار پریخود چې بنځې په رانوتلو شول هر یو چې را داخل کیدی زما په سر یې شیرنی شیندل او زما مخ یې بنکل کوی! روقیه هم دایرا راخیستی وه او په خوشحالی وهل! دا جنې هیس ستړیا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آدانه بنځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالی او خلاص تندی زه ټولو ته معرفی کولم

د ټولو څخه عجیبه او حیران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور ټولو ته ویل اینگور مې ډاکټره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو ځکه مې روقیه ته کرار وویل چې زه ډاکټره نه یم! زما په خبری روقیه په حیرت وویل: تا مگه پوهنتون ندی ویلی؟

- هو ما پوهنتون ویلی خو ډاکټره نه یم.
روقیه- خو صحیح دی نو تا پوهنتون ویلی.

حیرانه مې روقیه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووایی ډاکټره ده! د جهان مشر وربیندار په خوشحالی او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غیر ته راکړو او ویې ویل: خدای دی دغسی یو سپین پهلوان زوی درته نصیب کړی! (د هغی په خبره مې په زوره باندی خولی ته مسکا راوړل، ما ویل د دوی عجیب رواجونه دی یو یې هم همدغه وو دوی د ناوی غیر کې ماشوم هلک کینوی او فکر یې کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پیدا کیری!؟

د ډیر کیناستلو څخه مې د پینو وینه نور جریان نه کو او نه مې شو بنوره ولی، خای پر خای ناسته وم او دا بنځو هم دا ولاریډو نوم نه اخیستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقیه زما د غور اندی ته وویل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

د روقیه خبره راته د جنت د زیری څخه په کمه نه وه په تلوار پاسیدم او د دهلیز څخه ووتلم چې جهان می د انگورو د تاک لاندی د قدمو و هلو په حال کی ولیدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه یی د شالخوا یو د بل سره تړلي وه او یو فیروزه یی رنگ تسبیح د گوتو مینځ کی اړول زما په نږدی کیدو مخ یی راوگرځه وی او سم خپل د مور پشان یی په زبر او زیر راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ویی ویل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسی وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس یو نفر پیدا شوی زما خوا او طرف ونیس سترگی می د اوبنکو پکی شول او د سر په بنکته پورته کولو می د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر و خوځه وی او ویی ویل: ما روقیه ته وویل چې د یو ساعت شینستو (کیناستو) بعد دی تا د شزو د مجلس ولاړه کړی!

هیس می ونه ویل او زړه کی می روقیه بنه سم بیاب کړل چې د جهان د ویلو وروسته یی هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه یی هغه جماعت کی یواځی پریخودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ویی ویل: زه خیر اوس خو وسو، یوڅه گیرځی دا شاوخوا یا ولاړسو میلمه خانی ته او یوډی وخورو؟

دومره کیناستلی وم چې نور پینې می د زیات کیناستلو درد کول په تلوار می وویل: نه نه زما پینې درد کوی د زیات کیناستلو لږ به و گرځو!
زما په خبری جهان په ورختای وویل: پشی دی درد کوی؟
د هو پشان می ورته سر و خوځه ویی چې جهان د غوسی څخه خپل شونډه وچپچل او ویی ویل: زه به د دی روقیه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما گیر ته راسی.

هیس می ونه ویل چې جهان په سر اشاره وکړل ترڅو ورپسی شم، د حویلی اخیری خوا د هغه دوه خراب کوتو خواته راون شو کله چې ورسیدی هلته نو هغه قدیمی زنگ نیولی دروازه یی تیل وهل چې په جیر جبرک غږ باندی دروازه خلاص شوه، جهان اول ننوتی او بیا ماته غږ کړو، زه په کرار او ویریدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان می ولید چې د یو تور آس په سر یی لاس تیر کو! او آس هم په کامل آرمتیا او خوشحالی باندی خپل لځوی عجیبه غږونه ویستل!

جهان آس ته په اشاره ما ته وویل: رآه وړباندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی یو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حیواناتو څخه ویره درلود په همغه ډاریدلی غږ می وویل: نه.
زما په ډاریدلی غږ جهان راوکتل او په خندا یې وویل: رآه شي نه درته وايي!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښیری.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسې حال کې چې زه یې د لاس نیولم ویی
ویل: ندی خوشیژی که بیریزی؟
په ویره می کوبنس وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او یو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نیولې وم او د هغه تور غټو سترگو والا آس خوا ته یې نږدی کولم، آس ته په نږدی کیدلو په ویری او زاری می جهان ته وویل: ته و خدای خوشی می کړه زه د حیواناتو څخه ویریزم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چې ما د ویری څخه سترگی پټې کړل، د جهان غږ می خپل د غوږ څنگ ته واوریدی چې کرار یې وویل: زه درسره یم.... او زه چې کله درسره یم د هیس شی څخه مه بیریزه هیس شی څخه! پوی سوی؟

په ویری باندی می سترگی خلاص کړی چې لاس می د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موبنلو! ویره می له مینځه لاره خپل لاس می د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل می خپل وړباندی لاس ووهم چې آس مخ وگرځه ویی! په حیرت می ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه گنگس انداز د جهان خواته راوگرځیدم چې هغه په داسې حال کې چې خندل ویی ویل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کیژی!
په زړیدلی شونډو په خفه انداز می د جهان خواته وکتل چې هغه په خندا وویل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر یو میاشت دا آس ستا سره خوی وبوی نیسی. جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکت له جیبه یې یو تک سور انار زما خواته ونیوی او ویی ویل:
امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

د جهان د لاس څخه مي انار واخيستي او په خفگان مي وويل: تر يو مياشت سوک ژوندي سوک مړه!؟

زما په خبری د جهان تندي تروش سو او ويې ويل: مطلب؟
انار مي خپل لاس کي واړوی راواری او ومي ويل: هيس همداسی.
جهان- څه مطلب همداسی؟ څوک دغسی دونی بي عقل خبره کوی!؟

په حيرت مي نظر د انار څخه واخيستي او جهان ته مي وکتل چي هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هيس خبره نه وه کړی بيا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه گنگس انداز مي ورکتل چي جهان په غوسه وويل: نونی می بد رایی ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چي د خبری معنا او مطلب ته نگوری یواځی خوله خلاصه وی او هر شی چي په خوله دی راغی وايي! ولی ته تر يو مياشت مړه سی؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مي خندا راغلي وه او هم غوسه! دا چي دا خو وقتو کي زما هر ه خبره يې داسي په زیر او زیر کتل سخت زور يې راکوی هيس مي ونه ويل چي جهان په همغه تروش تندي وويل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مي درته ويلی دا وار يې هم يو زرو یو! د مرگ لفظ د بوډا لفظ او په تا يې څه؟! دا الفاظ دی د خولي څخه وباسه ما سخت بد رایی ورنه.

يعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد رایی؟! نه پوهيرم ولي خو مضريت او شيطنت مي په بنور شو او په شيطان لهجه مي وويل: هغه دوه لفظ درسره منم چي زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقيقت دی! د 33 کالو سريانو ته مور بو....

لفظ مي پوره شوی نه و چي ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کي ونيول داسي چي نږدی وو راماته يې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کي چي خپل غاښونه يې د ډير قهر څخه يو پر بل چيچل ويې ويل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دويم ستا په نظر زما بوډا کيدل يو حقيقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوژ سه په دغه عمر په دغه دغه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور شزی هم راوړلي سم او هم تاسو څلور سره سپين سری کولي سم.. په دغه ستا په خبره بوډا حقيقت باندي...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چي سترگی مي د اوبنکو ډکی شی! وايي

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چې مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخورى او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترگو اوبنکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لور غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوبنکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووايې یو هم نه درى نور بنې درباندى راورم! زما د اوبنکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسي چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې نارى وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.

جهان- صحیح دی ته ورځه زه راحم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یواځې اوسیرم ناساپه مې زړه ورڅخه ونيول شو، د جونید د تلو مخکې زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتمل دومره په تلوار ووتمل چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوبنکې پاکى کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووايم د جهان څخه وختیدل او د کور خواته مې پناه وپورل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی ځای کیناستلم..!

خو دا ځل د پینو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلی کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملگری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوبنکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوتي خواته روانه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

خپل کوتی ته ننوتلم د ماښام حای لا تر اوسه هوار وو؟ همغسی کمپل کی ننوتلم او ژړا ته می ملا وتړل نه پوهیږم سومره به می ژړلی وه چې د کوتی دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ می واوریدی چې ویی ویل:

روقیه- ورینداری ښووی نخوری؟

خپل ستونی می صاف کړو ترڅو پوه نشی چې ژړل می کرار می وویل: نه اوس می زده نغواړی.

روقیه خپل خبره لکه چې پورته بسکته کول چې ماته ووايي او کنه؟ خو اخیږه یی څه ونه ویل او د کوتی څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت می د اوبنکو څخه لوند خیشت شو، نه ماښام می ښووی وخورل او نه هم لاندی بسکته شوم روقیه راغله راپسی او زما د حال په لیدو یی فکر وکړو زما زړه خپل کورنی پسی تنگ شوی او دلداری راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یی وکړل او ولاړه خوزه پاتی شوم او ژړا می د سهار تر آذانه جهان رانغی او میلمه خانه کی د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترگه پټه نکړل نور اوبنکی نه وه پاتی چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان می ځان تول کړی وو او حای کی څمیلیدی وم.

کرار کرار می د زیات ژړا څخه سترگی په پټ کیږو وه چې د کوتی د دروازی د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیږو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشی او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفگان لری کړی! شاید هیڅکله د هغه خبری می له ذهن څخه لاړی نشی خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد څخه کم کړی!

خپل څنگ کی می د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا می د کنترول څخه واوښتل، نه می شو کولی چې د دروغو د ویده کیږلو تظاهر وکړم نو ځکه می د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلی؟
زما د وینس اوسیدو څخه په حیرت کی شو او ویی ویل: نه یی ویده شوی؟

کمپل مي د ځان څخه لری کړو چی هغه هم د کوتي گروپ روښانه کړو په همغه نیولی او غوسه ناکه لهجه مي ورته وویل: مگه مهم ده؟ وایم ولي راغلي؟ جهان خپل غږ راښکته کړو او ويی ویل: هیسس په کراره غږ دی بیرون ځی. مخ مي ورنه وگرځه ويی، هغه ته کتل د دی سبب کیدل چې ژړا مي نور هم زیات شي او ورته گیلې شروع کړم! په داسی حال کی چې مخ مي ورنه گرځه ولي وو ومي ویل: لار دی شي مور مینځ کی مگه کوم پټه خبره هم شته چې خلک ندی خبر ورباندی؟

لکه ماشوم چې ختا باسي یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وینستیانو باندی لاس تیر کړو او ويی ویل: دایمنه یی چې زموږ د ټولو خبرو څخه خلک خبر دی؟ غرور مي ویل لاس یی خپل د وینستیانو څخه جلا کړم او ورڅخه لری لارشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یی هغه دی ناز راکړی! #شهاب [؟]:

- څه غواړی زما څخه؟ اراده دی مگه نه وکړی د دری بنځو ورځه پوره یی کړه دلته څه کوی؟

جهان د اوږی څخه ونيولم او خپل خواته یی راکش کړم او ويی ویل: فکر کوی زه څنگه سپری یم؟ فکر کوی ما خوب کولي شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یی؟! دا چې زما پوښتنه یی په پوښتنی جواب کول سخت زور راکړو او ومي ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلي ترڅو زړه راباندی وسوځه وی؟ نو سم وگوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نښه ولگیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و وینستیانو کی تیر کړو او ويی ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو څخه خوند واخلم. د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنترول مي د لاس ورکړو او چغو ته مي شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونيول خو ما همغه حالت کی ورته ویل: درته وایم د کوتی څخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشاری په تمه دی، ماته مه نږدی کیره.

جهان پداسی حال کی چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوسی ما مه په غوسه کوه، پدی نیمه شپه نه یم راغلي چې ستا اوبنکی بیا توی کړم! ... دا بی صاحب زړه مي توان نلری چې ستا دا خراب حال وگورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبری په ضد وکړل،

ولاکه می نور کم مطلب وو او پسته (وروسته) خپل پشیمانانه سوم (جهان خبری کول خو ما ضد کړی وو د هغه یوه خبره می نه اوریدل او یواځې خپل خبره می کول:

- غواړی په دوه خبرو ماته چل را کړی؟ زه ستا رگ رگ پیژنم پوهیږم هغه خبری دی ده زړه وه اوس هسی ورباندی د دروغو پشیمانانه کیره مه. جهان کرار وویل: مه څه زما پر عصابو.

خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوی وو د جهان د یو میاشت ټول خبری او کارونه می د سترگو وړاندی مخکې کیدل او اجازه یې نه را کول چې خاموش او سیرم په همغه لهجه می ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شاید زه ساده یم بیعقل یم خو دومره هم نه یم چې پوهه نشم ستا خبری او حرکات څه معنا لری؟!

جهان- امم شته ته ووايه ستا په هغه دوني کک د چرگ مغزو کي زما خبری او کارونه چشی معنا لری؟ هومم اوم!

- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتی هغه ته ورسیدی اوس نو زما څخه مور شوی شاید دا ځل پلان لری یو 10 کلني انجلي ځانت.... (خبره می پوره شوی نه وه چې د وینو خوند می خوله کی احساس کړو د څو ثانویو لپاره می غوړونه یو دم بنگ ... غږ وکړو او هیس می وانه وریدل!

شونډه می پری شوی وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلي وم! د وینو سره می اوبنکې هم د سترگو و بهیدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسی حال کی چې خپل په حرکاتو یې د زیات قهر او غوسې څخه کنترول نه درلود د غضب څخه په پک او لږزنده غږ وویل: د... دا ت...! ... تا ته ما ونه ویل هیس کله خپل ځانته دسی توهین او سپکاوی مه کوه! ستا په نظر زه تاته بیغرت بی ناموس معلومیژم یا ځان درته فاحشه معلومیژی چی هر وار دونی کک خبره پورته شته (بنکته) نسې ته زما خواته د یو تیري کونکی او هوس باز انسان گوته نیسی!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهیژی؟ فکر کوی زه ځان درنه لری لری کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزی ته؟ ته فکر کوی زه دونی رزیل او هر مونی انسان یم؟ هااا! (د جهان د ها په غږ می اوزی د ویری څخه و پریدل او اوبنکې می لکه سیلاب په

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته یې نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو پک شونډی ته زه یې دومره کلک د لاس څخه ونیولم چی فکر مې کوی لاس مې مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی (همدومره) دی؟! چی زه د 60 کالو بوډا یم او ته مې د پیسو په زور اخیستی یې خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه مور سوم چم چمکې کوم چې ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایې شاید د دی (جهان خپل ځان وهی او وایې: د دی پدر لعنت انسان زړه کی څه خبره ده؟ ولې دسې کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکې ندی هم د شی څکه وکې (مطلب ډوډی دی ونخورل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایې خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چې زما به څه حال ویې چې لاس ترلې مې د هغه هر موني سره گیره کړی؟ (د جهان په خبره اوبنکې تویه ول مې لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مې وروکتل چې جهان په همغه درد لرونکې لهجه وویل: 45 شپې کیژی چې ما خوب ندی کړی 45 شپې کیژی هر دقه چې سترگی مې د ډیر ستریا او بی خوبی څخه پتې سوی ته مې د هغه څنگ کی په خوب کې لیدلی یی!

45 شپې کیژی ما ته ځمکې او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مې هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویې ویل: د دی لعنتې مغزو څخه نه وځی، پوهیژی ولې د پخوا په رکم نه یم؟ (د اوبنکو څخه په پک نظر مې ورکتل چې جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چې خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چې ستا گناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مې یاد ته راځی... ویل یی...

ویل یی .. (د جهان سترگی د اوبنکو پکې شوی او د مغزی رگونه یې راوتلل لکه چې نفس یې نشو اخیستی چې خپل گریوان ته یې لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تنې

په زوره کش کړل چې گریوان یې څیری شو، پداسې حال کې چې په زوره یې نفس اخیستی ویې ویل: ویل یې ستا د کمی خوا ماینه؟! ویل یې په نیمه شپه یې ماته دروازه

خلاصه کړی وه ما ته یی... (جهان خپل خبره نیمه کړه او په داسې نظر یې راوکتل زما خواته چې ټول وجود می د وحشت څخه ولرزیدی چې جهان بیا وویل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم) جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وایي: دا زړه می نه مني(د جهان اوسنکه د دی خبری په ویلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا می په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بیا وویل:

جهان- ما څه گناه کړی وه؟ ما هم مینه کړی وه او په پاک نکاح می غوشتل خپل یې کم خو ... پوهیژی زه هر لمانځه کی د ایمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما یواځې ورکتل هیس می نشو ویلې بغیر له ژړا څخه چې جهان رانږدی شو او ویي ویل: زه دعا کوم چې خدایه زما د شزی عزت او حیا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ایمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بیا پداسې حال کې چې په گنگس او ناشنا نظر یې ماته راکتل ویي ویل: زه نه پوهیژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم؟! او سیدل دی هم درد دی او نه اوسیدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولی سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه یې وار وکړو او ویي ویل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی؟! یو دغه بې فکره د عالم سم ستا د خدا په لیدو ټول خبری او کارونه می د یاده ووځي او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهی او وایي: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په یاد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وویل؟! ولی دسی وکړل؟! ته چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وایي بودا زه فکر کوم ستا فکر کې ه.... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرگ تر حده رسیژم زړه می غواړی توپک راواخلم یز یز اول تا وولم بیا ځان!

زه پوهیژم دا خبری به عمری ابد زما د یاده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشنیدلی! او ما ساده ته گوره ما بیا ویل انجلی ده شرم لری تازه سلها واری خپل د ځان لری کرم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چی شرم حیا لری! خو مه وایه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مینځ کې بیغ....

جهان خپل خبره نیمه کی خوشی کوی او بغیر لدی چې زما بد حال ته وگوری له کوتی
وخی ....

***

یوه هفته د هغې شپې څخه تیره شول، داسی یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان
تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرگ اراده کړی وه! حتا د هغه څخه
لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې
زمور مینځ کی وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د
خوب ځای پوډی راڅخه جلا کړه یوه کوته کی لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوتی یو
سر کی زه یې بل سر کی! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم
ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکی بڼه وو خو باطن کی او یواځې توب کی یو بل ته دوه بیگانه
کسان شو، د یو هفتی وروسته د جهان مور زما کار راته په گوته کړو چې څه وکړم څه
نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول، لوبښی مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله
ناکله د غرمې دیگ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې
کړی وو؟ چې د تتاره پوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل (د غوا څخه شیدی ایستل)
یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کی بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره می خبری
وکرل هر چا چی ویل بڼه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه می ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته می ویلی
وایې چی خاوند می کوته کی ځای رانه جلا کړی! چاته می ویلی وایې چی زما خواته
راگوری لا نه خبری کول خو لری! چاته می ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه
به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره می د
ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د گناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما
مجازات وی چې خدای زما څخه اخلي؟

د دی دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو څخه لگیا وم دا غټه حویلی می جارو کول، د ډیر جارو وهلو څخه می ملا، لاسونه، او پینې درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حویلی می نیم جارو کړی وه چې د جهان د مشری ورینداری غږ راغی چې ویل یې راشه دا پیالی ومینځه! مجبور جارو می پریخود او پداسی حال کې چی خپل ملا می په لاس موبنل د کور خواته ولاړم، ما بنام د ډوډی وروسته دوی چای څکلې وه او پیالی خیرنی کړی وه نو مجبور اوس می باید

مینځلی وایی تر څو بیا ناری کړی وایی!؟

خپل د دست کشو پسی په گرځیدو شوم خو آشپزخانه کې کوم حای کی چی ما ایخودلی وه نه بنکاریده! بل جوړه می نه درلود یواځی هم دا یوه جوړه وه په ویری او وحشت می ورپسی کتل هغه خوا څخه د جهان مور ناری او بغاری شروع کړی وه چې یو دانه پیاله دی خسر ته راوړه! هر سومره چې وگرځیدم پیدا می نکړو اخیر د ډیر مجبوری څخه می پیاله همداسی ومینځل، کوم پوډر او ظرف شوی می ورنکړل خو پیالی لږ بد بوی کوی او باید ضرور می یوځل په ظرف شوی مینځلی وایی!

د مجبوری څخه می لاس په پلاستیک وتړی او د پیالی مینځلو باندی لگیا شوم چې ناساپه د جهان دویم ورور آشپزخانې ته راننوتی او زما تکرری زما د سر څخه ختا شوی وو! نو ما تلوار وکړو ترڅو تکرری می په سر سم کړم چې د ظرف شوی څخه ډک لاس می په مغزی راکش سو! اول کې د زیات تلوار څخه په هیس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزی سوځیدل می شروع شول هر سومره چې اوبو می مینځی هغومره نور هم خراب کیدی! تر ما بنام درد می تیر کړو او هیس می ونه ویل او د کور کار می وکړو..

خو ما بنام کوته کې یواځی شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلی نو په راحت د هینداری مخکی و دریدم او تکرری می خپل د مغزی څخه لری کړو! د ډیر سوځیدو او خراب میدو څخه رنگ یې شین ته اوختی وو د زخم په لیدو می سترگو کې اوبنکی راتولی شوی، او هغه ورځ می یاد ته راغلل چې ما دست کشی اچول لیا ده وتی وه او لاسونه می زخم زخم شوی وه! او بابا راته ملحم وهلی وو! د هغه ورځ په یاد راوړلو ژړا ونیولم او مجبور د دی دوه هفتو پشان خپل حای د کوتی کونج خپل بستری او بالبنت ته می پناه ویورل او ژړا ته می شروع ورکړل، دومره درد می درلود او دومره ستړی وم چې نه پوهیږم کله

می سترکی درنی شوی وه او ویده شوی وم!

په مغزی می د یو یخ شې په وهلو په ډار له خوبه پاسیدم چي جهان می خپل سر ته ناست ولیدی؟ په تروش تندی لگیا وو ملحم یې زما به مغزی وهل کله چي زما خلاصی سترگی ولیدل ملحم یې زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه یې وویل: دا ملحم پوره خپل په مغزی ووهه او سو ورځو پوری زخم مه لوند کوه، (او بیایی زما څنگ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هغه دستکشی دی سوری شوی وه ما ویورل چي نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نیم کي پاتی کړه او به همغه تروش تندی خپل د ځای چی زما څخه دوه دری نالی لری آوار کړی وو ولاری او پداسی حال کي چی هلته یې هم زما خواته شا کول ویې ویل: ادی ته می ویلی سبا ورسره ډاکتر ته ولارسه چي سم دوا درکی دا ملحم د نن شپی لپاره یی درد کمه ویی.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړی وه دروازی خواته یې کتل! ولی؟ اخیر کله چی زما څخه یې بد راځی بیا دا کارونه کوی؟ یعنی زره یې پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دلیل دی! پدی فکر می غوسه راغله او ملحم می د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زره سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولگیدی او هغه په حیرت زما خواته مخ راوگرځه ویې چي ما ورته په غوسه وویل: زره دی د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتیا نلرم.

زما په خبری جهان راوکتل او کرار یې وویل: استغفرالله.
بغیر لدی چی جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وگرځه ول، زره می دومره ورڅخه نیولی وو او خفه وم چي بی اختیاره می اوبنکی په بهیدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چي زما دستکشی څیری شوی وه؟ چی تللی و نور یی راته راوړی وه؟ ضرور روقیه ورته ویلی ځکه هغی زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسی شا گرځه ولی ورته ویده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکی خپل مور ته یوځل بیا وویل چي زما سره دی لارشی د دوی د کلي نږدی کلینک ته خو مور یې ورته خپل د پینو درد او د خور راتلل یې بهانه

کرل او زما سرہ د تلو خخہ یی انکار وکرو؟! پدی دوه هفتو کی یو خبری ته می پام شوی وو او هغه دا چی د جهان دویم خور چی گلناز نومیده هر کله به چی دلته راغله نو خپله خو یی هسی خدای زما خخه نه پوهیرم ولی بد راغلی ول او خبری نه راسره کول د دی د راتلو سره د ټول کورنی اخلاق ترخو ورخو زما سره بد او تند کیدل؟! حتا د روقیه ده ترخو ورخو به سم خبری نه راسره کول! نه پوهیرم ولی؟

د جهان مور چی زما سره د تلو انکار وکرو نو جهان جونید او روقیه ته وویل چی زما سره دی تر ډاکټره لارشی دی مینخ کی یو زه وم چی خاموش می د چای پیالی ډکه ول او هیس خبره می نکول، د گلنازی مخکی می هم د چای پیاله کیخودل چی هغی په تروش تندی پیاله چای بیرته پتنوس کی کیخودل او په همغه لهجه یی وویل: زه چای نه چیشم) نه حکم.

هیس می ونه ویل او پیاله چای می ورخخه لری کړو چی د جهان مور هم په تروش تندی وویل: ورخه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکټر ته چی وگوری چشی درباندی سوی؟!!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنگ خو ما څه ونه ویل او په کراره خپل د کوتی خواته روانه شوم حجاب می د الماری خخه راوخیستی او د سینگار میز خواته روانه شوم چی یاد ته می راغلل سینگار کول دلته د کور خخه د باندی تلو وقت کی منع دی! منع چی څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی یواخی کار می چی وکو خپل سترگی می توری کړی. د لور چپلکو چی د تلو وخت کی ټک ټک کول او یوخل روقیه راته ویلی وه چی د کور سپریان د داسی چپلکو خخه بد راخی، یو جوړه ساده او بسکته بوتونه می په پینو کرل.

او لاندی راغلم چی جونید او روقیه می حویلی کی ځانته په انتظار ولیدل! دا څو هفتو کی یو څه د جونید په خوی او بوی پوهه شوی وم ډیر معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زیاتره کار د دوکان تلو خخه نیولی د غوایانو ته د وابنه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور خخه زیات لری وو خو دی بیچاره به د ورخی شل ځل هم دوکان ته تللی او یو شکایت یی لا نکوی! په گډه د کور خخه ووتلو په حیران حیران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی یو ځل لا د کور خخه نه وم راوتلی چی وغواړم د کور مخ کوڅه لا وگورم کلی خو لا لری!

ہمداسی پہ حیرت روانہ وم چي د کوخی سر ته په رسیدو یو لوکس موټر ز مور مخکی و دریدی! او د موټر د بنیینی په بنکته کیدو ما ژر خپل د تکرری په څنډه خپل د سترگو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره می وویل: که ما دومره شانسان درلود اوس باید په امریکا کی وایی نه دلته د یو مغول چنگیز قوم په مینځ کی!

ارباب- ناوی چیرته روانه یی؟
 زما لځایه روقیه ورته زما د مغزی زخم کیدو ټوله کیسه وکړل! لکه چی د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چي سر یی وبنوره وی او ویی ویل: خدای به خیر کی یواځی ځان روان یاست؟
 روقیه- نه بابا جونید سره ځو.
 د روقیه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وویل: یعنی تاسو داوړه شزی د دی یو کوچنی په سر د هغه دنیا سر ته روان یاست؟

روقیه- هغه جهان ورور ویل موژ دی ولاړسو.
 ارباب په قهر خپل سر وبنور او ویی ویل: ناوی یواځی ته ډاکټر ته ځی؟
 - هو
 ارباب- نو کشینه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
 په ورختا یی می وویل: نه نه مور خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
 ارباب بد بد راوکتل او ویی ویل: کشینه (کینه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وگورم بیغیرت خپل ځوان شزه یی یواځی ځان ایله کړی خپل په سر کشینه...

زړه می نغوښتی موټر کی کینم زه خدای د جهان د پلار څخه ویریدم، زړه نا زړه می د موټر خواته کتل چي هغه بیا وویل: کشینه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور تردید او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کیناستم روقیه هم غوښتل کینی چی ارباب ورته وویل: تخو مریضه نه یی! نو مه رآه.

روقیه- خو لالا ویل زه ورسره ولاړسم
 ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

ارباب نه جوښید پریخود او نه هم روقیه یواځی زه یی موټر کی کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی رادیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یی وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی (پکی) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مژور می په سراچه کی!

- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
 په حیرت می د موټر له هینداری څخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر بنکته کړو او آرام می وویل: هو
 ارباب- امم خو ماته دسی نه شکاری!
 د ارباب په خبری می په ویری او وحشت وروکتل چی دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترگو چی تور والی د جهان د سترگو څخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویی ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یی پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری، وحشت او خفگان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یی دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری! (په حیران او گنگس انداز می وروکتل چی ارباب زما په گنگس انداز پوی شو او ویی ویل: 9 کال مخکی چی گلدسته مړه سوه او د یو شپی جوښید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی گنگس او ویریدلی وو! او نه پوهیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترگو کی هغه بیره وینم او شاید د هغه څخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش می غور نیولی وو، زه تازه خبره شوم چی د جهان بنځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سرک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچنی والو څخه د دینی درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چی په 17 کلنی کی زما بی اجازی خپل د ماماگانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کی درس وایی! زه چی خبر سوم هم حیران سوم او هم وبریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دحایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یی دا رکم

خوان نسل تربیه کوی!

په یاد می دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجی می حرکت وکی په بولدک واو شتم او سبا می جهان لاس نیولی خان سره راوری کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوری او ددی د پاره چې خان سره یی وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوایی د سره ووخی جر می ورته خپل وریره گلدسته .... خدای دی وبخشی هغه می ورته وکړل، د جهان نه وه خوشه هغه غوشتل درس وواپی خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتی سو اول خو میاشتی خفه وو ضد یی کړی وو، خبری نکول مازی بهانی باندی جنگ کوی، خو علم او هغه درسو یی ورته فاید کړی وه چې جنگ او دعوا یی زموږ سره وه!

گلدسته چشی نه ویل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصیب کړی د دیوال ژغ پورته کیدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وایی د دی انجلی څخه تا یوه خبره نه آوریدل، جهان ورسره سات تیر وو کتابونه یی د انډیوالانو څخه راوړل کور کی ویل یا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونید د پیدا کیدو سره گلدسته مړه سول، (ارباب څو ثانی خاموش شو بیایي وویل: ستا نه چشی پت کم موږ د کلی خلک یو شزه راته گرانه ده خو تر حد!

گلدسته زما وریره وه راباندی گرانه وه د زوی کور می ورباندی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وویل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم (ارباب خپل د خبری دی خای کی یو ژوره ساه واخیستل او ویی ویل: خو جهان دا وار د هیچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه ورور د هیچا دا خبره نه وه چې په گلدسته عاشق و یا ویل یی که شزه وکم هغه جونید ته مورتوب نسی کولی او زه نغوایم زوی می د میری د لاس لاندی شی.

9 کال یی خپل خوانی د جونید د پاره خاوری کړل، نور نو موږ ورنه نامیده سوی وو چې څو میاشتی مخکی شاید خدای زموږ یو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره یی ملاقات سوی وو او بیای (ارباب وخنډل او ویی ویل: یو رکم په شرم او حیا ماته وویل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زیری راباندی سوی وایی دونی نه خوشحالیدم لکه سنگه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترگو کی همغه د 20 کلن خوانی شور او شوق لیدی، بی کراره وه کارونه به یی سر سر کی

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندې اچولی وو چې هغه د څو ثانيو وروسته وويل: خو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیژم مشکل د چشی دی؟ خو دونی ضرور پوهیژم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چی درسره یو څو خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کی می نه خپل زمانو ته نصیحت کړی نه لورگانو ته! تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووايه چی زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موتر یې د سرک کونج کی و دره وپي او پداسې حال کی چی کامل زما خواته راگرځیدی وپي ویل: مشکل دی چشی دی؟ زموژ کور دی خوشیژی؟ د اطرافو څخه دی بد راحی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته می هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم وپي دیسی کابل ته هلته دی درته کور واخلې، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی خو صرف ماته ووايست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغوایم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغوایم بغیر د هغه د خوشحالی، او ها که مشکل دی د کور او کلی سره ندی او خبره ستوی دواړو په مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چی خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کی کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لند مثال یې زه ستا په باره کی درکم تا چی په دست کشو لوشی پریول زما غوژو ته رنگارنگ احوالونه راتلل یو ویل چی د شهر څخه یې انجلې راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی خبره می په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چی په حه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چی د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنگ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی مینځ کی هم دغسی منافقت او شیطننت سوی وی؟! کشینی یو د بل سره خبری وکی خپل مشکل حل کی تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیزی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو دبل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان واوره او فکر ورباندی وکه او زه

ستا څخه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلی یې د دی امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشینی ترڅو یو سوک راسی او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر می نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیری؟! منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته و نیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویورم ډاکتر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تگ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی څخه وروسته زه دی نور هیس کله لوبنی ونه مینم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارگيانو څخه نیولی حنا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیچا ورباندی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوتی ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه می د جهان د هغه شپي خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه تړلی او جهان ته یې ویلی، خو گیله می د دی خبری څخه وه چې جهان ولی باور کړی وو د هغه په خبرو!؟

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلی ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفگان هیس نه سم کیږی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما څخه لری کیږی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوبنس وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشی او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترڅو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور، خور او حتا همدغه ارباب که وگوری جهان خوشحاله ندی د یو لځایه د جهان خبره دری نور بنځی ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوبنس وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمايم، پدی فکرونو می بیحده مثبت انرژي واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوتی مینځ کې گرځیدم راگر ځیدم نه پوهیدم څه وکړم؟! داسی خو نکیری چې

کینم جهان ته ووايم فلانکی فلانکی خبره غلظه وه او دا سمه ده! او اوس راءه آشتی؟! باید یو سم فکر وکړم داسی چی هم زما غرور وساتل شی او هم جهان بیرته سم شی! خو څه وکړم؟ په همدی فکرونو کې وم چې روقیه کوتی ته راغله او ویې ویل:

روقیه- یوډی تیاره ده نی خوری؟

- در غلم.

د روقیه سره یوځای د کوتی څخه ووتلم یوډی خوړل هم دی کور کی عجیب انداز یې درلود سریان یو کوته کی یوډی خوړل او بنځو جلا بل کوته کی! کوته ته چې لارم او سترگی می په کېو ولگیدو ټول اشتهای می خرابه شوه! ما د کدوگک څخه بیحده بد راتلو وږی وم خو د هغه شین رنگ ته په کتو کانگی می راتلی بغیر لدی چې څه ووايم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولی ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواری.

د جهان مور- وی ولی دی زړه نغواری؟ تا خو غرمه لا یوډی ونخوړل!

د هغی په خبره په کراره می وویل: کدوگک می نه خوبنیږی!

د څو ثانیو لپاره هیچا څه ونه ویل خو ناساپه گل بی بی په توکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چی فلانکی شی می خوش دی بیستانکی می ندی خوش. (د هغی په خبری می په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آسپزخانی کی وگوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په بنوره ولو د کوتی څخه ووتلم د جهان مور بڼه بڼه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کی کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شی دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلری چی ووايي دا خراب دی او دا سم؟! زما خبره د گل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چی شی زړه ونغواری نشم خوړلی! د آسپزخانی خواته روانه وم چې د سریانو کوتی خواته می فکر شو ټول ناست وه یوډی خوړل، ناساپه یو شیطنی فکر می ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره یوگی خوړل!

جونید د کوتی څخه راووتی د اوبو جگ یې په لاس و پوه شوم چې غواری اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او ورباندی غږ می وکړو: جونید را جگ زه درته د اوبو پک کړم!

زما په غږ جونید راوکتل او کرار یې وویل: یا زه یې خپل پک کوم.
 - ته جگ ماته راکړه زه درته د اوبو پک کوم ته به ماته یو بل کار وکړی؟ کوی؟
 جونید په گنگس انداز راوکتل او سر یې د سمده پشان و خوځه ویې چې ما ورته وویل:
 ولاړسه جهان بابا ته دی و وایه یو حل د باندی راشی زما لږ پکار دی، زه آشپزخانه کی یم
 سمده؟

جونید د سر په خوځه ولو په تلوار د کوتی خواته روان شو او ما هم خان تر آشپزخانه
 ورسره وی زړه مې بی واره درزیدی ربنتیا و وایم خپل د کار څخه پینیمانه شوم؟! خو
 اوس خبره د خبری څخه تیره وه، جگ مې د اوبو څخه پک کړو چې د جهان غږ مې د
 شالخوا واوریدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوگرځه ویې چې د آشپزخانه دروازی خوله کې ولاړ وو، جونید
 هم د هغه شاته وه د جونید په لیدو مې جگ د هغه خواته ونیو چې جهان زما پدی کار خپل
 شاته وکتل او جونید ته یې لاره ورکړل جونید دومره په تلوار زما د لاس څخه جگ کش
 کړو او ولاړی چې لږ اوبه زما په لاس وڅڅیدل او د جهان غږ چې ورته ویې ویل: په
 کراره څه تلوار لری.

خو جونید بغیر د دی چې د چا غږ واورى د کوتی خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته
 جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حیران وم اوس څه و وایم؟ یو دقه کې مې د
 ارباب، نیلوفر، آسما، ادی ټولو خبری مې مغزو کی وگرځیدل او زما زړه نا زړه توب یې
 لمینځه وپور زه باید دی ژوند ته یو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل
 او کرار مې وویل: زه کدوگک نخورم!

زما په خبری د جهان وریځی د حیرت څخه پورته شوی او رد رد یې د څو ثانویو لپاره
 راوکتل بیا یې پداسې حال کې چې د آشپزخانه شاوخوا اشاره کول کرار وویل: امم
 وگوره شاید کور کې بل شی وی ځانته پوخ کړه.
 - نیغوارم.

جهان په حیرت وویل: چشی نغواړی؟

- د کور شیان! امم... زړه مې د بیرون پودی غواړی!
 جهان بغیر له کوم خبری کولو په حیرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

څخه مخکې چې د جهان د اندی څخه تیره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رڼم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغير لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وگورم خپل کوتی خواته مې قدمونه تیز کړل کوتی ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی څخه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده مې پورته کړل، هو صحیح گمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور څخه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور څخه پیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پریرده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې مې د کوتی ټول نالی ټولی کړل او بیستره کړی مې د کوتی کونج کې منظم وویل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو څخه مې خدا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیری باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زموږ د پوهنتون استاذه چې بنځه وه موږ ټولو ته یوه خبره وکړل چې هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې مې شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شبیه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل بنځی ته ووايي چې زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده بنځه دوه کاره کوی! اولې ژاری او خپل د پلار کورته شاید لاره شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم پله بنځی ژاری خو خاموشه کیری نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایي او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه پلو بنځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی بنځو باندی بڼه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره ټوکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او گواښن هلک د دویم بنځی کولو څخه منع کړی! په اصل کی د بنځی اول ماته هغه وخت ده چې خاوند یې ووايي بله بنځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاری! یو قوی او هوښیاره بنځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

فکر کوم سومره پر حای نصیحت یې کړی وو، په نالی کینم او د جهان راتلو ته په تمه کیرم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلی څخه واوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول څخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریباً څه کم 5 دقیقې وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې بنسکه کوټی ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی څخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټی ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چی په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیټزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت څخه راووت او د پیټزا قوطی کرار زما څنگ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت څخه قوطی راوخیست او جهان ته مې په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالی په څنډه کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیټزا مې په شوق خوړل شروع کړل، یو څو گولې پیټزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر، ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو بنځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د بنځو څخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری گوله پیټزا مې د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هومم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو پیټزا یې زما د لاس څخه واخیستل د پیټزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای څکی درته دم کرم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

- سمدہ

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوتی څخه ووتلم د آسپزخانی خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چای دم کړم چې د آسپزخانی څخه مې د گل بی بی او زړشت غږ واوریدو چې ویل یې: و دی لیدی خپل میره یې پدی نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چې ورته شهری خوراک راوړی!

زړلشته- هو نو د قسمت خبری دی یو ته یې دسی په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته یې زموږ په رکم په جبر او خواری.

گل بی بی- رشتیا وایې خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه تول عمر کي په جهانگیر (د جهان ورور) دسی بیخایه ناز او نخری کړی وی همیشه مې د هغه تندی ته کتل چی ویلی وایې گل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلی وایې ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونی شه کارو بدله چشی راکړل؟ په سر یې راته ته راوړی!

زړلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسی خبرو ته نگوری، که زما لاس کي وایې ته فکر کوی زه د هغه سری شزه کیدلم چې پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چې ما خپل ستونی صاف کړو او آسپزخانی ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسی په گرځیدو شوم، په حساب مې څلور پیالی چای دم کړو او منتظره شوم چې دم شی!
هغوی دواړه بڼې هم هلته ولاړ وه او د سترگو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د گل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه یې وکړل: جهان پدی نیمه شپه چیری ولاړی بیا راغی؟

د هغې په خبره مې سترگی د حیرت څخه خلاصی شوی! دا اوس مگر دوی د همدی بحث په اړه خبری نکول! نو بیا ولی داسی غواری ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مې وویل: نه یم خبره شاید کار یې درلود.

په زړه کي مې ځان سره وویل: هو نو کله چې تاسو ځان داسی ناگاره اچوی فکر کوی ما دسی چلونه نه زده؟ زما په خبری گل بی بی او زړشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه یې ونه ویل ما هم چای زر دم کړو او د کوتی خواته روانه شوم، چې جهان مې په

نالی داسی ځمليدلی ولید چې یو لاس یې په سترگو کیخودلی وو او بل یې خپل څنگ ته او خولې هم سر ته په بالښت ایخودلی وه، کرار خواته یې نږدی شوم چای مې د هغه څنگ ته کیخود چې هغه خپل لاس د سترگو څخه لری کړو

پپاله چای مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کیخودل، چې هغه پداسې حال کې چې کیناستی او بالښت ته یې تکیه ورکول ویې ویل: مننه - هیله کوم.

دا خبره مې وکړل او د سینگار میز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سینگار میز له سر څخه راوخیستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنگ یې د شین والې څخه سور ته تغیر کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځیدی او درد یې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحیح غور کړی بیا وار د گولي شو د پپاله اوبو سره مې گولی خولی ته واچول

او خپل ځای خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان دروند نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځای ځمليدیم او کمپل مې سم صحیح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بیا مې د جهان لاس خپل په وینستیانو احساس کړو چې زما وینستیان یې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار یې وویل: ډاکټر چشی ویل؟ ما هم د هغه پشان کرار وویل: هیس ویل یې کوبښن وکړه د داسی کیمیايي موادو څخه ځان لری وساتي.

جهان- نور چشی ویل؟

- هیس همدا چی دوا دی په وخت او منظم وخوره او خیال ساته.

جهان- بس دغه یې وویل؟

- هو... ها رشتیا ویې ویل دا دوا یو هفته مصرف کړه بیا راسه

جهان-امم که فایده یې وکړل زه دی وړم کنې زه گرځم یو بل سم ډاکټر پیدا کوم درته.

- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورگرځه ولی د ویده کیدو کوبښن مې وکړو چې جهان هم زما څخه بیرته یو څه فاصله ونيول او د نالی هغه بل اړخ کې و ځمليدی. دنن لپاره همدومره بس دی! یو مثل دی وایې اول نوک ځای کړی بیا سوک! اوس هم د جلا

حای څخه زما انډی ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختگ زما لپاره کفایت کوی، باید هره ورځ همدومره کوبنس وکړم ترڅو خو د جهان زړه بیرته د اول پشان شي!

همغسی څمیلیدلی دومره فکرونه می وکړل چې خوب وړی وم، سهار د جهان څخه مخکې زه د خوب راویننه شوم، چې جهان می خپل انډی ته د خوب حال کې ولیدی د سهار آذانو ته لا وخت پاتی وو پاسیدم د اوداسه اوبه می جهان ته تیار کړل بیا می کرار ورباندی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترگی خلاصی کړل، اول زما د حای خواته یې وکتل کله چې زما خالی حای تر سترگو شو په وحشت لځایه پاسیدی چې تازه یې ماته فکر شو چې دی بل اړخ ته یې ناسته وم! زما په لیدو څو ثانۍ په زبر او زیر راوکتل بیا یې یو هوسا ساه واخیستل او ویې ویل: زاره دی راوچول چشی دی؟ په گنگس انداز می د هغه دی حال ته وکتل او کرار می وویل: سهار آذنونه کوی د اوداسه اوبه می درته ایخودلی.

جهان څو ثانۍ په ځیر ځیر راوکتل بیا یې وویل: ولی دی دونی ځان په زحمت کوی ما خپل اوبه راخیستل ځانته.

- امم همداسی راویننه شوم ما ویل تا هم راوینس کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟ جهان- یا ... یا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کنې زه دونی ستړی وم شاید په خوب پاتی سوی وایې.

څه می ونه ویل او په خاموش نظر می وروکتل چې جهان لځایه پاسیدی، ولی دومره ورختا شو کله چې زما خالی حای ولیدو؟ هیس جواب می خپل پوښتنې ته نشو پیدا کولی مجبور حای کې می څمیلیدم چې جهان می ولید د تشناب څخه راوت لاس او مخ یې لوند وو خپل په پتو یې وچ کړل او د دی څخه مخکې چې په لمانځه و دریری یو نظر یې زما خواته وکړو چې ما هم خپل کمپل لږ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نغورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره می پتو لږ بیرته د سترگو څخه لری کړو او ورته په کتو شوم، د جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجیب فرق درلود، هغه د هیچا پشان مونځ نکو! اعتقادی او دینی مثال نه یادوم هسی حنفی مذهب مونځ یې کوی، مطلب می د هغه آرمتیا،

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ یې کوی لکه همدا چې د هغه د ژوند اخیری مونځ دی او دی دومره په آرمان او اوږد کوی! د هغه د هر تکبیر ویلو سره زما د زړه ضربان پورته کیدل

دومره مې وروکتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وگرځه وو، لاسونه یې دعا ته پورته کړل دعا کول یې هم عجیب کیفیت درلود دواړه لاسونه یې لپې کړی آسما خواته نیول او سر یې بنکته کوی! دومره په عاجزی د شونډی لاندی دعا کول چې ما شک درلود خدای به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړی! د لمانځه خلاصیدو وروسته هغه د خای خواته راغلو د هغه د ځمليدو سره زه لځایه پاسیدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چیری؟

خپل د تکړی د کوره ولو حال کې مې وویل: ځم حویلی جارو کړم او د ډوډی پخه ولو لپاره جونید واستوم چې لږ لرگی راوړی!
جهان- امم دونی ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه یې کړی؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چای غواړی که تیار نشي بیا ستا مور خبری کوی.
زما په خبری جهان د ویده حالت څخه پاسیدی او کیناستی په تروش تندی وویل: څه وایي؟

- سوک؟

جهان- ادی!

غوښتل مې پاسیرم چې جهان د لاس څخه ونيولم او بیرته په خای کینولم او په همغه تروش تندی وویل: وام زما مور تاته چشی وایي؟
- هیس! ستاسو مور څه نه وایي یواځی گل- خبره مې نیمه کړل بده وه کینم جهان ته د هغه د خور بد رفتار یو گیله وکړم! اوس به وایي شپه آشتی وکړل نن بیا زما د کورنی غیبت کوی! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوتی څخه د وتلو حال کې مې وویل)
هیس نه وایي همداسی یوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوتی څخه ووتلم د همیشه پشان مې حویلی جارو کړل چای مې دم کړو جونید بیچاره مې د خوب پاسه وی او د وابنه و لرگیانو پسی مې واستوی، بیچاره ماشوم گنگس گنگس په لاره روان وو! نه پوهیرم ولې دا ټول کارونه باید یواځی جونید وکړی؟ د جهان د مشر ورور زوی د جونید څخه زیات غټ و ماشالله

خوان وو هغه به تر غرمی خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راوینس کیدی! یوه ورځ جونید دوکان ته نه تلو او زړلشتي په زوره استوی، ما د جونید خوا و نیول او یواځي دومره مې وویل:

چې بشیر د گل بی بی مشر زوی چې د جونید همزولی دی ما ویل هغه واستوه جونید ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زړلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونید ته وکړل چې د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخیره د جنگ ختم کولو لپاره جونید پیسی واخیستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ما بنام آذان راتلی د جونید سره یی هم یواځي یو ستړی مشی او پیسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شی ته اړتیا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث یی نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونید خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لږ وخت کې چې راغلی وم د جونید سره مې خاص تعلق خاطر پیدا کړی وو، نه پوهیږم دلیل یی شاید د مور مرگ د ده په پیدایښت و چې حتا مور یی وه لا نه لیدل یا هم خپل د جونید معصوم قواره او عاجز اخلاق یا هم شاید دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهمیت او ارزښت ورکړو چې د جهان نوم ورباندی یاد کړی!

جونید تنور ته لرگی او غوایانو ته و اښه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د ټولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بیا مې جونید ته پوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کیخودل دریم صنف کې و د ریاضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل ریاضی کې همیشه مشکل درلود یواځي په جمع تفریق پوهیږم تقسیم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم ددی څخه مخکې چی لاړ شی یاد ته مې راغلل چې ویلی وه استاذ ورته روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته یو چتی پکه واخلي، او جونید پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

ځکه جهان د شپي له سره چې کوتی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونید حالات لږ نیول شوی غوندی وو د شاخوا مې ورپسی ناری کړل: جونید! زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی و نیول د پیسو په لیدو حیران حیران راکتل

چې ما په خدا ورته وویل: واخله جهان بابا دی ویل تاته درکړم زما لیاډه وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې یو ناسایه حرکت کې زما لاس بښکل کړو او یو داسی کلمه یې ماته له خولی ووت چې زما زړه یې ناسایه د وهلو څخه و دره ویی. جوښید- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تر واسه هملته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ویل شوی لفظ می مغزو کې گرځیدی "مننه موری" د حویلی دروازه می بنده کړل همغسی گنگس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه می ونکړل! د گل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو څخه را ووتلم چې ویل یې جهان کاکا راغلی او پودی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه پودی ته راتلو نو د غادت مطابق د غرمه پودی خورل شوی وه او ما یواځی لږ قورمه جوښید لپاره ساتلی وه او جهان ته هیس نه وو پاتی مجبور هگی می ورته پخې کړل، دومره گنگس وم چې پوه نشوم

هگی ته می د مالګې لځایه سوډا اچولی؟! هگی می جهان ته چې کوته کی ناست وو ویورل سرخان می هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای می چې راوړو جهان می د پودی خورلو حال کې ولید پپاله می ورته ډکه کړل او غوښتل می چې پاسیرم خو جهان د لاس ونيولم او خپل مخ ته یې کینولم د پودی خورلو حال کې وویل: تر پودی خورلو دلته زما مخ ته شینه (کینه) چې ستا په لیدو دا د سوډا ډک هگی هم په جلا خوند او کیفیت لری!

د جهان په خبری می په حیرت د هگی خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل می د هغه له مخ څخه هگی واخلم چې جهان په خدا زما لاس ونيوی او ویی ویل: مه کوه وژی یم په کراره می پودی خورلو ته پریژده.

- تاسو ویل سوډا ده پکی؟ نو بیا ولی خوری؟

زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ویی ویل: په قصد دی اچولی وه؟

په حیرت او تلوار می وویل: نه پخدای فکر می نشو ورته د مالګې ..

جهان- بس صحیح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

- نه خو ...

جهان- پریژده دا خبری ولارسه خان تیاره که.

په حیرت می وویل: د څه لپاره؟

جهان- نن وختی راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور می موژ ته میلمستیا کړی د

پشی خلاصه ولو دپاره (دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یی لری مخصوص د

اطرافو ده چی ناوی چی کله واده شی بیا د زوم خپلوان ناوی زوم ته میلمستیا کوی او

غواړی او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایی!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟

جهان- امم شاید دیاده یی وتلی!

څه می ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالی می راوخیستل او دی فکر کی شوم

چي ولی دومره ناوخته؟ پښه خلاصه ول مور د ناوی به دریم ورځ کو نه دوه هفتی

وروسته؟ ځان سره می وویل شاید دا هم د نوی کوم رواج وی! هسی د رواجو او

رسمونو څخه ډک دی، حمام می وکړو او تر مازدیگر لگیا وم ځان می جوړ کو، د جهان

لپاره می یو جوړه سپین کالی او تور واسکت کیخودو ترڅو واچوی خپله می هم یو جوړه

هندي کالی چی گلابی رنگ یی وو واغوندل

زړه می غوښتی جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه

کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه می په کراره جهان ته چی خپل په موبایل کی لگیا وو ومی

ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو...!؟

جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یی په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه

غواړی؟ ویسو کنه؟

په تلوار می وویل: ځان سره یی بوځو دلته تنها دی.

زما په خبری د جهان په شونډو نری مسکا راغله او ویی ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید

اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یی ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبری یو دم د حرکت څخه وولیدم او ټول ذوق او شوق می چی میلمستیا ته

درلود لمینځه لارو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

#شهاب [?]:

خسر کور راتلی؟ د گلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه می بد احساس پیدا کړو فکر می کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لارشی چی ته یی په لور بڼه راغلی یی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواری! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
 خپل خبره می پورته بنکته کړل او ومی ویل: نکیزی زه لارنشم؟
 زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویی ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
 - هیس...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
 جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغی او خپل لاس یی زما په تندی کیخود او ویی ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس می ونه ویل او سر می بنکته واچوی سترگی می د او بنکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووايم ما ستا د مړی بنځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواری د هغی د پلار کورته لارشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا یی کرار وویل: زما زړه هم نغواری ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پشه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترگو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوښتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووايم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احساس می لمینځه لاړو د رښتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماندگر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه ځکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر بنایسته طبیعت وو، جونید به هر خوا گوته نیول او ماته به یی هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سرک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
 لکه چی د دی څخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په
 خدا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده در معلوم؟
 د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخنډل چی جهان د جونید چی د هغه څنگ کی
 اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کرل او په خدا لگیا شو دا حل جهان ورته آدرس او
 معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د
 پاخه سرک څخه خام او کند وکپر سرک ته ورداخل شو او د څو کوڅو تیره ولو وروسته
 جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویی.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنگ میدان ته
 روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بڼه وگورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود،
 جهان او جونید د موټر څخه بنسکته شول ما هم غوښتل چی بنسکته شم چی د جهان مور
 کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت می د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
 جهان مور- څه پوهیژم شاید زړه دی نغوشتل!
 په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیری ځکه نه اچوم.
 د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایي
 وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یی
 خرابه ده.

- جرینگ جرینگ غبر کوی، عصاب می ورته خراب کیزی او زما لاس هم خور کوی د
 طلا سره حساسیت لرم!
 جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی
 صحیح دی؟
 - سمد په سترگو.
 جهان مور- تل یی په لاس کوه کنه درنه خفه کیژم.
 - د کور بیرون یی هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مژو د جهان خان شزه تل باید لاسونه د طلاو پک

وی کنه خلک به چشی وایي؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟ (اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قدیمی وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر څخه بنکته شو د جهان د کاکا کور ته په ننوتلو د کور بنځی زمور مخکی راغلل او ما و جهان باندی شیرنی و شیندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د بنځو سره، یو جماعت بنځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په بنځو کی د جهان خور گلنازه او ماشومانو کی د گلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپیژندل، د ټولو سره می ستړی مشی وکړل او د جهان د مور څنگ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم نانشناس کوری څخه راغلی یم؟

پیغلی انجونو د ستړی مشی وروسته په کار لگیا شول د جهان مور هم د سپین سرو بنځو سره په خبرو لگیا شوه، گلنازه هم چی زما د وینو تگی وه! ولاکه سم ستړی مشی لا راسره کړی وی مثال د خبری ورینداره یی یم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقیه راسره راغلی وایي؟ خو افسوس چی روقیه د دی کور اینرور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی؟! دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورگانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس یوه حساببه کیری ځکه چی د جهان بنځه مړه وه؟! یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د گلنازی څلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به یی تندی تروش کیدی! وایي خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنگونو ډک شو، دویم گوله می کړی وه یا هم لاس کی می وه چی د جهان د کاکا بنځه چی د عمر څخه بیجده مشره وه ویی ویل: ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موژ ورته مه کوه مه کوه ووايو!

په حیرت می د جهان د کاکا بنځی ته وکتل! دهغی په خبرو ټولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ویل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل یو تازه ناوی ته بڼه دعا ده خو دا چی د زوی خبره یی ورسره یوځای کړل خو بڼه می نشول، دا د خدای ورکړه ده جنی او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسی بڼکاره شول لکه چی د جنی د نوم څخه یی لا کرکه کیدل! طاقت می ونشو او د جهان د کاکا بنځی ته می وویل: که ماشوم دا اوس هم پیدا شوی وایې تر کاله مندی نشو وهلی زیات چالاکی کړی وایې په لاس او پښو یی ځان کش کوی؟!

زما په خبری د گلناز ایندروور د خندا څخه شنه شوه یو څو نور بڼځو هم وخنډل او د جهان مور زما پښه کلک چونگاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار یی وویل: دا یو لفظ دی چی وایو تر کاله د خیر دعا معنا لری!

گلنازی خپل کینه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه یی وویل: تاسو ماشالله د کوچنیانو په تربیه کی آموخته معلومیږی (اشاره یی زما څو دغو مخکی کار ته وو چی ددی د څلور کلن ماشوم سره می سات تیره وو) د نورو ده نه یم خبره خو ستا کوچنی زه بیریزم د کال په سر ز غاستل چی څه کوی خبری ونکی!؟

د گلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کی تل ځان خاموش نیولی وو او جواب می نه ورکوی خو نن زه د هغی کور کی د هغی د وریندار په صفت میلمنه وم او دا جواب یی هیس زما په مزاج بڼه ونه لگیدی او جواب می ورکړو: د ماشومانو تربیه آموخت او تمرین ته اړتیا نلری بلکی عقل او شعور ته اړتیا لری ځکه ماشومان زموږ د کارونو او خبرو هینداره وی.

د جهان د کاکا بنځی په لور غږ د جهان د مور نوم واخیست او ورته ویی ویل: ناوی دی هوبښیاره شکاری! (د جهان د کاکا بنځی خواته می وکتل یعنی طعنه او پیغور یی راکړو؟ بیا می د جهان د مور خواته وکتل هغی بغیر لدی چی خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سږی، او سږی د شزی لپاره جامه ده دواړه باید یو اندازه او برابر وی ترڅو یو کور آباد کړی. (دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پیغور راکوی یا تعریف یی کوی؟

د جهان د مور د خبرو په تایید د جهان د کاکا بنځې وویل: یو بنځه شاید ملکه ويې خو خپل پادشاه میره خپل پر بیعقلی تر غلامی او نوکری ورسره ويې، او یو بنځه شاید بی سواده او غریب وی خو خپل پر هوبنیار تیا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سریان د یو بنځې د لمنې څخه پورته کیږی څه مور ويې څه بنځه، ډیر بنځو بغیر له میرو څخه ژوند کړی او ماشومان یې غټان کړی او دنیا ته یې مخکی کړی

خو ډیر کم سریانو بغیر له بنځی د شتون څخه خپل ژوند مخکی وړی! بنځی بی سریانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هیڅکله د واده لپاره ناوخته نده هر کله چې یو سم دینداره او کورنې لرونکی جنی پیدا کړل واده وکړی تلوار بڼه کار ندی.

د جهان د کاکا د بنځی خبری پر ما هم بڼه ولگیدی هم بد! خو نور څه می ونه ویل ډوډی وخورل شوه او چای راوړل شو، بیا همغه چل وسو ټولو ځانته یواځې یواځې ډله جوړه کړی وه او زه پکی تنها پاتی وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت یواځې کیناستلم چې د جهان د کاکا بنځې یو شی زما خواته ونیو او د جهان مور په تلوار ماته وویل: ناوی واخله لاس ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د بنځې د لاس څخه می هغه پلاستیک واخیست دا د نوی رسم وو ناوی چې میلمستیا ته بوځی نو یو جوړه کالی ناوی او زوم ته ورکوی! یو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تیر شو تر دی چی د جونید غږ راغی او ویی ویل چې جهان بیرون مور ته په تمه دی، د ټولو څخه اول زه لځایه پاسیدم حجاب می په تلوار واغوستو که زما زړه وایې بیخی می د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقیم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعیت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان میرمن په حساب راتلم باید سم رفتار می کړی وایې!؟

د یو یو نفر سره می خدای پامانی وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنگ کی مور ته په تمه وو جونید نه غوښتل راشی او غوښتل یې شپه وکړی خپل د نیکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتی شی اخیره مو په زوره لځان سره ویور، موټر حرکت وکړو د لاری نیم کی جونید ویده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترگی می په زوره خلاص نیولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

وه لدی چی د جهان د کاکا د بنځې جواب می ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښیمانه نه وم ورباندی.

کور ته په رسیدو جهان جونید په غیر کی د هغه تر کوتې ویور او زه هم خپل کوتی ته ولاړم زر زر می خپل د مخ څخه آرایش پاک کړو او دومره ستړی وم چی ځایونه می هوار کړل او پریوتم، څو دقی وروسته جهان هم راغلو هغه داسی خپل ځان زما څنگ ته په نالی ختا کړو چی ما په ویری ورکتل او هغه وویل: دسی ستړی سوم چی مه وایه! دری ساعت د بودا گانو مجلس ته می غور نیولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی رادیو پشان بنگ بنگ وو!

زړه می غوښت ورسره توکی وکړم او ووايم ته هم بودا یی خو! خو د هغه شپي په یاد راوړلو خوله می بنده کړه او یواځې یو اهوم می وویل چی جهان څمیلیدی خپل مخ زما خوا ته راوگرځه وو او ویی ویل: تا ته خو چا چشی ونه ویل؟

ما هم وروکتل زړه می غوښتل یو څه لږ زړه می ورته تش کړم او ورته ووايم چی نن ټولو څنگه زما حق کی زیاتی وکړل! او زما سره یی تند رفتار وکړو، خو یو دلیل می خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورنی! هو هغوی که بنه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورنی حساب کی راتلل او ما نشو کولی د خور غیبت او گیله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسی حال کی چی زما لاس یی خپل لاسونو کی نیوی کرار یی وویل:

جهان- ولی دسی چوپه سوی؟ ماته رشتیا ووايه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟

جهان- یعنی ویکړل؟

- امم ستا کورنی ده ته یی زما څخه بنه پیژنی زه څه ووايم؟

جهان- زه د کاکا په کورنی کی د هیچا د خولې څخه بیره نلرم بغیر د گلناز د ژبی څخه! د هغی ژبه سم د مار نیش دی، هغی خو چشی درته ندی ویلی؟

په حیرت وم لدی چی جهان دومره بنه کینه یی او چینجن انسان پیژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان څخه وکړل: ولی په ټولو باور لری

چې ماته یې څه ندی ویلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: بس نو پیژنم یې.

- هوم.

جهان- شه نور څنگه وه؟ قیصه راته وکړه چشی دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا څخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې یو واده یا ملمستیا ته ولاړسی بیا تر یو میاشت د هغه ورځې په کیسه کولو خپل سات تیره وی!

- امم څه ووايم نه پوهیږم!

جهان- څه ووايي نه پوهیږی؟

- اهوم.

جهان- امم صبر زه درته ووايم بیا ته ووايه صحیح دی؟

- سمده.

جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شیرنی) ویشتلو څخه که تیر سم میلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما یو سلام وکې او د دی نورو میلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسیدم غوشتل مې د تل پشان لاس یې مچ کم خو هغه ما ته غیږ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هیجان وروکتل، زړه مې ویل کاکا یې ورته ضرور یو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی یواځی د جهان نفس مې اوریډی شو او لاسونه مې ورنه احساسی کولی شو نور مې څهره ورڅخه نشو لیدلی خو پوهیدم چی ضرور یې تندی تروش دی د څو ثانویو خاموشی وروسته جهان کرار وویل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه مثل دی وایې پنځه گوتی یو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نیکه په زامنو کی د ټولو سره بیل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاگانو او ماماگانو پر خلاف ډیر دنیا طلب او توربور او نام و نشان او دی خبرو ته بیحده توجه کوی، دا کاکا مې د پلار څخه ډیر مشر دی او د دی لځایه چی نیکه مې د کلی اربابی ده ته ورکی نیکه مې د کلی اربابی او خانې خپل دویم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

په حیرت می وویل: ولی؟

جهان خپل لاس زما په مخ تیر کړو او څو ویننتیان می چې په مخ راغلی وه هغه یې ورڅخه لری کړل او کرار یې وویل: دا مشر کاکا می په ځوانی کی ډیر لوفر، بدماش او شوقی انسان وو! نور خبری لایو خواته هغه باندی زه کار نلرم هغه ده او د خدای مینځ کی معامله ده! دا کاکا می چې د 20 کالو تازه ځوان سوی وو زما د نیکه او د نور ټول کورنی خلاف زما یو عمه وه هغه یې یو بیگانه سړی چې نه مو نوم ورنه پیژندی نه نشان! خپل په سر ورکړی وه!

په حیرت می وویل: څنگه یې ورکړی وه؟

جهان- یا هغه رکم چی ته فکر کوی هغه رکم نه یادوم څرڅه کړی نه وه خو د ټولو په بیخبری کی زما عمه یو بیگانه کس ته په نکاح ورکړی وه او همغه شپه یې د کندهار باسلی وه!

- بیا څه وسول؟

جهان- څه به سوی وایې زما دا کاکا نیکه عاق کړی!

- عاق کړی؟

جهان د امم په ویلو خپل سر زما پر بالشت کیخود او په داسی حال کی چې یو لاس باندی زما ویننتیانو کی گوتی وهل ویې ویل: د پلار د خوا د زوی عاق کیدل ډیر غټ گناه ده وایې خدای به د شب قدر په شپه د روزی میاشت کی ټول کسان چی هر رکم گناه یې کړی ویې وبخشی خو عاقق کړی او لاد نه بخشی.

- بیا څه وسو؟ یعنی هغه عمه مو پیدا کړل چاته یې ورکړی وه؟ ولی؟

جهان- نه یم خبر هغه وخت زه لا پیدا نه وم او دا ټول خبری می هم د مشرانو له خولی اوریډلی.

نا سپاه د ارباب هغه خبره می پیاد شول چې ویل یې " فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنگ او سل کیفیت بدله وی!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وویل: دا جمله دی سونی د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدی موضوع د کاکا سره می شات نه یم ستا خبره خبری تر خبری بدلیژی هغه موضوع

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کی زما کاکا ډیر څنگه ووايم! امم یغنی ځوانی کی ډیر عیاش وو او اوس چی خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چی توبه وباسی ایله چینجی خبری کوی او موژ د کاکا زامن یو بل سره په جنگ اچوی!

- په څه دلیل؟

جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.

- چی دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورگانی کړی؟

جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یی کوی تنها دونی درته وایم چی ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... رښتیا و مو نه ویل؟

جهان- چشی؟

- دا چی کاکا مو چی کله غیر درکړل څه یی درته وویل؟

جهان څو ثانی خاموش څو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چی هغه د قه کی جواب هم وخورئ... شه اوس ته ووايه چشی دی وکړل؟

د هغه په خبره به نیولی غږ می ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!

جهان- ولی؟

- نه پوهیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځی ناسته وم!

پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیر ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چی زه یی خپل د سینی پوری نیولم زما د غور اندی ته یی وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یی؟ بیخی دی خبری نکوی..

- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت څخه راوباسی ویی ویل: اصلا زه یو پېشنهاد لرم درته منی؟

- څه؟

جهان- یا نو اول دا راته ووايه چې د معاملي نفر يې کنه؟
- څنگه معامله؟

جهان- دسی معامله چې دواړه خواته يې ستا فايده ده!
- خو ووايه څه؟

جهان- امم زه دی سبا ورم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو يو شرط لرم؟
- څه؟

جهان- هغه بيا سبا درته وایم!

- نه اوس ووايه څنگه شرط؟ کنه بيخي نه ځم.

زما په خبری جهان وخنډل او ويې ويل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصميم زما په لاس کیدی تلو کیدی خو ضرور ورم یواځی هغه شرط بیا ستا په غاړه پریژم چی منی کنه؟
- خو اوس ووايه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لور غږ وخنډل او ويې ويل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ويل خو د معاملي دواړو سر کی ستا فايده ده زه ستا بد کله غوشتلی سم؟
د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور می څه ورته ونه ويل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرگی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه می تر غوجلی د جهان د مور لاس ته ویورل خو غوايانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره رښتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخورل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چی وگوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راویینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راویینه کیزی او د یو لښکر قوم کار کوی! په ریښتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترڅو راشی او باغ ته لار شو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وگورم هغه باغ څنگه دی؟ او دا

چی زما په نوم وو نو زما تلوسه یې ورته نور هم زیاته کړی وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تیار چمتو ولیدم نو په خدا یې وویل: ای ماشالله ته دونی تکره وی او زه خبر نه وم!؟

- خود نو تکره یم خو زما د لیاقت لیدلو لپاره د بصیرت سترگی پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لیاقت کی موژ کوم شک نلرو آغلي.

نه پوهیرم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زره خراب شو آغلی تل ماته حسیب ویل! کرار می ورته وویل: ماته آغلی مه وایه.
جهان- ولی؟

- همداسی نه می خوبسیری دا لفظ.

جهان خو ثانی راوکتل بیا یې په تروش تندی وویل: صحیح دی.
لحایه پاسیدم او جهان ته چې د کوتی دروازه کی ولاړ ووومی ویل: زه خم د جونید پودی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کیردم هسی نه راشی د مکتب خخه او سوک پودی ورنکری او وبری پاتی شی!

جهان- امم نه پاتی کیژی وژی دونی ژوندی بنی ادم به پیدا سی چه ده ته یو گوله پودی ورکری.

- یا زه باید خپل یې ورته تیاره کرم.

جهان- چشی دی وویل اوس؟

په حیرت می د جهان خواته چې په خدا یې ماته راکتل ومی کتل او ومی ویل: ومی ویل
نه زه باید خپل ورته پودی تیاره کرم!
- یا یا د هغه نه مخکی دی یو لفظ وواپی؟

په حیرت می وویل: هیس می هم ونه ویل!؟

جهان په خدا وویل: زموژ لهجه دی وکړل نازولی د "نه" د خایه دی "یا" وویل!

په حیرت می د جهان خندانه خهری ته وکتل او ومی ویل: شاید دا خو وقته می زیات دا لفظونه اوریدلی خکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل!

جهان په خدا راکتل چی زه یې له خنگ تیره شوم جونید ته می پودی برابره کړل ترخو کله چی د مکتب خخه راشی ویخوری، ما خان سره یو خو پیالی او د چایو پک ترموز راوخیستو نور شیان می راونخیستل خکه جهان ویل هلته شته!

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چی د جهان مور او وریندار گیانو په پسیسک انداز یو د بل په غورنو کی زما په اړه کول! نه پوهیرم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چی زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو بنایسته باغ مخ کی و دره ویی او د بنکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته (راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په بنوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویور، د موټر سره به بنکته کیدو د حیرت می سترگی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو لیکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چی انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه بنکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چی جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویی ویل: لاندی هم گوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکشی (پکی) غوزاره نسی!

بغیر لدی چی د جهان خبره په غور ونیسم په شوق باندی په باغ کی په گرځیدو شوم یو څه چی مخ ته ولاړم د باغ په یو څنډه کی می په یو کوچنی کوتی چی خام دیوالونه یی وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چی زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغورزیدم ما راگیر کړی و می ویل: هغه څه دی؟ جهان زما د لاس د گوتی په تعقیب هغه کوتی ته پام شو او کرار یی وویل: هغه کوته ده کله ناکله پخوا د ملگرو سره راتلو دلته مو بائیدار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته بنکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چی نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چی شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولگیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چی فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی هملته په فرش کیخودل او ماته یی وویل: ته یو دوه دقو و دریزه زه درته اوس د هغه کوتی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوتی طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

بیا ماته چی ولاړه وم ویی ویل: راعه شینه
د هغه په خبری می کرار خپل د چپلکو بند ختا کرو او په نالی کیناستم چی جهان هم زما د
کار مطابق خپل بوتونه د پینو وباسل او زما څنگ ته کیناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ
فضا د بنایست څخه نه مړه کیدم! چی جهان پیاله او ترموز ځان خواته کش کرو او د پیالو
پکو حال کی وویل: لژ ستړیا چی دی کمه سوه د باغ تر اخیره یو څه چکر و هو او کم انار
چی پخ سوی هغه به هم راوشکو ترڅو سبا یی کورته ویسو.

د جهان په خبر په حیرت می وویل: سبا؟ یعنی نن نه څو کورته؟
جهان- یعنی دونی جر د دی باغ څخه دی زره و نیول سو چی غواری کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو یعنی وایم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شایسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوشه راوری اور به بل کو کباب به
جوړ کرو او دلته به شپه تیره کو زه خو دغسی کار ته چکر وایم!
هیس می ونه ویل چی جهان وویل: امم څنگه خوشه دی ده؟

زړه می د جونید پسی وو چی اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چی خپل
اولاد یی کور کی یواځی پریخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی
تروش سو او ویی ویل: تاته وایم چشی مشکل دی چی دسی مروره سوی؟ دا ځای دی
خوش نسو که سنگه؟

- ځای می خوبش شو هغه ... (نه پوهیدم څه ورته ووايم؟ که ویلی می وایي د جونید لپاره
په اندیننه یم! هغه به هم ویلی وایي زوی زما دی تشویش یی ستا دی؟ د دی لفظ د اوریدلو
څخه ډاریدم نوځکه هیس می ونه ویل چی جهان دا ځل په کراره لهجه وویل:

جهان- گوره زما د میژی ورپه کله چی یو خبره یو شی دربانندی بد ولگیدی ډاریک ماته
ووايه دسی خاموشه کیژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځی راحی او سل
بیځایه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حیرانه وم! او اخیره می صبر ونشو او پوښتنه می وکړل: دا
د میزی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لور غر وخنډل او ویی ویل: گوره شه زموږ د پاره دا لفظ شه معنا
راکوی ځکه موږ اطرافی خلک یو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شاید ستاسو

په لهجي اصلی معنا دی خوشه نسی؟

- میره خو پوهیرم څه ته وایې خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا یې ماته راکتل ویې ویل: د اطراف خلکو ته مهم او د
خان او کورنی څخه گران میزه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته
ځي نو ځکه کله چي یو نفر ورباندی ډیر گران سی نو ورته وایې زما د میژی وریه!
مطلب کوم شي باندی چي زما ژوند تیر کیری او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ یعنی
زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری واوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چي تاسو
ورته وکړل بڼه وو گوزاره یې کول! خو لغت ی زما په نظر ډیر بد دی! ځکه انسان د
حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین
په حساب رایی؟!

جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غور نیولی وو کله چي زما خبری خلاصی
شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رشتیا وایې بس یو اطرافی لهجه ده خوش دی
نسو نور نه درته وایم ته امر کوه یواځی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یواځی خپل فکر بیان کړو د هر
چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ!.
جهان- شاید د هر چا ډپاره د هغه نظر وی خو زما د ډپاره ستا نظر زما نظر دی ته چي
هر شی وواپی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس می ونه ویل او سر می بنکته واچوی چي جهان وویل: فکر دی یو خبری ته سوی؟
به گنگس انداز می وروکتل او می ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چي ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت می وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- امم هر شی چي دی زیره وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟

جهان- د اسلامي لحاظ گناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه می وویل: رښتیا وایست؟

جهان- هو ولای ما خو دغسی اوریډلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په څکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما ټول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخورل چي جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چي زما په نظر خوند یی تروش و هغه می خوری؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوری غوښه راوړه او د انگار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیډو لگیا شو، زه یی هم خپل څنگ ته کینولی وم هر نوی کباب به چي سور کوی ماته به یی راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان مور کړی وو، خو بیا هم جهان یوڅه په زوره راباندی وخورل!

تر ډیره د اور څنگ ته ناست و او د اور لمبی ته می کتل چي جهان د شالخوا خپل پتو زما پر اورو واچوی او زه یی د ځان خواته کش کړم پداسی حال کي چي زه یی غیر پوری نیولم ترڅو یخ می ونشی ویی ویل: ستا په نظر ولاړسو کوتی ته که دلته پریوځو؟
- امم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوتی ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپي خواته بیخی زیاته یخه کیری هسی مریضه به سی!
- اهوم صحیح دی کوتی ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟

- هر وخت دا د لرگیو اور مړ شو بیا!

جهان- اهوم ستاسو شهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.

جهان- ته ولی تل خاموش یی او خبری نکوی؟

- نه می دی زده!

جهان- خبری زده کول نغواری کله چي یو نفر درباندی گران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی! شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیزم جی خبری نه راسره کوی!؟

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینی څخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دی کار څخه منع کړم او بداسی حال کې زه یې خپل اولی ځای یعنی غیر ته رابللم کړار یې وویل: بغیر د دی چی خپل د ځایه ولاړسی دغسی هم خبری کولی سی. خو ثانی خاموش وم او خپل خبری مې لځان سره پورته بنکته کول اخیر سل زړه مې یو کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسی څخه ویریرم! فکر کوم که خبری وکړم ستا په مزاج به ښه ونه لگیزی او...

جهان- خبری تر خبرو فرق لری ته د خبرو لځایه طعنه وهی لکه د مار پشان دی دا ځینی خبری نیش وهی!

- اهوم نو زما خبری همدغه دی جان او قربان می نرده.

جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندی بنکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم ستا نه جان او قربان ندی غوشتلی دغسی عادی خبری راسره وکړه.
- لکه څنگه؟

جهان- لکه اممم سونی وخت کیژی موژ واده کړی ته یو وار لا زما مخ ته نه راځی کله چی د شپی له کاره راحم، یو وار دی لا تراوسه زما څخه پوښتنه نده کړی چی چیری وی؟ چشی دی کول؟ پودی دی خورلی؟

ستا په نظر شاید زما خبری بی منطق او بیځایه شکاره سی، خو زه غواړم کله چی د سهار په آذان د کور وځم او ماشام ستړی هلاکه د کار راحم نو په خوشحالی راسم چی یو سوک راته انتظار دی د کور چراغ می روشانه دی! نه دا چی زړه کی می لځ لځ وی چی څه به یې کړی وی؟ اوس بیا به په غوسه وی؟ بیا به یې تندی تروش وی؟ زه غواړم دا د څو کالو د یواځی توب او تنهای خاطرې ته راته خپل په خدا او ورین تندی له یاده وباسی، ته زما خواته یو قدم مخکی راسره زه درته زر گام درز غلم.

ته لژ دونی کک زما زړه ته وگوره او زما خاطر وساته بیا ته ووايه جهان مړ سه که مړ نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبری وکړل او خاموش سو، هغه زما څخه اضافه شی ونغوښت هغه یواځی خپل حق کوم چی پر ما درلود هغه راته بیان کړو، رښتیا هم چی سریان د مینی تبری دی او تل غواړی یو څوک ورته پام او توجه ورکړی! دا چی وایو ښځی احساساتی دی او

سریان نه! دا هسی خبره ده سریان د بنخو څخه زیات احساساتی دی، نور می هم خان د جهان غیر ته نږدی کی او ومی ویل: امم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- امم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می واوریدل فکر به ورباندی وکړم اوس دا راته ووايست چي څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیر څخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترگو کی د اور لمبی پورته بنکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویی ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نږده چی درته په خوله بیان کړم او نه می هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووايم: ته زما خان یی ستا هره خبره چی د خولی راوخی ډاریک زما په زړه لږیژی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یی ټول درته ورم حتا جنگ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووايم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یی ناساپه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا څخه مخامخ "هو" خپل په غوږونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووايه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوږونو ستا د "هو" جواب واورم ترڅو دا زړه می کرار پیدا کړی!
- بده نده لار شو مولا ته ووايو راشه زموږ دریم حل نکاح وتړه؟

جهان- چا ویل مولا ته خو؟

- خو ته وایي د سر نکاح وتړو؟

جهان- زه وایم خپل په غوږو باندی ستا د "هو" جواب غواړم واورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یی منی؟

په گنګس او خاموش نظر می جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر می

ورته وویل: هر څنگه چي ستا خوبنه وي که د دريم ځل نکاح ترلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیری دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالی وویل: یعنی زما سره نکاح تږی؟
- مور نکاح ترلی یواځی همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راءه!

په حیرت می وویل: چیرته؟

زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چي اراده یې بدل شول ویي ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرگی هم راوړم اور تازه کړم. (جهان دا خبره وکړل او د لرگیو پسی د هغه خام کوتي خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه بنکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چي د خاموشه کیدو حال کی وه سترکی نیولی وه چي جهان د تازه لرگو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلخ چي د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څنگ ته راغی او ویي ویل:

جهان- شه نو څنگه تیاره یې؟

په حیرت می وویل: څه ته؟

جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی می؟

گنگس انداز می ورکتل چي جهان وویل: نکاح یادوم درته!

د هغه پدی خبره می سترکی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخنډل او پداسی حال کی چي زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترگو کی د اور لمبی په نڅا ول ویي ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه می هم شاهید په توگه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غواړم د زړونو د یو والي نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غواړم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځی نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته می وویل: هر رکم چي ستا زړه آرام کیری همغسی وکړه!

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کی چی زما لاسونه یی کلک خپل د گوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حیرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په بنایسته غږ څو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایی: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وگرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د څو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چی پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید مور دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترگو ته چی په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی پادمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و می ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه بڼکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویی ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم ټول درکړم خو دغه گوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حیرت می د جهان لاس کی یو مردانه گوتمی چی فیروزه یی رنگ یی وو او شلوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حیرت می وویل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا گوتمی ده لاس کی کړه!

جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر یی ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه گوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته څو لڅیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته. (په یرت می گوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه مثل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیر خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

جہان لہ خولی قولونہ، آرمانونہ، وعدی، د خوشحال راتلونکی دا! او داسی نازونہ چی
 ہیٹکلہ یی نہ وہ راکری وا می وریدل؟! یو دقہ کی سوک وایی دا عربی الفاظو جادو
 وکرو چی ہغہ تریخ او تروش تندی جہان یی پدی خوش اخلاق او نرم خوی جہان بدل
 کرو! تول شپہ جہان زما خخہ د کعبی پشان طواف وکرو او د یو بنایستہ او آرام ژوند دا
 یی راکرو داسی چی ہرہ خبرہ یی زما پہ زبرہ لگیدہ او ما وزری کول او آسمانو تہ می
 الوتنہ کول..

سوک وایی چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زہ خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینہ وصلحہ
 دہ چی ہم انسان د پینو اچولی شی او ہم وزری ورکولی شی ترخو پرواز وکری! د
 جہان پہ الفاظو د محبت او مینی یک لاسونو زہ تر عرش ورسہ ولم او ذہن می یواخی د
 یو لفظ پہ محور خرخیدہ جہان! د ہغہ وعدو او قولونو زہ د دی نری خخہ جلا کرم او یو
 تخیلی نری تہ داخل کرم، یو دم می د دی خو میاشتو غم او خفگان د وجود خخہ ووتی او
 راحت احساس می پیدا کرو!

د جہان غیر کی وم او ہغہ راباندی خپل قوی نارینہ لاسونہ حصار کری وہ ترخو بیخ می
 ونہ وہی دوارو بغیر لہ کوم خبری خخہ د آسمان ستورو تہ کتل! نن شپہ راتہ د آسمان
 ستوری ہم بل رکم بنکارہ کیدل! داسی لکہ چی یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمی
 وایی! سر می د جہان پہ سینہ ایخودلی وو او ہغہ کرار کرار خپل پہ گوتو زما وینستیان
 اړول چی پہ کرار غیر می ورته وویل: جہان!

زما د غیر پشان ہغہ ہم کرار جوای رانکرو: جان جہان چشی وایی؟
 خپل سر می د ہغہ د سینہ خخہ پورته کرو او ومی ویل: کلہ خو کابل تہ؟ دلته زما زبرہ
 تنگ دی!

جہان زما د مخ وینستیان د غور شاتہ کړل او ہمغہ کرار لہجہ باندی وویل: اوس نکیزی
 نہ می ہلته کور نیولی نہ می خپل کار او بار برابر کری اوس ولاړسو مجبور تہ خپل د
 پلار کور کی پاتی سی، ترخو زہ خپل کارونہ کابل خواتہ کوم او یو کور او حی اخلم پیر
 وخت نیسی او زہ دونی طاقت نلرم چی ستا نہ جلا خپل وخت تیر کرم!

- ستا پہ نظر سومرہ وخت کی ستا کارونہ برابر کیری؟
 جہان- امم شاید پنخہ شیر میاشتی وقت ونیسی!

- دومره پیر؟؟

جهان- امهم حُکله غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری
څخه دپخوا رانشم او ته یواځی پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنگ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(ورورسته) روژه ده بیا اختر دی لڅیره نو ته خو نغواری اول اختر
او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیری؟

جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی
دی شزه می دلته ده!
په شیطنت می وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم
دلته نکیری!

جهان- ولی دلته نکیزی؟ پودی نسته که کور نسته چی نکیزی؟

- دوره شته... (کرار می وویل: خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی څخه پورته کړو او زما سترگو ته په کتلو یی
وویل: پیر کار دربانندی کوی؟ ستړی یی؟
-اهوم.

جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس می ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری
کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!

زما په داسی لهجی د جهان وریخی له حیرت پورته شول او ویی ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چی ټولو مخکی وویل چی نور دی زه
لوبنی ونه وینځم حُکله لاسونه می خراب کیزی ټولو دسی بد راکتل او یو بل غورونو
کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لور غږ وخنډل او پداسی حال کی چی بیرته زما سر خپل په سینه
ایردی ویی ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریردی
نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نکیر.

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، بنه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم خای څخه به چی تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، ټول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لگیا وو یو شعر یی وایي که سندرہ؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنگ ووهی او جونید لکه چی زمور د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه یی دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر بنکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چی زما په نظر د ټولو څخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره یواځی کړی وه، انار می د هغه خواته ونيول خو هغه سر بنکته اچولی وو او ماته یی نه راکتل!
- جونید.

زما په غبر هغه سترگی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چی سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چی خفه وو؟ څو دانی اناره می د هغه جیب کی و اچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه می ورته وویل: زما څخه مروری؟

د دی څخه مخکی چی جونید جواب را کړی جهان موټر و دره ویی او زمور خواته راغی د جونید په لیدو یی په خدا وویل: گوره هلک تندی به نه تروش کوی وی می نه وری ځکه هغه بل وار چی باغ کی مو شپه کړی وه تا ټول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موژ پریشود (پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ویی نوری.

جونید بغیر لدی چی د جهان خبرو ته توجه وکړی ماته یی د اوبنکو ډک نظر راوکتل او ویی ویل: خیر دی چیری مه ځه!

د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چی جهان څو قدم په تلو وار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چی په ځمکی گونډه وهل ترڅو د جونید هم قد شی ویی ویل: چیری ولارنسی؟ موژ خو نور چیری نه څو یو پرون شپه ولاړو چی هغه هم وگوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه گلناز عمه وی..

جونید خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور ټول بنځی او ماشوم راووتل؟! داسی مور ته کتل لکه جی یو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د ځمکی راپورته شو، او تندی وار له واره تروش څو لکه چي پوهیدی څه خبره ده؟! خو زه هک حیرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونید لکه یو ۵ کلن ماشوم خپل غیر ته پورته کړو او د سر په اشاره یې ماته وویل چی ورپسی شم، زه هم بی اختیاره د هغه پسی شوم

د د هلیز مخکی جهان جونید بنسکته کړو او پداسی حال کی چی مور دواړو ته یې د پورته منزل او کوتی خواته اشاره کول ویې ویل: تاسو دواړه ولاړسی کوتی ته زه هم اوس درځم.

بغیر له کوم خبری هک حیرانه می د جونید لاس ونیو او خپل کوتی خواته روانه شوم یعنی څه خبره شوی وه چی پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور څخه وشړی چی جونید دومره ویریدلی وو او ویل یې مه څه؟ دویم زینی ته مور دواړو قدم لانه و اخیستی چی د گلناز کینه او د کرکی پک غږ می واوریدی چی جهان ته یې وویل:

گلناز- افرین دی ویې پر تا لالا سل افرین دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وایې؟ جهان په یو نیولې او دد غږ وویل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ویلی چی زه مولوی یم! دا خبره پر ما مه تری اول او دویم بیا چا ستا پوزه درکش کړی چی اور یې زما او زما د کورنی څخه وځی؟

گلناز په ژرا وویل: ستا د کورنی څخه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د لیست څخه باسلی یم زه خو ستا په کورنی کی نه راحم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی! جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وویل: گلناز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازیگره د ځان څخه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟ گلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم! جهان- د چشی حق؟

گلناز- خپل د ژوند حق غواړم.

جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما گریوان نیولی؟ گلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پر ما غم جوړ کی؟

د ډیر حیرت څخه می خوله خلاصه پاتی شوه! ما پدی څه غم جوړ کړی؟ غوښتل می غوړ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټی خواته او ما یواځی د جهان د ډیر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل می خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوړ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټی ته ولارسی نو شه ندی چی خبرو ته یی په پټه غوژ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر می وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټی ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یی ولی گلناز عمه دی جنگ کوی؟

جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یی نوره هم خواته نږدی شوم او ومی ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چی ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواری زه ددی ځایه لارشم!

جونید- یا..

- نو ماته ووايه ولی دی گلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواری خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت می وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- گلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کو!

په حیران نظر می وروکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یی لا سوک ده؟ ولی گلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی می جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چی گلناز د جهان موخی وه (بدل) او د جهان د بنځی د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چی د گلدسته دویم خور چی فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

جهان د دی خبری څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چی شاید یوه ورځ جهان راضی شی! او اوس چی د ۹ کالو وروسته جهان د هغی لځایه زه وکړم نو د گلنازی میره ته یې هم زور ورکړی و او گلناز ته یې ویلی وه یا دی جهان زما د خور سره نکاح وتړی یا هم زه پر تابل بنځه کوم!

او په همدی دلیل گلناز زما سره داسی شات وه او جنگیدل! نه پوهیږم ولی خو د ټولو څخه می په فاطمه زره وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوتی ته راداخل شو سترگی د ډیر قهر او غوسې څخه تکی سری شوی وه، جونید ته یې د کوتی څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو څنگ ته یې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چی جهان په قهر وویل:

جهان- را ومی نغوشتی چی زما سر ته لکه بت شینی(کینی)
- نو څه وکړم؟

زما په خبری جهان یو نظر راواچو او د شونډی لاندی استغفار وویل شاید د دی لپاره چی خپل غوسه کنترول کړی، خپل سر یې زما په زنگون کیخود او ویې ویل: کله چی یو شزه وگوری میره یې په قهر او غضب دی نو چشی کوی چی هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟

جهان- امم شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا یې سر ورته چاپی کی یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبری د شرم څخه تکه سره شوم خو همت می ونه بایلود او د هغه سر می کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار می ورته وویل: څنگه شو؟
جهان- هومم لاسونه دی جادو لری انسان کراره وی.
په شرم او حیا می وویل: مطلب می گلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس گلناز په خبره نه پوهیژی د هغی سره بحث کول بی فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟

جهان- امم منتظر یم شپې ته هغه دووس میره یې راسی چی سر خلاص کم خبره چیشی ده چی ده بیا نیلی زینگ دی!

نه پوهیدم څنگه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چی جهان وویل: امم اورم

چشی غواری ووايي چی دسی زره نازره يي په ویلو کی؟
 حیران شوم لدی چي پوی شوی وو غوایم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
 هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل؟! (جهان
 تندى تروش سو او جواب يي رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په
 حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید يي ښه ساتو!
 #شهاب [2]:

جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید يي ښه ساتی؟ (جهان ناساپه خپل سر
 زما د زنگون څخه پورته کړو او په نیولی غږ يي وویل: هغی جونید نسو ساتلی.
 - ولی نشو ساتلی؟

جهان- ځکه هغی خپل ساتنی ته ضرورت درلود!
 په حیران نظر می ورکتل څه مطلب هغی خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په گنگس
 انداز جهان خپل د سر وینتیاوکی لاس تیر کړو او ویي ویل: کله چی گلدسته مړه سوه
 فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د گلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموږ کورته راتلل
 ما خپل په غیږ کی دا غټه کره هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی
 خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته يي ....
 استغفر الله...

په حیرت او خلاصه خوله می جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه
 می هغه شپه د میلستیا را یاد شوه هغه د گلنازی ایندروو چی زما په خبری خندلی وه هغه
 خو دغه فاطمه نده کوم چی دوی یادوی؟ مور يي هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او
 د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه
 ووايم؟ جهان تر ماښام کوټه کی پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویي ویل
 چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما يي مخ
 ونيول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنگ ونکړی
 سمده!

زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار يي وویل: زه تاته
 بدماش معلومیزم؟ زره خو می غواری چی یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور
 کی هغه زما میلمه دی او موږ عادت نلر میلمه باندي لاس پورته کړو!

د هغه په خبرو لږ زړه می ډاډ من شو او لاس می ورنه خوشی کړو چی جهان په بسم الله ویلو د کوتی څخه ووت! نه بو هیرم سومره وقت به لاندی هغه تیر کړی وو خو زما زړه بی واره درزیدی! که رښتیا ووایم ډاریدم هسی نه جهان د کورنی خبرو کی راشی او هغه جنی خپل په نکاح کړی؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته می چی کتل لږ زړه می آرم کیدی، شاید یو ساعت کوته کی لکه لیونیانو سر خیدم راسر خیدم چی حویلی کی د ږ غږ شو؟!

د توپک د ږ په غږ زړه می ناساپه د وهلو څخه و دریدی! د ږ غږ سره د بنځو شور ماشور هم پورته شوو! په یو تلوار د کوتی څخه ووتلم چی تکرری می د سر څخه ختا شو خو زما فکر نشو ورته د دهلیز څخه دباندی حویلی خواته ووتلم ټول بنځی ماشومان او سریان حویلی کی ولاړ وه! زړه می بی واره درزیدی! شاوخوا می د جهان پسی کتل گلناز می ولیده چی په خوشحالی مخامخ سترگی بنځ کړی وه او ولاړه وه نظر می و نه تعیقب کړو او جمشید می ولیدو چی توپک یی په لاس کی وو!

او بی واره یی هوایی ږزی کول! هک حیرانه ځای پر ځای ولاړه وم نه بو هیدم کیسه څه ده دا ږزی ولی کیری؟ جهان چیرته دی؟ خپل د لمن په کش کیدو نظر می لاندی رابنکته شو چی جونید می به تروش تندی ولید د هغه لاس کی زما د سر تکرری وو؟ تکرری زما خواته نیولی وو او زه یی د لمن څخه کش کولم ترڅو د سریانو د نظر څخه می پته وساتی! ما لا تکرری د جونید د لاس څخه نه واخیستی چی یو نارینه مطبوط لاس زه خپل خواته مش کړم داسی چی بی واره شا خواته غورځیدم خو هغه ونیولم او خپل د غوږ څنگ ته می د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ و آوریډو!

- لڅ سر د باندی د دی شل لندغرو مخکی ته چشی کوی ها!؟

د هغه غږ شاید عصبی وو شاید غوسه ناکه وو خو همدا چی وایمی وریدی زړه می په کراره شو! په تلوار دهغه خواته وخر خیدم چی هغه زما تکرری زما په سر کړو او زه یی خپل د کوتی خواته ځان پسی کش کړم! کوتی ته چی ورسیدو ما په تلوار د جهان بدن ته کتل ترڅو کوم د زخم او مرمی نشان پیدا کړم خو هغه روغ رمټ و! زما پدی کار جهان په حیرت وویل:

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
 - هغ.... هغه مرمی پز وو.... توپک ... ت ... ته چا وویشتلی...؟
 جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانبردی شو او کرار یې وویل: هیس شی نسته
 هغه پزی هسی د جمشید چینجی دی نو څه ووايم ورته، وگوره زه یو دم شه یم!
 - ولی پزی کوی؟

جهان یو ژوره ساه واخیستل او پداسی حال کې چی په نالی کیناستی زه یې هم خپل څنگ
 ته کینولم او کرار یې وویل: فاطمه یې ورکړه!
 په حیرت او تلوار می وروکتل خپل په غوړونو می باور نکیدی! یعنی څه چی فاطمه یې
 ورکړل؟ یعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی و عدی او
 قولونه زما سره څه شول؟ یو دقه کی دا ټول دنیا راته اور وگرځیدل او خپل د ژوند ټول
 امیدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس گیره!

جهان چې زما وچ شونگو او بریدلی رنگ ته فکر شو په تلوار یې وویل: ای لیونی تاته
 وایم ما ونکړل، ما ته غوژ څه هغه یې بشیر په نوم کړل!
 - د .... چ...! .. د چا په نوم کړل؟؟؟

جهان زه خپل غیر خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر وینتیا یې بڼکل
 کول ویې ویل: هی هی زما لیونی زه ستا یو وینته پدی ټول دنیا نه ورکوم څه ورسیری
 در باندی بله شزه راورم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشیر ته ورکړل (جهان دا خبره وکړل او یو زوره ساه یط
 واخیستل ناساپه می مغزو فعالیت پیل کړو او لکه چی د یو لوی حادثی او پیبینی نه باید
 دسی ووايم لکه د مرگ څخه چی بیرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دق
 د حیرت او ویری څخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او
 یو پیاله اوبه یې راته راوړل د لږ ځنډ وروسته می کرار وویل: فاطمه خو د بشیر څخه
 ډیره لویه ده؟

جهان به افسوس خپل سر و خوځه ویې او ویې ویل: بس نو چشی ووايم؟ کاکا دا خبره نه
 پریژدل ویل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل یو یې نکوی ما هم نه منل اخیر
 .... لالا ویل زه یې بشیر ته کوم؟ هم نوم پر ځای سی هم نشان!

- ټولو ومنل؟

جهان- امم مجبور چی ویی منی دا د پزو غږ همدغه معنا درلود چې فیروز خان ارباب
ملسی بشیر خان ته یې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د ټول ککورنی تندی د خوشحالی
څخه خلاص وو او هر د کلې نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول ټول
خوشحال وه بغیر ده یو نفر څخه! هغه هم د جهان مشره وریندار یعنی د بشیر مور؟ حق
یې هم درلود زوی ته یې یو داسی جنی کړی وه چې عمر کی ورته زوی د ماشوم لځایه
راتلو! د جهان وریندار اول تندی جهان ته تروش نیولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او
مبارکی جواب یې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونیول.

د جهان مشری وریندار د دسمال راوړلو په وخت ټولو ته وویل چې زما د زوی ارمان د
دی بنځی سره پوره نشو زوی مې چی ځوان شو یو بل بنځه هم ورته کوم! که ووايم زړه
مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځید بی ځایه خبره به ویی؟ اخ د هغه جنی څه گناه
وه چې دسی قسمت یې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی څخه هغه لکه
چې رضا نه وو خو ارباب خبر پره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو
شول د بشیر له دسما راوړلو یوه میاشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو یو
لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د گرمی او حساسیت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره گرم
وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لگیدی او سخت د پینو
او ملا درد یې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ویورم هغه خوا چې راغلم او د
کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ یو بل ریشخند یې راپسی وتړو او گل بی بی خو
د ټولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ویل!

جهان د بام سر ټول پرده ونیو ترڅو د همسایه بام څخه سوک دیکخوا دید ونلری، او بیچاره
به د شپې زما لپاره د کولر یخ هوا پریخود او د بام په سر یخ هوا ته ځمليدو! هلته هم پر ما
خوب حرام و؟ ځکه دسپی او نور حیواناتو غږونه راتل او زه یې خوب ته نه بریخودم!

خو د شرم څخه می نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل یې کوبنښن کو زما سر خپل غیر کې ونیسی ترڅو د حیواناتو غبرونه وانه ورم خو بیا هم گوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه یو هفته به اختر ته پاتی وه، زما حالت بیحده خراب شوی وو نه می پوډی خوړلی شوه او نه راکي دمه او شومه وه! خسته خسته وم هیس کار می نشو کولی نه پوهیږم ولې؟! زړه می دومره نازک شوی وو چې د مرغ په پر وهلو می هم ژړا ته شروع ورکول، بیچاره جهان راسره سیل مرض شوی وو یوه خبره به یې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخیستلو لپاره جهان خپل مور ته روپی ورکړی وه البته ماته یې هم راکړل او د دی خبری په ویلو جی ته لږ خرید زما د مور او وریندارگیانو سره وکړه کوم شي چې دی پاتی شو ما ته ووايه چې زه درته راوړم زه یې خپل د مور او وریندارگیانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خرید بیحده زیات وو ځکه پنځه شپږ بنځی او لس دولس ماشومانو ته کالی اخیستل هغه هم داسی چې هر دانه یې خوبښ نه ویې او سل دوکانه گرځیدل هغه هم روژه کی؟! د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور می پښو یاری نکول چې د دوی پسی دی بازار وگورم! زما د حال په لیدو خو اول دوی بنه راپسی وخنډل او ریشخند یې راباندی ووهه! تر دی چې د جهان مور هغوی ته وویل چې دا به زما سره بیرته کورته لاړشی او تاسو خرید وکړی! زړه نیولی د ژړا څخه پک بیرته کورته راغلم

هیس شی می وانخیستی د اختر لپاره زړه می دومره نازک شوی وو چې د کوتې مینځ کی ناسته وم او په لوړ غږ می ساندی وهل! نه پوهیږم څومره وخت به می هلته ژړلی وی او ناسته به وم چې خوب وړی وم کله چې راویخه شوم گورم کمپل او نالی کی څمیلیدی یم؟! جهان هم زما څخه یوڅه لری د نالی په څنډ ناست وو زما د خلاص سترگو په لیدو یې کرار وویل:

جهان- په تا چشی سوی زما نازولی؟

د هغه په ناز زما سترگی بیا زما بی ارادی د اوبنکو پکی شول! چې جهان زما سر خپل غیر کې ونیو او زما د کرار کولو کوبنښن یې شروع کړو خو هغه چی هر سومره زما د

آرام کیدو کوبنبن کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل می ژړا ته شروع کړی وه جهان خپل د غیر څخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاری؟ چشی سوی؟ چا درته چشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ چشی دی؟ تخو ماته ووايه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو څه به می ویلی وایي جهان ته؟ یواځی لفظ او بهانه می چی ذهن ته راغلل همغه می ورته په لړزنده غږ وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریخی د حیرت څخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترگو دا خو ژړا نلری خو کرار ووايه زره می خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ می وویل: کله؟
جهان- امم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوشتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورخی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی؟!
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کی ونيول او کرار یې وویل: تخو نغواری اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس می نه ویل یواځی سترکی می د اوبسکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیر ته دعوت کړم او ما بیا زرا ته شروع ورکړل، بیخی می خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چی وژاړم، تر مازدیگر مابنم جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د مابنم په آذان یوڅه لږ کرار شول د پیر زرا څخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژي غوښت بی توانه او خسته په حای ځمیلیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوتی څخه ووت او ما جونید ولید چی زما د کوتی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یې راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ می کړل چې راشی کله چې راغلو نه بوهیرم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیر

کی ونيو او بيا مي ژړا ته شروع ورکړل او د سپين سرو بنحو پشان مي ورته خبری شروع کړل.

- اخ زما بی مورہ زویہ، ټولو د اختر کالی وکړل ته همداسی پاتی شوی؟ تاته چا وه نه ویل چې کالی لری؟ خپلی لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما یتیم بچیہ! (نه پوهیرم ولی خو خبر می کول او ژړل می بیجاره ماشوم زما پدسی ژړا ویریدلی وو او کوبنبن یی کوی چی ما آرامه کړی هی ویل یی جهان بابا راته کالی اخیستی. خپلی لرم او خپل په ماشومانہ انداز یی غوبننل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چی د کوتی دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟

د جهان په راتلو جونید زما د غیر څخه جلا شو او په ژړا د کوتی څخه ووت چی ما د جونید تلو ته په اشاره وویل: هیچا ورنه پوبنننه ونکړل چی کالی لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواری؟ یو کوچ کی لکه صغیر ناست وو او .... (ژړا می خبره پری کړل چی جهان په تروش تندی رانږدی شو او ما تازه د هغه لاس کی یو د پیتزا قوطی او کباب ولید هغه پودی زما مخ ته کیخودل او په همغه تروش تندی وویل: نونی به یتیم صغیر او بی کسه هم نه یی؟! د ټولو څخه اول می هغه ته د اختر شیان واخیستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بیا می هم ژړا راروانه وه چی هغه په گواښ لرونکی لهجی وویل: قسم درته یادوم به والله هی کی یو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بیا نو دا! که ربننیا ووايم د جهان پداسی محکم لهجه و ویریدم او خپل د اوبنکو د توی کیدو مخه می ونیول او شکر دا ځل کامیاب شوم چی جهان په تروش تندی پودی زما مخ ته کیخودل او د کوتی څخه ووت د څو دقو وروسته د یو دسترخوان سره راغلو او ټول اخیستل شوی شیان یی په دسترخوان منظم کیخودل، د جهان د کیناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی گوله جهان زما خواته ونیول یو څه کباب په گرمه پودی کی بیچل شوی همدا چی د کباب بوی می په پوزه ولگید کانگی می راغله!

او په یو تلوار د تشناب خواته می منډه کړل چی نږدی وو وغورځیرم! تشناب ته په رسیدو د کانگی کولو لپاره هیس وه نه خو هسی می زړه بد کیدی بیچاره جهان د تشناب

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چی څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چی جهان تشناب ته راداخل شو او زما اوږی د شا لخوا و نیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانگی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریزم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راحم.

جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غور و نیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چی لږ ډایمن شوم حال می ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری څنگ نالی باندی ځم لیدم چی جهان خپل واسکت او خولی په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کی راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟

جهان- حجاب دی واغونده ورم دی ډاکتر ته حتما یو شی در باندی سوی چی دا ر کم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره و آوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیچا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځی؟ جواب یې ورنکړو موتر چی حرکت وکړو ما د موتر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چی موتر دریدو همغسی گنگس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکتر ته ورسیدو او کله د ډاکتر کوتی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکتری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنگ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیگه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیل ویی ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لږزنده غږ می وویل: 22 کالو یم نوم می هم هوسی ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

ډاکټره پداسی حال کې چې زما په لاس د فشار علاه لگول وېي ويل: هغه سړی چې
 درسره راغلی دی هغه دی میره دی؟
 - هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواډه کيژی؟

- دوه دونیم میاشتي کيږی!

ډاکټری خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص گوشکی نوم می ورنه نه و زده! هغه یې
 واچول او زما د فشار کتلو وقت کې وویل: د دی څخه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر
 شوی وو؟
 - نه!

ډاکټره بیرته خپل ځایگ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میره ته
 ناری کړه!

خپل لځایه په یو سختی او گنگس انداز پاسیدم دروازه می چې خلاصه کړه جهان می
 دکوتی مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولی وه او تسبیح په گوتو کې اړول
 رارول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته
 راوکتل او زر لځایه راپورته شو.
 جهان- چشی ویل ډاکټر؟
 په بی حال غږ می وویل: وایي ته راشه.

جهان زه د اوری څخه و نیولم او ځای سره یې د کوتی ته ننویستم دواړه څنگ په څنگ
 ډاکټر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو څخه راپورته کړو او پداسی
 حال کې چې هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول وېي ويل: اوس خو کم ټیست
 نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوره
 لږ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیست به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟

ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسیم ویلی ته دا نسخه راوره خدای مهربان دی.
 جهان زه کوته کی پریخوډم او د نسخه راورلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوتی کونج
 کت ته اشاره وکړل او وېي ويل: هلته پریوځه په هغه کت.

په سل زور او زحمت مې ځان تر کت ورسه وپې پنځه دقو کې جهان د دوا سره راوړسید
ډاکتره زما د لاس په رگ لگیا وه ترڅو کنول تیر کړی خو زه د ماشومتوب څخه د
پېچکاری کنول څخه ډاریدم نو د ډاره مې ټول رگونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته
په سل زحمت ډاکتری راته کنول تیر کړو اول یو تقویتی د فشار سپروم

چی هغه کې د کانگی پېچکاری اضافه کړل او یو هم د بدن د درد، سپروم نیم ساعت کې
خلاص شو او زما طبیعت یې یو څه برابر کړو سر مې یو څه سپک شو او نور گنگس نه
وم ډاکتری یو بل نسخه زما خواته ونيول او وپې ویل: لاندی لابراتوار کې دا تیست وکړی
بیا ماته راوړی.

نسخه مې واخیست او د کوتی څخه ووتلم زما په لیبو جهان زر رامخکی شو او کله چې
زما رنگ او روی لږ تازه ولید له ورايه تندی خلاص شو.
جهان- شه یې اوس؟
- هو.

جهان- زه شکر چې دمه دی لږ راسته ده.

نسخه مې د جهان خواته ونيول او ورته د چک آپ مې وویل، هغه هم زما لاس نیولی د
همغه یاد شوی ځای په خوا روان شو یو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقي زمور
لاس ته را کړل او ما هغه په لاس کې نیولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاینات مې د ډاکتری و مخ ته کیخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته
ماته وویل: ورځه میره ته دی ناری کړه.

داسی زور یې را کړی و داچی هر دقه ډاکتری ویل میره ته دی ناری کړه! زړه مې
غوبنت یو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه مې ونه ویل جهان ته مې غږ کړل بیچاره په
تشویش کوتی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل ټیکر یو ځل جوړ کوی بیا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله یې
د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخیر جهان په قهر جن لهجه وویل: مهربانی آورو څه مشکل
دی؟

د جهان په غږ ډاکتر د معاینات کتلو څخه سترگی واخیستل او مور دواړو ته یې په کتلو
ووویل: دا اول وار چې دی راوړل ورباندی شکی وم خو ډایمن نه وم خو اوس ډایمن

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشې ډایمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشې دی؟
ډاکټری څو دقی مور دواړو ته وکتل بیا یې په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری!

جهان په گنگس انداز د ډاکټری څخه پوښتنه وکړل: چشې؟ زه پوی نسوم!
ډاکټره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیری!
ډاکټری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ گړخیدی "مبارک شزه مو کوچنی
لری!!" مبارک شزه مو کوچنی لری!! "مبارک شزه مو کوچنی لری!!" د جهان په کار
چې زما لاس یې کلک ونيو او په خندا یې راوکتل د هغه گنگس انداز څخه راوتلم!
ډاکټری خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تر واسه هک حیرانه وم.

ډاکټری- دا څو ورځی روژی دی نه نیسې هم مور او هم جنین (مطلب ماشوم) دواړه
بیجده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم
خواړه او خوراک یې چی خوشیژی هغه ورته واخلي، د استرس او خفگان ماحول څخه
یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی (مطلب هغه چې بنځه د حامله داری وقت کې یو
خاص خوراک یا شي ته زړه کیری موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم
خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هر مونونه بدل کیری نو
شاید کوچنی، کوچنی الفاظو باندی غوسه، ژړا، قهر او داسی احساسات بنکاره کړی نو لږ
دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشې؟

ډاکټره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او
سیروم لځایه میوه او نور خوراکي مواد ورکړی چې لږ انرژي پیدا کړی (ډاکټری سر
راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې
وکړی) د ډاکټری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې
کرار و خوځه ویې) اوس لارشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

ورځخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسیت اوس نه معلومیږی؟
 ډاکټره- بهتره به وی ووايست جنین نه کوچنی! تراوسه د 1:5 میاشتو یو د غوښی ټوټه ده!
 نه سر لری نه بر! تر څلورم او حتا کله ناکله تر 7 میاشتی د کوچنی جنسیت معلوم کول
 سخت وی او تاسو اوس غواړی معلوم کړی؟
 جهان- یا ... هغه .... خدای دی خیر کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا یا بل شی خو
 په کار ندی؟
 ډاکټره- یواځی او یواځی بنه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله یی وساتی.
 جهان- په سترگو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله گانو ته یی
 د شیرنی په توگه پیسی ورکړل! تر موټر چی رسیدو جهان خو یو شل ځل پوښتنه وکړل
 چشی ته دی زړه کیږی درته واخلم؟ او ما یواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو،
 زما لاس یی کلک نیولی وو د شفخانی څخه نیولی تر کوره! یو دم یی لځان څخه نه جلا
 کولم کور ته د رسیدو مخکی د یو هوټل مخکی موټر و دره ویی او ماته په منت شو ترڅو
 یو شی وخورم! خو ما هیس شی ته زړه نه کیدو

جهان بنکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شی چی هلته پوخ کیدو یو یو خوراک
 راوخیست او موټر ته راپورته شو چی ما په کراره ورته وویل: تا روژه ماته کړه؟
 زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان یی سر وخوځه ویی او په خدا یی وویل:
 درسته ورځ تږی (تږی) وم ځان سره می ویل مولا الله کړل اکبر ته یی نه پریژدم او یو
 جگ وبه چیشم! خو اوس فکر کوم نه تږی یم نه وږی! اصلا بیخی لکه په آسمانو کی چی
 گرځم دسی خوشحاله یم.

جهان زما لاس خپل لاس کی کلک ونیو او د بنکل کولو حال کی وویل: اوس زه الفاظ
 نلرم د بیان لپاره باید یو څه کرار شینم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تراوسه هغه
 ستوی شهریانو خبره شوک کی یم!

جهان خندل خبری کول نازونه یی راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

فکر منده وم! او د فکر څخه زیات ویریدلی! نه پوهیږم ولی خو زړه مې نا آرمه و!
ککورت ته په رسیدو جهان بغیر لدی چی چاته کوم څه ووايي زه یې تقریبا نیولی نه باید
ووايم په غیر کې خپل تر کوتی وپورم! او بیا په تلوار د کوتی څخه ووت د څو دقو
وروسته د جهان مور راغله! زما په خیال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چی د مور تندی
داسی خلاص وو او په خدا یې زما تندی بښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخیر او خوشحالی دی دنیا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی
خدای دی یو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصیب کړی.
ما د شرم څخه سر بښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی څخه نه تینگ کیدی هی ویل
یې غواړم هوای یزی وکړم! خو مور یې ورته ویل شرم دی د ماشوم په پیدا کیدو خلک
یزی کوی نه په نس کیدو! البته خبره یې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره
موافق وم، جهان مور څو دقو زموږ سره کیناستل او نصیحتونه او خبری وکړل د تلو
وقت کې وویل:

جهان مور- هیچا ته ونه وایي چی کوچنی لری!
په حیرت مې وویل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترگی وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چی نس دی یوڅه مخکی
راځی او خلک درباندی پوهیژی ته چاته شی مه وایه!

ما جواب ورنکړو او د شرم څخه مې سترگی بښکته واچول خو جهان وویل: بد به وکی
هغه سوک چی بد نظر باندی زما شزی او کوچنی ته وگوری! هغه دواړه سترگی ورته د
کاسی څخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ویل او د کوتی څخه ووتل چی جهان اخیستلی تول خور اکونه
زما مخ ته کیخودل! او په یو خاص لهجه یې وویل: اممم شه نو شه ملکه عالی چشی دی
خوشیژی پدی فقیرانه خور اکونو کی؟
په شرم او حیا مې وروکتل او ومې ویل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خدا وویل: ولی ونکم؟ ته اوس یواځی امر کوه امر نور باره خلاصه یې!
په شرم مې وویل: اوس مې یواځی خبره منی؟ که ماشوم نه وایي ندی منل؟

جهان- هغه وخت مي هم منل هغه وخت حکم منل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!

جهان په خدا او نازونو د هر اخیستل شوی خوراک څخه لږ لږ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مي نه لږی او په لیدو يې کانگي می راتلل، نور دومره خوراکونو سره مي حساسیت نه درلود ما بنام د دی دوه میاشتو د عادت مطابق غوښتل مي د بام په سر ځایونه هوار کړم خو جهان پرینخوډم او خپل يې هم فرش هوار کړو هم ځایونه واچول بیا دهغه څخه وروسته یط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتیاط يې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پیدا کړو چې هسی نه غلظه و خو ځیرم او ماشوم باندی یو شی وشی؟ ماشوم! عجیبه احساس دی کنه؟ یو داسی انسان چې ستا د بدن د وینو او وجود څخه جوړ شوی؟ او ستا خپل په تعلق کیدی! داسی چې هیس سوک يې ستا څخه نشی جلا کولی!

شپه د نیمی څخه تیره وه جهان ویده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مي د آسمان ستورو ته کتل او کله مي هم د سپوږمي رڼا ته او کله مي هم د حیواناتو شور ماشور تر غوږ نیوی عجیبه احساس مي درلود! لدی چې یو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زمانس کیدی او زما د وجود د رگ، رگ او څاڅکی، څاڅکی ویني څخه تغذیه کوی او ژوند اخلی عجیب کیفیت يې درلود!

خپل لاس مي په نس کیخوډو خو هیس کوم عجیب شي می احساس نکړو؟ ډاکتری ویل تر اوسه یو توپه غوښه ده؟ زمور د پوهنتون استاد ویل د ماشوم زړه په څلور میاشتني کی جوړیږی؟! او همغه څلور میاشتو کی خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه څخه مخکی هیس شی نه وی! یعنی اوس زما په گیده کی د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوگر ځیدم چې کرار خوب باندی ویده و د سپوږمی په رڼا کی مخ کامل راته بنکاره کیدو.

نه پوهیږم ولې خو یو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مي د هغه په مخ کیخوډ د هغه په وینیتیانو، گیره مي لمس کړل! یعنی ماشوم به د جهان په څهري وی یا زما؟ که هلک و شاید پلار ته لارشی؟ نه ځینی هلکان ما لیدلی خپل د مور پشان سترگی او قواره

لری! مطلب سترگی به یې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کی یوبه شوی وم او لاس می هم د جهان په وینتیانو کی تیره و چې د جهان د خوب پک غر می واوریدی:

جهان- خوب نه درخی؟

- راوینس می کری؟

جهان کامل زما خواته را وخرخید او زه یې خپل غیر خواته را کشه کړم او کرار یې وویل: امم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په خیر، خیر کتل؟
- جهان!

جهان- جان جهان.

- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویی؟
جهان په خدا وویل: امم دی کی علمی بحث دی!

- ووايه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوببیری هلک که جنی؟

جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زره خبره که وسی زه لور غواړم!

- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟

جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!

- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخنډل او ویی ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار می چې ته کابل کی ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنگ مو وکی (جهان کرار وخنډل او زه یې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویی ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه ههههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خدا می په خوله راغله او ورته می وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کری وو! په هغه سور دوبي او گرمی کیدی غټ پټو، واسکت، او سپین کرمیچ بوتان دی په پینو کری وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

جهان په خدا وویل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
 - دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
 جهان- رشتیا که ووايم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص
 سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر وهلو شوقی نه يم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کيخودلی و! چې ما ورته وویل: لاس دی
 لری کړه.
 جهان- ولی؟

- بد مي راځی دسی زما به نس لاس وهی!
 جهان- یووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
 - لور؟

جهان- اهوم زما شایسته لور.
 - که هلک شو بیا؟

جهان- امم بیا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو یو هم نشته د ډاکټری خبره هسی یو ټوټه غوښه ده نو لاس دی لری کوه.
 جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل یې زه خپل غیر کې ونيولم او کرار یې وویل: اصلا
 زوی او لور ایله کوه اوس مهم مور یې ده.
 جهان خپل د خبری کولو وروسته په خدا شو چې ما په شرم غوښتل ورڅخه لږ لری شم
 خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غیر کې نیولی د ویده کیدو یې وویل.

د هغه ورځ په سهار جهان خرید ته تللی و او ماته جونید ته یې د اختر کالی اخیستی وه، د
 ټولو څخه چې راته جالب،خوښ او هم عجیبه احساس می پیدا کړو د جهان لخوا په
 اخیستل شوی یو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! یو جوړه گلابی رنگ بیجد کوچنی کالی!
 د جهان په خبره زما راروان ماشوم ته!

ټول ورځ می هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو می مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د
 جهان نوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! ټول کلي سریان راتل ارباب ته د اختر
 مبارکی لپاره! کارونه هم بیمده زیات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودریدی
 چی نور چای هغه خلاص شول! ټول ورځ می وقت پیدا نکړو چې لاس او مخ دی

ومینځم او د اختر کالی می و اچوم د مازدیگر خوات لږ کور په آرامه شو، د سهار څخه می جهان هم نه و لیدلی یواځی د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کی می لیدلی و!

رښتیا که ووايم زړه می ورڅخه ونيول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کی هغه باید یو اختر مبارکی یو خبره خو راسره کړی وایي؟ خو د سهار چې د کور څخه وتلی و او ماته یې هیس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نیولی خپل د کوتی خواته روانه شوم نه می د اختر کالی و اچول او نه می هم کوم سینگار وکړو خفه او خسته کوته کی کیناستم! خپل لاسونه ته می وکتل چې په نکریزو سره وه! دا راته ما بنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ویل مه کوه او هغه ویل نه باید لاسونه دی سره کړی اخیر زما لاسونه یې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس یې هم په نکریزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکریزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو یې وخنډل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتیا کی ورکړو او ویې ویل خپل د شزی لاس می سور کوی پدی کی د چشی شرم دی؟ خو زه سومره وشرمیدم پدی کار د جهان وریندارگیانو او مور ته! په همدی فکرونو کوته کی ناسته وم چې د کوتی دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په لیدو چې نه می کالی اگولی وه او نه می هم سینگار کړی وو په حیرت یې وویل:

جهان- ته ولی دسی ناسته یې؟

په غوسه می ورنه مخ وگرځه ویې او ومې ویل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟ جهان په حیرت وویل: زه او لوفر بازی؟

- هو نو د سهار چی د کور ووتی اوس د ما بنام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی یاده وی چې ستا سره یې یوځای تیر کړم؟ جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زما په سر یو قوم قسم اخلي هغه وقت ته ماته لوفر وایي؟ هی هی د رشتیا هم چی پر شزی باندی د میره قدر هیس کله نه معلومیزی!.

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟ جهان په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته می

تلی وم؟

د جهان پدی خبره می وروکتل نه پوهیرم ولی خو سترگو کی می اوبنکی راتولی شول
چی جهان په تلوار وویل: ای ای و نه ژاری زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسی تلی وم
کابل ته!

په حیرت می وروکتل: چیرته؟

جهان زما څنگ ته کیناستی او زما د لاس په نیولو یی وویل: هغه ډاکتری ویل ته ډیر
کمزوری یی او نه باید ستړی سی نو ما ځان سره ویل چې د دی دنیا سر څخه تا ویسم
کابل ته ولاکه خدای نکرده نه ته پاتی سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور
می راوړل!
په حیرت می وویل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتیا وایی؟

جهان- ما تر اوسه تاته درواغ ویلی؟
بغیر لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وویل: ای په
کراره سوک دسی نه ولاړیژی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل می لاړشم وگورم چی جهان رښتیا وایی او
ادی او بابا یی راوری کنه؟ خو جهان پرینخوډم او ویل اول کالی بدل کړه لږ سینگار وکړه
هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی!؟

دومره ډیر یی وویل چې مجبور په تلوار می کالی بدل کړل او نه پوهیرم سر کم می
سینگار وکړو او د کوتی دروازی خواته په پرواز شوم، د زینو څخه د رابنکته کیدلو وقت
باندی د جهان زاره وچوډل هی ویل په کراره په کراره خو ما هیس توجه نکول دهلیز ته
چې ورسیدم د ادی او بابا غږ می د جهان د مور د کوتی څخه واورید په تلوار می دروازه
خلاص کړه، فکر می کو کلونه، کلونه کیزی چې ادی او بابا می ندی لیدلی!

نه می د جهان مور ته نه ارباب ته او نه می هم په کوته کی موجود کسانو هیچا ته فکر
ونکړو او خپل ځان می د ادی غیر کی واچو! ادی می کلکه نیولی وه او اوبنکی او سلگی
وه زړه تنگون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وریدل، د ادی د غیر څخه جلا شوم او دا

خُل د بابا امن غیره او مردانه لاسونه وه چې زه یې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر ژړا څخه د جهان طاقت تمام شو او ویی ویل: بس دی مه ژاره.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیر څخه جلا کړم او په خدا یې وویل: بس دی مه ژاره کنه دا خاوند دی مور بیرته کور ته استوی.

جهان- استغفر الله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا!...
په شرم می سترگی بنکته واچول د ادی او د بابا د خبرو څخه معلومیدل چې جهان دی هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی څنگ ته ناسته وم دومره می خُان د هغی شاته پت کړی و چې د ارباب او د جهان د ورونو نظر راباندی ونه لږیری ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې گرم راغلی وه جهان هم د جهانگیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان وریندار گیانی کوټی ته رانغلل ځکه د بابا څخه یې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې ستریا بهانه کړل او زما سره د کوټی راوتلل، خپل کوټی ته می ویورل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما کوټه چک کول د کوټی وروسته زما نمبر و زه یې د لاس څخه ونیولم او مخامخ راته کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر کړو او کرار یې وویل: خدای دی ما ستا څخه قربان کړی.

په تلوار می وویل: خدای دی نکوی.

ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور می نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو خبره وه؟

په شرم می سر لاندی واچوی چې ادی غیر کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات ټینگار او گیلو چې ویل یې زه مو پریخوډم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاری! ادی مجبوره شوه لاره شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم، هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندار گیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټی

دروازه مي خلاصه کړل او جهان مي د الماری څنگ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوتونه او حسابونه را ټول کړل او خپل څنگ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جگ مې کیخود او د جهان څنگ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیر خوانه کش کړم او په گيله مند انداز یې وویل:

جهان- بیره بی وفا یې.

- ولی؟

جهان- یو هفته!

خدا مې راغله پوه شوم چې مطلب یې څه و؟! یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوته کی وو!

زما په خدا جهان کرار وویل: خنده خنده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟

- خود نو څه می کړی؟

جهان زما مخ خپل خوانه وگرځه و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چی مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموږ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیری... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....

جهان زما خبره پری کړل او په خدا یې وویل: اهاا دور واغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چې هغی ویل ولاړسه خپل کوتی کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر بسکته واچوی، چې جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!

- نه ما دسی نه ویل.

جهان- امممم تا دسی نه ویل شه ..

خاموش شوم چې جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد پوهیژی چشی کوم؟
- څه؟

جهان د شیطنت خپل وریځي پورته واچول او ويې ويل: خم ايران ته يو دوه کاله دسی یواځي پاتي سی بیا زما په قدر پوهیږی بیا هغه وخت گورم وایي میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لور غږ وخنډل او ومي ويل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخنډل او ويې ويل: ايران ته مسافر کیږم ستا د لاسه.
په شیطنت مي وويل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ويې ويل: ایران ته.
په شیطنت مي وويل: کله ځی؟
جهان- چیری؟

په شیطنت مي وويل: وی خو ته وایي خم ايران ته وایم کله ځی چی کالی دی درته سم کرم د سفر بکس دی درته جوړ کرم؟

زما په خبری جهان خپل وریځي د حیرت پورته کړل او ويې ويل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواری زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیر څخه مي ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کي می په شیطنت وويل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایي روان یم ما هم ویل پخیر... (په زوره مي ځان کلک کړی و چی له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کي ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ويې ويل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یي اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چی ووايه مه څه زړه می درپسی تنگ کیږی وایي کوم کالی درته بکس کي ویزدم!
په هوار شوی نالی څمليدیم او خپل مخ مي د هغه څخه وگرځه ويي، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مي چی کتل خندا مي راتلل نو ځکه مي مخ ورنه وگرځه ويي چی جهان زما د غوږ انډی ته وويل: فکر د دی زما حق خوری!

- د څه حق دی؟

جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا گرځه ولی؟!
بغیر لدی چی مخ ور وگرځه وم په شیطان لهجه مي وويل: کوم خاوند چی خپل حامله

داره بنخه د پلار په کور پریردی او خپل د لوفری لپاره ایران ته حئی داسی خاوند هیس حق نلری تمام.

جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ویی ویل: هیس حق نلری؟ تمام؟ ها؟
په همغه شیطنت می وویل: هو تمام زما او ستا نور کچی (خپل د لاس کوچنی گوته می جهان ته د کچی مطلب قهر په معنا و نیول چي هغه هم ناخوانی ونکړل او زما گوته یی په غاښ کړل او په خندا یی وویل:

جهان- ته دوه ولیشتی (مطلب تیت قد) زما سره کچی کوی؟

- اول خو دوه ولیښته نه زما قد 166 دی دویم هو کچی.

زما په خبری جهان په لور غږ و خندل او ویی ویل: خو ... خو .. قد دی سونی دی 66؟
په غوسه می وویل: 166!

جهان په خندا وویل: هغه سل تا ورپسی کړی کنه ته 66 ته یی.

- خپل به 66 ته یی زه ډیره هم لور قدی یم.

جهان په خندا وویل: هو هو ته چنارگله یی.

په گواښ لرونکی انداز می ورته وویل: کوم شک لری؟

جهان په همغه خندا وویل: یا ... یا زما دی توبه وی ته ووايه 180 قد لرم زه هم وایم په سترگو.

- سترگی دی بی بلا.

جهان- جار ناز ورکول دی هم زده دی خو نه وایی؟!

په شرم می خپل نظر ورڅخه و نیو چي جهان خپل غیر خواته و نیولم او په کراره یی

وویل: رشتیا ووايه ایران ته ولاړسم خفه کیژی راپسی؟؟

یو دقه می فکر وکړو چی د جهان څخه لری ژوند کول څنگه دی! او همغه یو دقه فکر
زما و جود له ویری و لږزه وی، په کراره می وویل: که ته ایران ته ولاړسی زه هم ځم د
بابا کورته.

جهان- ولی؟

- نو ستا څخه بغیر زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلی یم ستا په شتون دلته
یم که ته یو ورځ ونه اوسیری زه هم ځم لدی ځای څخه.

جهان- امم دغسی توکی می کول ما خو خپل ځان په غاړه کی ندی ولیدلی هلته ولاړسم

په دوه ورځو کی سکنه کوم.

په خدا می وویل: خدای دی نکوی ولی؟

جهان- یعنی دونی ستا څخه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ پودی خورلی؟
ستری سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راحم ستا د
لاسه به بوډا یم!

په خدا او شیطنت می وویل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول څخه بوډا وی!!
جهان په خدا خپل د گیری او سر څو سپین وینتیانو ته اشاره وکړل او ویی ویل: بارو
وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه څلور هم د سر!
اوس وگوره (د هغه په خبره ما هم په خدا د هغه د گیری او و وینتیانو سپین شوی
وینتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خدا راکتل.

- دا یی هم 13.14.14.15.16.17...

زه لا د وینتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وویل: وه سم یی شمار کړه چی تول ستا
د لاسه دسی سوی.

- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول څخه هم دست دوم ویی!

(دا خبره می د خولی څخه بی ارادی ووتل او ژر می خپل به خوله لاس کیخود چې
جهان د خدا او حیرت څخه په لور غږ وویل: چشی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته
چنایی کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار می وویل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.

جهان- شه نو شه زه اوس دست دویم مال سوم ..!

- نه ما دسی نه ویل.

جهان په شیطنت وویل: دست دوم مال ډیر کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی
(جهان خپل د خبری سره سم زمانس ته اشاره وکړل چې د شرم څخه می مخ تک سور
شو او په غوسه می ورته وویل: ډیر بی ادب یی.

زما په خبری جهان په لور غږ وخنډل او ویی ویل: وی خورشتیا وایم.

***

دریم میاشت می تازه شروع شوی وه خو زمانس د عادی حالت څخه بیخده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لارشی ډاکتر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکتر ته یی ویورم! او ډاکتری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په اوریدو ټول کور او کلی کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یی اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یی وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یی وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترڅو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیچا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یی ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یی هلکان یی پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یی دلداری راکول چی خدای به خیر کړی.

ډاکتری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یی لیکي جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په گواښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خورل! د گل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرکه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لگیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د گرځیدو نه وم وزن می چی چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکتری ویلی وه چی لږ لږ دی وگرځم او ډیر استراحت هم ښه ندی! خو د اوه میاشتو مفتو خورلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر، منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تگ وایی! ځان به می په هغه اچولی وو هغه به ځان

پسی کش کولم.

د ډاکټري په خبره چی ویلی وه په زینو مه پورته کیره بنه ندی درته، جهان لاندی کوتی ته شیان راوری وه، د ارباب د کوتی څنگ کوته زمور وو! داسی بد موقعیت یی وو هر دقه که به د ارباب د مخ څخه تیریدم داسی شرمیدم جهان ته می څو ځله وویل خو هغه ویل د ماشوم تر پیدا کیدو مجبور لاندی کوته کی و اوسیرو ځکه زینو باندی پورته کیدل تاته بنه ندی! ما چی هم ولیدو بله چاره نشته مجبور یا د کوتی څخه نه وتلم زیاد یا هم که بهر تلم اول می شاوخوا کتل چی ارباب خو نشته! بیا د کوتی څخه بهر کیدلم.

نیمه شپه وه جهان په آرامه خوب ویده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلویزیون وو نه می موبایل درلود نه هیس کوم بل شی! درسته ورځ یا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ویل یا هم همغه یو دانه د رحمان بابا دیوان اشعار می مطالعه کول! زړه می بیحده تنگ وو مخ می د جهان خواته راوگرځه ویی غوښتل می راوینس یی کړم! خو زړه می ونشو درسته ورځ ستړی وو یو ما بنام بیکاره شو هغه هم اوس زه یی خوب ته پرینردم ظلم دی!

بغیر لدی چی جهان راوینس کړم په سل مشکل باندی لځایه پاسیدم خپل تکرری می په سر کړو زړه می غوښت لږ حویلی کی قدم ووهم! کرار کرار له کوتی څخه ووتلم ټول کور کی یو درنه خاموشی خپره وه، شاید دشیپي دوه دری بجو خوا وه په مشکل می خپل څپلی په پینو کړل پینی می پرسیدلی وه! او په زحمت باندی څپلو کی ځای کیدل! د دهلیز د دروازی خواته روانه وم یو لاس باندی می خپل ملا نیولی وه بل می هم په نس ایخودلی وو بیخی سمه نشوم تللی! د دهلیز دروازی ته رسیدلی نه وم چی د ارباب غږ می د شالخوا واوریدی!

په ویری او وحشت باندی شاته راوگرځیدم چی ارباب خپل د کوتی د دروازی څخه زما خواته رانږدی شو زما په لیدو یی کرار وویل: و خو می نه بیره ولی؟
- ن .... نه ..

ارباب- زه شه دی ... چیری تللی؟

نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم می ورته وویل: هغه لږ زړه می تنگ و غوښتل می حویلی کی لږ وگرځم.

ارباب- درد لری؟

د شرم څخه می خپل شونډه وچپل د کوتی څخه په راوتلو پښیمانه شوم، په بنکته سر می د نه پشان جواب ورکړو چی ارباب کرار وویل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنی (حامله داره) شزی ته شه ندی په دی تور تیاری کی وگرځی هلته به دی خدای نکرده د پیشو د بچی میاو اوریدلی وی او د ویری به دی کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حیرت می وروکتل چی هغه زما د کوتی خواته اشاره وکړل او ویی ویل: که بیخی خوب نه درځی جهان راویش که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوتی خواته بیرته روان شو، رښتیا وایی زه هسی خپل دومره ډارنه شی یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز و هم اوس دومره شجاعت ما د کوم کړو چی د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کی یواځی قدم ووهم هغه هم دشیپی په دری بجو؟

خپل کار ته حیرانه شوم خپلی می د پښو وباسل او د کوتی خواته روانه کیدم چی جهان می ورختا ولید چی د کوتی څخه راوت، زما په لیدو څو ثانی راوکتل لکه چی یو څه زړه یی ډاډمن شو په همغه گنگس انداز له خوبه رامخکی شو او ویی ویل: چیری تللی وی؟
- خوب می نه راتلو غوښتل می قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟

- هوم.

جهان- زه به دی راویش کړی وایی.

- هوم خو ستیری وی زړه می ونسو.

جهان خپلو وینستیانو کی لاس تیر کړو او ویی ویل: زه راځه اوس خو راویش سوم.

- نه اوس می نور زړه نغواری هسی تکه توره شپه هم ده.

بیرته کوتی خواته روان شو، جهان خپل ځای کی خملیدی او زما به لیدو یی وویل: سبا زم درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چی نه یم کولی سم خبر دی واخلم.

د هوم په ویلو می جواب ورکړو چې جهان کرار وویل: درد لری؟
- نه

جهان- بیا ولی دسی خفه او نا آrame یی؟

- نه پوهیرم فکر کوم زره می یو چا خپل موت کی نیولی او نفس می را قید کوی.
جهان زه خپل غیر ته نږدی کرم داسی چې زه په تکلیف نشم او کرار یی زما د غور څنگ
ته خپل په هغه بنایسته غږ د قرآن ویل شروع کړل! دومره بنایسته یی تلاوت کوی چې
زه ما ورته بی اختیاره غور نیولی و، هر حرف هر لفظ هر آیت هر زبر هر زیر یی
داسی بنایسته قرات کو چې زما نفس تنگی لمینځه ویورل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته می غور نیولی وو، چې خوب وری وم، سهار کار ته
د تلو مخکی جهان زه راوینسه کرم، یو کتاب نصیحت او وصیت یی راته وکړو، بیا پداسی
حال کی چې زما لاس کی روپی کیخودل زما تندی بنکل کړو، او خپل د کار خواته روان
شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی می ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو
مخکی روقیه په زر چل او فریب ولاړه کرم ترڅو یو شی وخورم، د ماشومانو پشان
اخلاق می پیدا کړی وه ترڅو چې جهان یا یو چا راته ویلی نه وایي او ډوډی راته راوړی
نه وایي ما هم هیس نه خورل!

د ډوډی خورلو وروسته بیا می سترگی د خوب څخه نه خلاصیدی روانه شوم چې کوتی
کی ویده شم چې ناساپه می د حویلی څخه د جونید د ژړا غږ واوریدی؟! په تلوار د حویلی
خواته روانه شوم کله چې ورسیدم نو جونید او بشیر د جهان مشر وراره چې فاطمه یی
ورته کړی وه د جنگ په حال کی ولید؟ بشیر جونید د لغتو لاندی نیولی وو د هغه پدی کار
په یو تلوار د څو دانو مخکی زینو څخه بنکته شوم داسی چې خپل وضعیت می یو دم لیاډه
وتی و، هغوی ته په رسیدو بشیر می د اوری څخه کش کړو او د جونید څخه می لری
کړو، زمور په غال ماغال د جهان وریندار گیانی هم بیرون راوتل

په تلوار می جونید له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای می وروکتل چې وگورم
کوم ځای خو یی ندی خور شوی! کله چې ډایمن شوم بنه دی نو خوله می په بشیر
خلاصه کړه او ومی ویل: ته نه شرمیری غت هلک یی ماشومان سره جنگ کوی او
وهی؟

بشیر- ته زموږ په جنگ کې کار مه لره د کاکا شزی دا زه نن انسان کوم.
 بشیر دا خبره وکړل او غوښتل یې بیا د جونید خواته راشی چی ما جونید خپل شاته کړو او
 بشیر ته مې وویل: څه یې کړی چی ته یې غواړی انسان کړی؟
 بشیر- بس یو شی کړی.

د جونید خواته مې مخ را وگرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل: ګ په څه باندی مو
 جنگ دی؟

جونید په ډار شوی انداز راوکتل او ویې ویل: ما ورته پخداي که چشی ویلی وی یواځی
 مې وویل فاطمه خاله هم انار خوش دی ...
 بشیر- درته مې ونه ویل نوم یې مه اخله...
 بشیر دا خبره وکړه او بیا د جونید خواته په راتګ شو چی ما په زوره ونیو او ومې ویل:
 څه خبره ده اوس په دی نوم اخیستو څه کړی؟

بشیر د قهر او غضب څخه تک سور شو او ویې ویل: زما د شزی نوم یې د دوکان
 مخکی د سل سړیانو مخ کې واخیست ... (د بشیر په خبره د حیرت او تعجب څخه مې
 خوله خلاصه پاتی شوه! یا الله دا څه وایې په ځیر ځیر مې بشیر ته وکتل قد او قواره یې
 لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدایه دغه هم په بنځی پوهیږی! نه
 پوهیدم د حیرت څخه وخاندم که د داسی ماشوم په حال و ژاړم! جونید ته مې وکتل او
 ومې ویل:

- که د بشیر بد راځی نو ته یې هم د بنځی نوم مه اخله بده ده.
 جونید- خو هغه زما فاطمه خاله... (جونید لا خبره نه وه پوره کړی چی بشیر ور حمله کړه
 او کنځل یې شروع کړل، غوښتل مې بشیر ونیسم چې د هغه بوکس زما په خپټه ولګیدی
 او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلک هم راووتل زما
 به لیدو د جهان د مشر ورینداری غږ پورته شو..

وریندار- وی خدای دی ځوانی مرګ که بشیره خپل د کاکا شزه دی خوژ کړل ..
 د ډیر درد په ځان نه یم پوهیدلی او هملته ځای پر ځای کیناستم لاس مې خپل په نس نیولی
 وو او د درد څخه هملته په ځمکی ځان مې راټول کړی وو، د ډیر درد څخه مې نفس نشو
 اخیستی، غوږونه مې بنگ غږ کو او هیس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې یو

غبنټلی مردانه لاسونو لځایه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کی د هغه څخه بغیر بل هیس سوک نه وه، سترکی می د درد څخه پټی وه..

د ډیر درده می خوله په مخ روان وه، فکر می کو په نس کی می سوک چاقو گان وهی دسی درد می درلود، همغه حال کی می د ارباب د زور څخه حیرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه یې داسی جست له ځمکی پورته کړم او دهلیز ته یې ویورم چې خپل هک حیرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غیر کی ونیو او روقیه ته یې چغی کړل: جر کوه یو پیاله وبه ورته راوړه. روقیه په تلوار د آشپزخانې خانې خواته لاړه.

ارباب په غوسه وویل: دا کم د بی پدر اولاد وار وکی ورباندی؟

گل بی بی پداسی حال کی چې زما لاسونه یې نیولی وه او په ورختای یې چاپی کول ویې ویل: د جونید او بشیر جنگ و موژ فکر کوی سات تیره وی دواړه خو ناسابه بشیر وار وکی ...

ارباب د غوسی څخه تک سور شو او څو کنځل یې بشیر ته چې زما په نظر د ویری څخه تختیللی و ور واچول او بیایي ماته وویل: ناوی شه یی؟

ما غږونه ټول اوریدل خو د درد څخه می یو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او یو څو غږپ یې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسی درد درلود او غوځیدی نشوم! ارباب چې ولید زما حال بیجده خراب دی په تلوار یې وویل: زه موتر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی ورباندی یو وار ډاکتر ته یې ویسو.

تر موتر او ډاکتره چې رسیدم ما فکر کو د پنیو څخه می نفس ځی، زما د خراب حال په لیدو د جهان مور چې موتر کی زما سره ناسته وه او زما سر یې غیر کی نیولی وو ژرا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ می لږ لږ اوریدی لکه چې جهان ته یې زنگ وهلی و او ورته ویلی وه د شفختای خواته راشی، لاس می خپل په نس کیخودلی و او یو دعا! یو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه می مخکی د خدای و غوښتل" یا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(یو کال وروسته)

- جونید ....

زه چغی و هم او جونید په خندا زانگو تیل و هی، بی حوصله زانگو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راوینس کوی بیا ولاکه یی تر ما بنام ویده کری. جونید په تروش تندی وایی: دا دری ساعت کیژی بیده دی بس دی نو...

غواړم جونید د زانگو د څنگ څخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانگو په کلک زنگوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یی راوینس کړل، مجبور مدثر د جونید غیر کی ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او سات تیره وی، او زه هغوی ته په کتلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیر کی لکه چې یو قیمتی شی وی او هسی نه ورنه مات شی! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته می خندا راځی، ساعت ته گورم 1:30 دقی دی نیم ساعت پاتی چی جهان د کار څخه راشی نن پنجشنبه ده او مور نن ماشام روان و کلي ته، خو ما تر اوسه د سهار د سبا ناری لوبنی لاندی مینځلی! کالی می هم ندی اتو کری، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کی نه پوهیږم سترگی می د خوب څخه درنی کیږی...

نه پوهیږم څومره وقت به تیر شوی وو چې خوئیرم او د یو نازک شی احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب څخه نیولی سترگی می لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یی ماته قول راکړی و، شاوخوا گورم او ناساپه می سترگی په ساعت لږ پیری د ماښام 4 بجی؟ په حیرت او وحشت لځایه می پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غواړم د کوتی څخه د باندی لار شم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز څخه اورم...

د جونید غږ دی چی وایې: بابا شور یې وخورو...!
 جهان- د شیدو توشک یې خولی ته ونیسه چې راویش نسی.
 کرار د کوتې دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهلیز کې یوځای مې تر سترگو کیرې؟
 جهان مدثر غیر کې نیولی او جونید هم مزمل خولې ته د شیدو توشک نیولی او کرار یې
 زنگه وو!

په خوله مې مسکا راځی د مخامخ صحنې په لیدو د کوتې دروازی ته تکیه وهم او دهغوی
 په ننداره دریرم دا صحنه دا ځای دا موقعیت خپل حافظه کې ساتم زما درې قد او نیم قد
 ماشومان او خاوند مې... جهان هغوی کرار کړی وه ترڅو زه ویده شم مسکا مې په خوله
 راغله سومره بدبختیانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پوهیرم د نیلوفر خبره
 غمونه چی تیر شی بیا د انسان یاد کې دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما
 ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسیدلی وو زه د ډیر درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په
 لیدو ویلی وه چې ماشومانو ته اکسیجن نه رسیری او مجبور عملیات وکړو ترڅو
 ماشومانو بهر کړو، د اوه میاشتو دواړه ماشومان یې زما د نس څخه د چاقوگانو او قیچیانو
 په زور بهر کړل او بنیینه کې واچول، د دی لځایه چې زما غیر کې راکړی درې میاشتی
 ماشومان د سیروم او دوا گانو په زور دی دنیا کې ټینگ کړل، د دعاگانو برکت و د جهان
 د خیراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بنیینه څخه مو بهر کړل
 جهان کابل کې کور ونیو او مستقیم راغلو بنار ته.

په همغه مسکا مې خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبایل ته زنگ
 راغلو جهان ورختا کیرې زر خپل د موبایل پسی گرځی ترڅو غږ یې ورڅخه کرار کړی
 او ماشومان راوینن نشی، جونید هم په تلوار د جهان د موبایل پسی گرځی چې زه په خندا
 وایم: جهان موبایل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راگوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونید وایې: ژر آواز بند
 که کنی دا دواړه بیا را ولاړیږی.
 جهان په خندا موبایل خپل غور ته نیس او وایې: سیسس بابا دی.
 ټول خاموشه کړو او جهان موبایل ته جواب ورکوی: سلام علیکم بابا .... شه یاست ...

هو ... هو درخو ... بس دا اوس لڅیره حرکت کو ... ادی چشی غواری؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ ... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وایې چې ادی ده! تکیه د دروازی د لرگی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کی د جهان تندی بڼکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راگوری چې زه موبایل خپل د غور څنگ ته نیسم او د جهان د مور غبر آورم چې وایې: وی تاسو خو لژ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاری مو کړل ..

د خبرو وقت کې د آشپزخانه خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوبنی مینخل شوی، کور د مخکی پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که ووايم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیرم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غبر آورم چې وایې: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترڅو چې هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کې روقیه ته یو جوړه خپل په خوشه کالی واخله دا نور یې ندی خوش سوی شونډان یې بوک نیولی مروره ده.

- صحیح دی په سترگو کوم رنگ کې واخلم؟
جهان مور- هر رنگ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمه .

جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانه څخه بهر شم چې د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را ټو کیری او ما خپل غیر کې نیسی او کرار وایې: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مگه ما خوب ته پریردی؟
جهان زما د سر وینستیان بڼکل کوی او وایې: سهار تا خوب ته نه پریردی او د شپی ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیرم او په خندا وایم: بی شرم.... راحه چې شیان سم کړو ناوخته ده.

جهان خپل خوله زما په مغزی ایزدی او کلک غچ ورڅخه اخلی چې زه یې په ورختای
 لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی گرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل
 مغزی پټ کړم خلک به څه وایي؟

جهان په خدا او شیطنت وایي: په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
 په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا
 کارونه نور در سره خوند نکوی..

جهان په خدا وایي: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هر کار چی وسو
 خپل د سترگو یې وگوره.

که ووایم د گواښ څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه می لځان څخه
 لری کړو او د ماشومانو څنگ ته می واستوی، کلې ته د تلو هیس حوصله او عصاب می
 نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایي د جهان مور او ارباب خفه
 کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالی اغوندم، مدثر ته پیمپر و هم جونید ناری وهل چې
 بوتان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونگ، چونگ وو ژړل یې د جهان غږ هم
 پورته شوی و چې ویل یې زما د کالو واسکت چیرته دی؟ او زه لکه د یو کور میرمن، د
 ماشومانو مور، د یو کامل بنځې پشان می مدثر او مزمل غیر کې نیولی وه جونید ته می
 د هغه د بوتان آدرس ورکو او کوته کې جهان ته چې الماری کې خپل د واسکت پسی لگیا
 وو وویل: هغه تور واسکت واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راگرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خدا وایي:

ستا دسترگو وکتو ته می زړه کیري
 ځان می وینم ولیدو ته می زړه کیري

پریرده ډوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

ودریاب ته غرقیدو ته می زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوري
راسه راسه ونشو ته می زړه کیږي

ستا درخ پرخمکه سرې سکروتي راغلي
ما بیا وسوځه لمبو ته می زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کی
وايرو ايرو ته می زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د گرگ آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زوی.

د نور داسی بنایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
<https://t.me/shuhab00>

مینه به بنه وی که نفرت به بنه وی
وايه چی کوم ډول حالت به بنه وی
که زړه دی تنگ وی وايه دابه بنه وی
سندره پریږده عبادت به بنه وی

چی کلیمی به بی ویلی اوس غزلی وایی
هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

Edit From Bshair Ahmad Shabab

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**